

Lời Cầu Hôn Thứ 100

Contents

Lời Cầu Hôn Thứ 100	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	47
11. Chương 11	54
12. Chương 12	61
13. Chương 13	72
14. Chương 14 End	80

Lời Cầu Hôn Thứ 100

Giới thiệu

Ở Đài Loan năm 1980 có 1 gia đình họ Thiệu rất giàu có nhờ buôn bán thuốc lậu. Kô ai trong thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-cau-hon-thu-100>

1. Chương 1

Đài Loan năm 2007.

“Joe àh con mau thức dậy đi, đã 9 giờ sáng rồi, bộ con quên là hôm nay chị họ của con từ HQ bay wa đây thăm gia đình chúng ta àh.” Bà Thiệu vừa nói vừa kéo cái mền Joe đang đắp ra 1 cách giận dữ.

Joe vừa trả lời mẹ vừa ngáp ” Được rồi, được rồi, con thức dậy đi. Cái bà kyo đó, sớm ko tới muộn ko tới lại tới vào cái giờ ngủ ta đang ngủ áh, thiệt tình là...”

Ở sân bay, Kyo đang mua cafe trước cửa, cô lầm bầm “Cái con nhỏ này nhứt định là còn đang ngủ rồi, đã tới đây được nửa tiếng mà nó vẫn chưa ra, hứ biết Joe ham ngủ như vậy nên mình mới chọn giờ này đáp máy bay để cho nó khỏi ngủ luôn áh.” Kyo cười thầm với ý nghĩ đó, cô đang quay lại thì ng phải 1 người, vì ko kịp trở tay cô hất cả ly cafe vào người anh ta.

“Thôi chết, tôi thật xin lỗi anh có sao ko?” Kyo nhanh nhẹn lấy khăn giấy trong bóp ra... lau mí giọt cafe trên tay cô. Thấy vậy người thanh niên kia bực tức nói.

“Nè cô ng trúng tôi, ít ra cô phải đưa khăn giấy cho tôi tại sao cô lại đứng lau tay 1 mình như vậy, thật là bất lịch sự.”

Kyo ngẩng lên “Anh nói cái gì? Phải, tôi ng trúng anh là lỗi của tôi, nhưng tôi là con gái mà lỡ như bị cafe văng trúng tay làm phỏng thì phải làm sao đây. Anh là con trai mà lại đi chấp nhứt như vậy, thật là. Tôi đã xin lỗi rồi anh còn muốn sao nữa chứ, cho nên mới nói đàn ông ko ai tốt cả.”

“Cô...”

Vừa lúc đó thì Matt chạy tới “Anh họ àh, xảy ra chuyện gì vậy, đây ko phải là cái áo sơ mi trắng anh thích nhứt hay sao, nhưng bị giờ nó bị biến thành màu đen rồi.”

Bi liếc wa Kyo “Cũng phải cảm ơn cô ta đã nhuộm áo dùm cho anh.”

Kyo trả lời “Ko gì, nghĩ tình chúng ta mới wen tôi ko lấy tiền nhuộm áo đâu.”

“Chị họ àh. Chị tới đây lâu chưa?” Joe từ xa bước tới, thấy Kyo đang đứng với 2 người lạ mặt nên hỏi “họ là ai vậy bạn chỉ hả?”

Bi nhanh miệng trả lời “Ai mà là bạn của cổ chắc kiếp trước ko có tu cho nên kiếp này mới gặp phải thứ con gái chanh chua như vậy.”

“Nè, sao lại nói chị họ của tôi như vậy chứ?” Joe hỏi Bi với giọng khiêu khích.

Matt xen vào “Thì cô hãy hỏi chị họ cô đã làm gì với cái áo yêu quý của anh họ tôi đi?”

Họ còn đang tranh cãi thì Ariel và Joseph đi tới.

“Sao náo nhiệt quá vậy? Anh họ bộ đi chung với bạn ở HQ tới đây àh?” Ariel nhìn Bi với ánh mắt tinh nghịch. Mọi người chưa ai trả lời thì Ariel nói típ “Hai cô này là bạn gái của anh đó hả? Anh Bị thiệt là có mắt thẩm mỹ quá, cả 2 cô đều xinh đẹp như nhau.”

Kyo và Joe nghe khen thì đỏ mặt nhưng Kyo cũng kịp thêm 1 câu “Em gái àh, nói chuyện thật là dễ thương, ai cũng khen chị xinh đẹp hết áh. Nhưng thật xin lỗi chị với cái ông anh họ của em ko có wan hệ gì hết.”

Joe cướp lời “Tôi thật nghi ngờ ko biết cô và mấy người họ có phải là em ruột hay ko nữa. Cô thật là dễ thương còn họ thì nhìn đằng trước ghét luôn đằng sau.”

Ariel vui vẻ nói chuyện mà quên mất 3 ông anh đang bực tức nhìn cô “Thật hả, mọi người đều nói giống như chị vậy đó. Tôi đang suy nghĩ có nên đi thử máu hay ko?” Thấy tình hình như vậy Joseph liền nắm tay Ariel “Em gái àh đi về đi, mẹ đang đợi chúng ta đó.”

Nói xong anh kéo Ariel đi, Bi và Matt thì nhìn 2 chị em Kyo với ánh mắt căm ghét. Ariel vẫn chưa chịu thua, cố way lại nói với Kyo và Joe “Tôi tên Ariel, năm nay 22t, rất vui được làm wen với 2 người.”

Kyo nói với theo “Còn tôi tên Kyo người đứng bên cạnh là em họ tôi tên Joe , nếu ông anh họ cô có ăn hiếp cô thì cứ đi kiếm tôi nha.”

Joe và Kyo vừa về đến nhà thì đã nghe tiếng nói của mẹ Joe “2 đứa đi đâu mà tới bây giờ mới về nhà vậy. Đã 1 giờ mấy trưa rồi đó, làm ẹ thật lo lắng còn tưởng Joe nó đã dẫn con đi đâu rồi chứ.”

“Chị họ àh, chị thấy đó, mẹ cô có tin tưởng đứa con gái này chút nào, sợ em dẫn chị đi những chỗ ”chị không nên tới“. Rồi way sang mẹ, Joe nói ”Mẹ đừng có lúc nào cũng nghĩ kyo nhà mình còn ngây thơ, thật ra chị ấy còn hơn cả con nữa đó. Hơn nữa cho dù có muốn đi đâu tội con cũng đi buổi tối mẹ hãy coi bây giờ hãy còn sớm mà.“ Joe vừa nói vừa chỉ vào chiếc đồng hồ treo trên tường.

“Con đó nha, đừng có dạy hư chị họ của con, ngày mai con dẫn kyo đi chơi 1 ngày đi, biết đâu sẽ wen biết được 1 người con trai tốt.”

“Dì àh, hãy tha cho con đi, từ HQ mà con bay wa tới đây để trốn ở nhà dì thì dì cũng biết thế nào rồi. Mẹ con cứ nói mãi về cái chuyện thành hôn của con, wa tới đây dì lại nói nữa, chắc là con điên quá.” Kyo nhăn nhó nhìn Joe cứu bồ. Nhưng Joe giả bộ không thấy còn nhìn mẹ làm mặt nghiêm túc “Mẹ hãy yên tâm giao trách nhiệm nhẹ nhàng àh không nặng nề này cho con đi, con bảo đảm tất cả những anh chàng đẹp trai nhất ĐL sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của con đâu.” Nói rồi cô way wa kyo nói nhỏ ” Chuyện em ra sân bay trễ đón chị nhờ đừng có nói ẹ em nghe đó nha, nếu như không những chuỗi ngày chị ở ĐL sẽ không còn giống như những gì chị mơ tưởng đâu.” Rồi cô cười 1 cách bí ẩn nhìn Kyo. Nghe lời hăm dọa của đứa em họ lạnh lợi này Kyo không khỏi lo lắng nên vội chuyển qua đề tài khác. ” Joe àh, hay là em giới thiệu cho chị vào chỗ em làm chung với em đi, có được không. Chị không muốn ở nhà như vậy đâu chị sẽ bị chán chết đó.”

“Chị họ àh, em năn nỉ chị, hãy tha cho em đi. Em chỉ mới đi làm cái job này có 1 tháng nay mà thôi. Em không muốn bị mất việc mau như vậy đâu. Chị còn nhớ lần trước chúng ta cùng làm thêm ở 1 nhà hàng bên HQ hay không, hình như lần đó 2 chúng ta chỉ làm được có 3 ngày đã bị cho nghỉ việc rồi. Lý do là vì chị lúc nào cũng tới trễ. báo hại em cũng bị ông chủ cho nghỉ việc chỉ vì em là em họ của chị.” Rồi ra chiều suy nghĩ, Joe nói tiếp “Để coi, lần trước nữa thì chúng ta làm được 2 ngày, còn lần trước nữa thì...”

“Thôi, thôi, đủ rồi, em có nhắc tới mai cũng chưa hết áh. Coi như là chị năn nỉ mà, giúp cho chị lần này đi, chị xin hứa nhất định sẽ làm việc đáng hoàng, chị lấy danh dự hứa với em.”

Joe ngạc nhiên nhìn Kyo nói “Bộ chị còn danh dự gì để hứa hay sao?”

Thấy vậy mẹ của Joe chen vào “Con hãy giúp chị họ của con lần này đi, cho nó 1 cơ hội cuối cùng nếu không thì mẹ sẽ là người đầu tiên mua vé cho Kyo về HQ liền.”

“Nể tình của mẹ đó nha, nhưng chị phải hứa là không được nhận bà con với em trong công ty.”

Kyo vui vẻ nói “Được, chị không nói em là bà con của chị đâu, chỉ nói em là em gái họ mà thôi.” Kyo le lưỡi trêu chọc.

“Anh họ àh, tối nay cả nhà cố tình làm 1 bữa tiệc thật lớn gọi là chúc mừng anh tới ĐL đó. Còn nữa, em còn đích thân xuống bếp nấu vài món đó.” Ariel vừa nói vừa chỉ tay vào món.. trứng chiên và cái nồi cơm bên cạnh cô.

Matt lên tiếng “Anh thật là có điểm phúc mới được thưởng thức tài nấu ăn của Ariel đó, anh phải ăn từ từ để mà nghiền ngẫm sắc hương vị trong đó.” Matt chưa kịp nói dứt lời đã nghe tiếng Bi la:

“Trời đất, cơm gì mà ngon như vậy, còn trứng thì chiên bên chín bên sống, còn có cả vỏ trứng trong này nữa.” Anh buông đũa xuống nhìn Ariel “Em định hại anh đó hả, anh họ của em vừa đẹp trai vừa yêu đời như vậy hơn nữa anh vẫn chưa có bạn gái, lỡ như anh có bất trắc gì, ba má anh sẽ tới kiểm em đó.”

“Chuyện gì chứ, bộ tẻ như vậy hay sao? Cái anh này, người ta có lòng tốt không biết cảm ơn, còn nói như vậy nữa. Anh cứ chê đi, mai này nhất định sẽ cưới phải 1 người vợ nấu ăn còn tẻ hơn cả em à coi. Hứ.” Ariel nguýt Bi.

“Phải đó, anh họ đừng có kén ăn quá, đồ ăn của Ariel nấu đâu phải là tẻ lắm. Nếu chấm điểm thì em cho âm 10 điểm áh.” Nghe Joseph nói như vậy, Bi và Matt đều ôm bụng cười lăn. Cũng may lúc đó ông bà Lương xuất hiện kịp thời giải vây cho cô

“Coi 3 anh em con nha, đừng có ý đồ ăn hiếp 1 mình Ariel chứ. Nó là bảo bối của má đó, phạt 3 đứa phải ăn hết đồ ăn của Ariel.” Vừa nói bà vừa chỉ vào đĩa trứng ở trên bàn. Joseph, Matt, và Bi đều ôm đầu kêu trời “Con thà nhịn đói đến sáng mai nếu như má bắt tội con phải ăn hết cái đĩa đồ ăn nữa chín nữa sống đó. Má àh, tuy là má không chính tay giết chết tội con nhưng má cũng đã gián tiếp hại tội con rồi đó.”

Ariel còn đang tức giận vì câu nói của Joseph thì nghe ông Lương lên tiếng “Thôi đủ rồi, 3 đứa đành hoàng 1 chút đi.” Mọi người đều im lặng không dám lên tiếng vì sợ ông Lương nổi giận nhưng ai ngờ ông lại nói “Công nhận tài nấu ăn của cô út nhà ta càng ngày càng giảm xuống, cả ba đây còn nuốt không nổi thì làm sao 3 đứa ăn được chứ.” Thế là mọi người lại có dịp cười Ariel nữa rồi.

“Bi àh, ba cháu kêu cháu wa đây ở là bởi vì muốn cháu học hỏi kinh nghiệm ở công ty chú. Vậy thì ngày mai cháu cùng với 2 anh em thằng Matt vào công ty làm thử đi nha. Chú tin là 3 đứa nhất định sẽ giúp đỡ cho công ty rất nhiều vậy thì chú cũng có thể yên tâm để mà nghỉ hưu rồi.”

Bi nhìn ông Lương nói “Cháu mới có bằng về buôn bán nhà cửa, nhưng cháu chưa có kinh nghiệm nhiều, cháu sẽ cố gắng học hỏi thêm không làm cho chú thất vọng đâu.” Rồi nhìn wa anh em Matt nói “Hơn nữa, có 2 cậu công tử tài ba ở đây cháu bảo đảm sẽ đưa công ty của chú đi lên mà.”

“Anh họ yên tâm đi, khi vào tới công ty em nhất định sẽ đem hết tất cả những cô gái đẹp nhất giới thiệu cho anh.” Matt tinh nghịch nói.

“Anh đừng có tin anh 2, những cô đó đều là bạn gái cũ của anh hết đó, nếu anh muốn em sẽ giới thiệu cho anh nhiều cô khác đẹp hơn.” Joseph chen vào.

Cuộc tranh cãi hấp dẫn này làm sao thiếu phần Ariel được “Nè, 3 anh đi làm việc hay là đi của gái đây. Thiết tình, không chịu đành hoàng gì hết hèn gì tới bây giờ cả 3 đều bị ế. Nhưng thôi, nể tình anh em với nhau em chúc các anh sớm kiếm được người yêu, những khuyết điểm nào em có thì tất cả các cô đều có hết. Hahahah, để coi còn chê người khác nữa hay không.”

Bi chỉ Ariel nói “Cái con nhỏ này, người ta chưa ra nhà mà đã trù ẻo rồi. Nếu như anh thiết gặp phải người như vậy nhất định sẽ thanh toán em đó.”

Sáng hôm đó bà Thiệu - mẹ của Joe phải mất gần nửa tiếng mới đánh thức được cả Joe và Kyo thức dậy chuẩn bị đi làm. Ngày thường có 1 mình Joe bà đã tốn rất nhiều thời gian rồi bị giờ có thêm Kyo cùng thì tài “ngủ” với Joe nữa thì bà càng phải dậy sớm hơn bình thường để đánh thức cả 2 dậy cho kịp giờ.

“Thức dậy, thức dậy mau. Mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi kia mà 2 đứa còn ngủ được nữa hả?”

Joe lồm cồm ngồi dậy

“Mẹ àh, cho ngủ thêm chút nữa đi. Tại mẹ không biết, ngủ chung với chị họ thật đúng là 1 cơn ác mộng. Chỉ cứ nói mơ suốt đêm, làm lỗi tai của con phiền gần chết. Hơn nữa, chỉ còn lần qua lần lại đá con té xuống giường mấy lần làm gần tới 4 giờ sáng mới có thể ngủ yên giấc được.” Joe vừa nhăn nhó vừa kéo cái mền lên che đầu lại tiếp tục ngủ. Bà Thiệu thấy vậy liền kéo cái mền xuống

“Con còn không dậy thì sẽ bị trễ giờ đi làm đó, thức dậy mau.” Rồi quay sang Kyo, bà nói

“Con cũng vậy, không lẽ con quên là con phải đi làm chung với Joe hay sao, hay là con muốn đi mua vé máy bay cho con quay về lại HQ?”

Nghe tới 2 chữ Hàn Quốc, Kyo giật mình thức dậy, vội vàng bước xuống giường chạy nhanh vào toilet.

“Sợ đi luôn, cháu đang thay đồ đây.”

“Chị hãy làm nhanh nhanh đó, em còn phải vô trông chuẩn bị đi làm nữa.”

Joe đã căn nhắc Kyo suốt từ trên quãng đường tới công ty. Kết quả là họ đã đi làm trễ. Joe bước vào phòng giám đốc giới thiệu Kyo với ông, cô giải thích lý do cô tới trễ:

“Giám đốc àh, thông cảm cho chúng tôi lần này đi, sáng nay tôi vừa bước ra cửa thì Mi mi bị bệnh cho nên phải ở lại chờ cho nó bớt sốt.” Joe làm vẻ mặt tội nghiệp nhìn ông giám đốc

“Mi mi?” Ông ngạc nhiên hỏi lại.

Kyo nhanh nhẹn trả lời “Àh nó là con mèo nhà chúng tôi, chúng tôi rất thương nó cho nên mới...” Joe khều nhẹ tay Kyo ra hiệu cho cô đừng nói tiếp nữa.

“Theo như tôi biết thì nhà cô Joe đâu có nuôi mèo đâu?”

Kyo biết là đã lỡ miệng nên lấp liếm “Àh, thật ra Mi mi là.. là con mèo nhà hàng xóm đó, nó bị bệnh cho nên chúng tôi giúp săn sóc cho nó vì chủ của nó vừa đi vắng ngày hôm qua.”

Ông giám đốc mỉm cười “Trùng hợp quá nhỉ?”

Kyo mở to mắt chắc chắn “Trên đời có nhiều chuyện trùng hợp lắm.”

“Thôi được rồi, quay lại vấn đề chính, cô có phải là người mà Joe giới thiệu vô làm thư ký hay không?”

“Dạ phải đó giám đốc Ngô à. Chị họ của tôi thông minh lắm, rất dễ dạy, ông cho chị ta 1 cơ hội đi nha. Nếu không được thì ông cho chị ấy nghỉ việc cũng không muộn mà.” Joe nói

“Nghĩ tình cô Joe làm việc cũng siêng năng tôi sẽ nhận cô vào làm thử, bắt đầu đi làm từ bây giờ, cô có vấn đề gì không?”

Kyo vui vẻ nói “Dạ không, tôi rất siêng năng bây giờ có thể đi làm việc được.” Công việc đầu tiên của Kyo là bưng nước tới cho các nhân viên trong công ty. Cô đã bưng nước tới cho từng người 1 nhưng đột nhiên Joe nói là có 1 người đi làm trễ nên Kyo phải bưng nước lên cho ông ta, ông ấy uống cả phê sữa, cà phê ít sữa nhiều.

Kyo rất bức bối vì đáng lẽ cô có thể nghỉ được 1 chút nhưng vì cái người đi trễ đó mà cô phải mất công đi pha thêm 1 ly cà phê nữa. Cô vừa đi vừa lầm bầm “Tên nào mà thấy ghét quá, đi làm mà còn đi trễ, nếu như tôi là chủ nhất định sẽ đuổi việc anh.” Mãi mê suy nghĩ rửa người khác cho nên Kyo vô tình ng phải 1 người, làm cả ly cà phê đổ hết vào người đó.

“Xin lỗi, xin lỗi. Tôi thật sơ ý.” Vừa nói xong Kyo ngẩng mặt lên nhìn thì nhận ra người đứng trước mặt cô không ai xa lạ chính là...

“Lại là cô, lần nào gặp cô tôi đều bị ướt áo hết. Mà nè cô làm gì ở đây vậy?” Bi cau có hỏi.

“Anh hỏi thật dư thừa đương nhiên là tôi tới đây làm việc rồi không lẽ tới để chơi à. Đúng là vô tri.” Kyo nói.

“Cô nói gì? Cô nói là tôi vô tri à? Thật là cô có biết tôi làm chức gì ở đây không? Tôi chính là...”

Kyo cắt ngang “Thấy anh ăn mặt như vậy như đinh không phải là thư ký giống tôi rồi. Cùng lắm là môi giới bán nhà cho công ty thôi, có gì hay ho mà làm phách chứ.”

Đúng lúc đó thì Matt và Joe cùng đi tới

“Chị họ chị lại gây phiền phức gì phải không?” Nhìn thấy Bi và Matt, Joe kinh ngạc “Tại sao 2 người lại có mặt ở đây vậy?”

Kyo quay qua nói với Joe “Chắc họ là nhân viên ở đây đó, khỏi cần hỏi nhất định cái tên đáng ghét này là cái người đi làm trễ rồi.” Cô chỉ Bi nói.

Cũng may Ariel và Joseph xuất hiện kịp lúc, vừa nhìn thấy Kyo cùng với Joe, Ariel vui vẻ hỏi

“Thật là có duyên quá, lại gặp được 2 chị ở đây nữa rồi. Có phải 2 người là thư ký mới do giám đốc Ngô muốn hay không?” Ariel chìa tay ra bắt tay Kyo và Joe “Tôi đang là nhân viên thực tập ở đây, mai này nhất định sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Joseph qua wa nhìn Bi “Anh họ àh, em mới nhận được thông báo về 2 cô thư ký này thôi, anh đừng có nhìn em bằng ánh mắt đó có được không?”

“Có chuyện gì mà 2 anh cứ như là gặp kẻ thù không bằng, em thấy 2 cô gái này rất dễ thương mà. Đàn ông gì mà thù dai quá đi.” Ariel tỏ ý bênh vực.

“Em là em gái của anh hay là của 2 người họ vậy?” Matt hỏi.

Để kết thúc trận chiến này Joseph đành lên tiếng “Thôi được rồi, chúng ta đi làm việc thôi, hôm nay có buổi họp lúc 12 giờ trưa, chúng ta phải đi chuẩn bị, Ariel em thích họ như vậy hay là hướng dẫn họ phải làm cái gì đi nha. Anh họ àh, trong phòng làm việc của em còn 1 cái áo sơ mi màu xanh đó, anh lấy mặc tạm đi.”

3 người bỏ đi để lại Ariel, thấy vậy Ariel nói “2 chị đi theo tôi, chị Kyo thì hãy đi chuẩn bị nước, còn Joe thì làm ơn copy dùm cho tôi 10 bản văn kiện này nha. Nếu không biết thì có thể hỏi tôi.”

Về phần Bi, sau khi thay áo xong, anh đang nghĩ cách để trả thù Kyo, và cuối cùng anh cũng đã nghĩ ra, anh cầm lấy 1 chồng hồ sơ trên bàn và bước ra ngoài.

Thấy Kyo đang rảnh rỗi ngồi ở phòng ăn, anh liền bước vào

“E hèm...cô đang rảnh có phải không?”

Nghe giọng nói quen thuộc, Kyo ngược lên nhìn ” Chuyện gì, không thấy tôi đang bận sao?”

“Cô có làm gì đâu mà bận chứ?”

“Ai nói với anh là không có, không thấy tôi đang bận suy nghĩ à?” Kyo trả lời.

“Cô có gì mà phải suy nghĩ chứ, chỉ là 1 thư ký nhỏ nhỏ thôi mà cũng phải suy nghĩ àh.” Bi cười mỉa mai.

“Tôi đang suy nghĩ trưa nay phải ăn món gì, không được sao?”

“Àh, được chứ, nhưng trước khi cô suy nghĩ hãy làm ơn đọc hết mở hồ sơ này đi.” Bi để chồng hồ sơ xuống bàn. Nhìn thấy đồng hồ sơ cao ngất, Kyo hoảng hốt hỏi

“Đây là cái gì vậy?”

“Àh, không có gì chỉ là kỷ lục làm việc của công ty trong vòng 40 năm nay thôi. Cô hãy làm ơn đọc hết nó nhé, sáng mai tới trả bài cho tôi. Cũng không có nhiều đâu chỉ có hơn 100 văn kiện mà thôi.” Bi mỉm cười thích thú.

“Không cần chứ! Tôi chỉ là 1 thư ký thôi mà có cần phải đọc hết cái đồng hồ này hay không?”

“Cô nói vậy là sai rồi, thư ký cũng cần phải có kiến thức chứ không phải ai muốn làm thư ký cũng được đâu, cô nên cảm thấy vinh hạnh vì được làm ở đây đi chứ. Vậy đi nha, không bàn cãi nhiều nữa, sáng mai vào trả bài cho tôi đó.” Nói xong Bi bước ra khỏi phòng ăn, anh cố nhịn cười khi tưởng tượng tới gương mặt bơ phờ của Kyo sáng mai.

2. Chương 2

“Chị họ àh, có đồ đưa cho chị nà.” Joe vừa bước vào phòng vừa nói với Kyo. Đang đọc hồ sơ, Kyo liền ngẩng đầu lên hỏi

“Đồ của em đưa nhất định không phải là đồ tốt rồi?”

Joe nhăn nhó “Đừng có nghĩ xấu cho em như vậy chứ.” Nói rồi Joe từ trong túi móc ra 1 lọ thuốc.

Kyo ngạc nhiên hỏi “Chị đâu có bị bệnh đưa thuốc cho chị làm gì?”

“Chị không bị bệnh vẫn có thể uống được mà. Đây chỉ là thuốc ngủ thôi.”

“Em bị bệnh àh, chị ăn được ngủ được tại sao phải uống thuốc ngủ chứ?”

Joe nhanh nhẹn nói “Chính vì chị ăn được ngủ được nên mới cần phải uống thuốc ngủ đó. Chị có biết không ngủ chung giường với chị đúng là 1 cực hình đó. Tối qua em đã mất ngủ cả đêm rồi, chị coi như nghĩ tình chị em với nhau mà hãy uống chai thuốc ngủ này dùm em đi, có như vậy em mới có thể sống sót wa hết đêm nay.” Joe làm gương mặt tội nghiệp nhìn Kyo.

“Em đó nha, không bắt thương chị gì hết, hôm nay chị đã bị cái tên đáng ghét trong sở ăn hiếp rồi. Bi giờ còn gặp em nữa, chắc chị phải bay về HQ sớm quá.” Kyo lắc đầu ngao ngán.

Trong khi đó thì Joe hết sức mừng rỡ “Chị nói thật hả, chị thấy đó ở đây cũng không có gì vui em thấy tốt hơn hết chị hãy sớm way về HQ đi.”

Nhưng Kyo cương quyết nói “Có thử thách thì mới tốt, cho nên chị quyết định sẽ ở lại đây để chấp nhận những thử thách này.” Kyo nhìn đồng hồ trên bàn nói “Em còn không đi ngủ đi, sáng mai sẽ bị dậy trễ nữa bây giờ. Tối nay chị không ngủ được rồi, chị phải đọc hết cái đồng hồ hồ sơ này mới có thể ngon giấc àh.”

Joe lẩm bẩm 1 mình “Vây là những ngày tươi đẹp của tôi sẽ trở thành những ngày tăm tối rồi.”

Mới sáng sớm Bi đã có mặt ở văn phòng, không phải là anh siêng năng gì mà là anh đang đợi coi Kyo sẽ ra sao khi phải đọc hết cả chồng hồ sơ đó sáng đêm. Chỉ cần nghĩ tới đó đã khiến anh thích thú rồi. Anh bước ra khỏi phòng đúng lúc đó nhìn thấy Kyo vừa bước vào công ty anh liền gọi lớn;

“Kyo, vào phòng của tôi một lát.”

Kyo hăm hăm bước theo Bi, cô lẩm bẩm “Cái tên đáng ghét, muốn hành hạ tôi hả, còn lâu đó, hứ.”

Bi rất hả hê ngồi xuống ghế, Kyo định ngồi xuống chiếc ghế đối diện Bi thì anh lên tiếng:

“Cô làm gì?”

“Không thấy sao? Tôi muốn ngồi đó.”

“Ghế đó không phải dành cho cô, hãy đứng trả bài cho tôi đi.”

Ko cần phải nói, Kyo lúc đó rất tức giận “Anh.... được rồi đứng thì đứng chứ.”

“Bây giờ chúng ta bắt đầu. Công ty Nhật An này được thành lập từ năm nào?”

Kyo ra dáng nghĩ ngợi, Bi thấy vậy thì rất vui vì đã làm cho Kyo phải vận dụng đầu óc “Nếu như cô nghĩ không ra thì tôi nhất định sẽ...”

Chưa kịp hoàn thành ý nghĩ trong đầu đã nghe giọng Kyo nói “1967”

Bi ngạc nhiên “Sao cô nhớ được vậy?”

Kyo mỉm cười “Anh không biết suy nghĩ à, công ty này đã thành lập 40 năm nay, bây giờ là năm 2007, cứ lấy 2007-40 thì sẽ ra thôi. Đâu cần học bài làm gì.”

Tới phiên Bi há hốc ngạc nhiên “Cô giỏi mà. Được câu kể típ công ty của chúng ta đã có lần mém phải đóng cửa, vậy đó là vào năm nào vậy?” “1990.” Kyo trả lời.

Và cứ thế những câu hỏi do Bi đặt ra đều được Kyo trả lời rất chính xác, cuối cùng Bi không còn gì để hỏi nữa vì ngay cả anh cũng chưa thuộc lịch sử của công ty này lắm.

“Sao hả, anh nhân viên gì đó, tôi trả lời có tốt không?” Kyo hỏi với giọng châm chọc.

Bi tức tối “Được coi như lần này cô gặp may lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.”

“Àh, nếu không có gì thì tôi ra ngoài làm việc đó nha.” Kyo quay lưng đi thì nghe Bi lớn tiếng hỏi

“Nè, cô chỉ là thư ký thôi mà có cần phải ăn mặc sang trọng vậy không?”

Nhắc tới Kyo, sáng nay cô cố tình mặc 1 cái váy đen ngắn tới đầu gối đi kèm với 1 chiếc áo thun đen và áo khoác cùng màu bên ngoài nhìn rất là pro.

“Ế, vậy là anh sai rồi, không biết hôm qua có người nào nói ”thư ký cũng cần phải có kiến thức chứ không phải ai muốn làm thư ký cũng được đâu” (câu nói của Bi chứ ài), tối qua tôi phải mất cả đêm để suy nghĩ về câu nói này thấy đúng lắm chứ. Cảm ơn anh đã có lòng tốt nhắc nhở tôi.” Vừa nói xong thì Kyo quay lưng bỏ ra ngoài với 1 nụ cười đắc thắng bỏ mặc Bi ngồi đó tha hồ mà tức giận.

Trong văn phòng làm việc của Matt, anh cùng người bạn thân tên Roger vừa uống cà phê vừa nói chuyện

“Hôm qua anh vừa mới chia tay với cô gái làm việc trong quán bar tên Lily phải không?” Roger hỏi Matt

“Những cô gái đó đâu có hợp với tôi đâu, anh không phải là mới ngày đầu quen tôi, có cô nào giữ được trái tim của tôi lâu đâu chứ.” Matt nói với giọng bình thản.

“Anh đúng là công tử nhà giàu mà, tội nghiệp cho người ta bị đau lòng thôi. Chứ anh thì từ đó tới giờ có biết đau khổ vì tình yêu bao giờ đâu.”

Matt nhìn Roger mỉm cười “Anh tưởng là những cô gái đó thật lòng với tôi hay sao, họ đến với tôi cũng chỉ vì tiền mà thôi, còn tôi thì cần tình 2 bên đâu có bị thiệt thòi gì đâu.”

Roger đổi đề tài

“Lúc này vào đây thấy có 1 cô thư ký cũng dễ thương quá chứ, thấy cái name tag ghi là ”Joe“, nhìn có vẻ lạnh lùng lắm.”

“Àh, cái cô đó mới vào đây làm việc. Chuyện gì muốn của cô hả? ” Matt cười châm chọc. “Cho dù có lạnh lùng tới đâu đi nữa, tôi mà ra tay nhứt định sẽ của được cô cho coi.”

“Anh có lòng tin vậy sao? Nếu vậy thì chúng ta cá với nhau đi.” Roger nói

“Cá hả? Được, muốn cá thế nào?”

Roger suy nghĩ 1 lát rồi típ “Tôi với anh sẽ cùng của cô, nếu như ai thắng thì chiếc xe đua đời mới sẽ thuộc về người đó. Nhưng mà luật chơi đó là phải công bằng, không được tiết lộ cho người thứ 3 biết, chỉ có tôi và anh biết mà thôi, nếu chuyện này bại lộ thì hủy bỏ tư cách tham gia đó.”

“Hahaha, vậy thì anh chuẩn bị mua chiếc xe đua đời mới đó mang tới nhà tôi đi. Cá thì cá chứ sợ gì anh hả. Không biết biệt danh của tôi là ”Không bao giờ thất bại“ hay sao. Nhất là trên tình trường nữa.” Matt cười lớn. “Trò chơi sẽ bắt đầu từ bây giờ.”

3. Chương 3

“Joe àh, lát nữa chị với em đi shopping nhé. Chị hết quần áo mặc rồi.” Kyo nói với Joe khi cả 2 đang ăn trưa.

Joe bị mắc nghẹn khi nghe Kyo nói như vậy

“Em có nghe lộn không, chị muốn mua quần áo nữa hả. Chị đang mặc cái gì ở trên người mà nói là hết quần áo chứ. Cái tủ đồ của em đã quá tải rồi chị đừng có mua thêm nữa nếu như không 2 chị em mình phải ra đường mà ngủ chừa chỗ cho quần áo ở trong phòng đó.”

Kyo làm vẻ mặt tội nghiệp “Ày da, đi với chị đi, từ lúc wa đây tới giờ đã 3 ngày rồi chị không có đi shopping đó. Em cũng biết chị mà nhìn shopping chẳng khác nào bảo chị nhịn ăn, huống chi từ lúc bên HQ tới giờ đã 1 tháng rồi chị không có đi đó. Ở đây chị lạ nước lạ cái lỗ như chị bị những anh chàng đẹp trai đó dụ dỗ thì sao đây?”

“Em đang uống nước, chị đừng làm em sặc chứ. Em gái của chị không sợ bị dụ dỗ mà chị lại sợ àh, chắc khí hậu bên đây không thích hợp với chị rồi thôi hãy mau trở về HQ đi.” Joe và Kyo đang nói cười vui vẻ thì nghe tiếng của Ariel

“Hai người muốn đi shopping àh? Có thể cho tôi đi theo với được không?”

Kyo ngạc nhiên hỏi “Sao cô không đi chung với 3 ông anh của cô?”

Ariel buồn buồn nói “Họ toàn là con trai không àh, đi shopping chán lắm, lúc nào cũng nhăn nhó đòi về sớm. Hai chị không phải là không biết, con gái thì thích shopping nhất mà với lại phải từ từ mà ngắm đồ chứ. Đi với họ lần nào cũng hỏi về hết. Cho nên từ nhỏ tôi lúc nào cũng đi chung với má của tôi nhưng mấy năm gần đây đã ít đi rồi.”

“Vậy còn bạn bè của cô đâu?” Joe hỏi.

“Tôi ít bạn bè lắm, chỉ có mỗi 1 người bạn thân nhưng chị ấy đã đi lấy chồng từ lâu rồi, bây giờ chỉ có 1 mình mà thôi.”

“Thôi được, nghỉ tình cô hôm wa khi tôi mới vào công ty đã giúp đỡ tôi nhiều như vậy, chiều nay sau khi tan sở 3 chúng ta cùng đi shopping.” Kyo nói.

Ariel mừng rỡ “Thiệt hả, vậy hẹn chiều nay 3 giờ nhé.”

Về phần Matt anh đã chuẩn bị kế hoạch để cưa cho bằng được Joe. Khi thấy Joe vừa đi ăn trưa về anh lập tức lần la tới gần

“E hèm... Cô vừa mới đi ăn trưa về đó hả?”

“Không thấy hay sao mà còn hỏi?” Joe lạnh lùng trả lời.

Matt rất tức giận muốn trả đũa lại nhưng nghĩ tới lời thách thức của Roger nên xuống nước.

“Chiều nay cô có rảnh hay không? Có thể..”

Không đợi Matt nói dứt lời Joe cắt ngang “Hôm nay tôi bận lắm, anh có muốn nói gì thì để ngày mai đi.” Nói xong Joe quay qua làm như bận rộn sắp xếp lại các tập hồ sơ, như còn chưa nói xong cô lại tiếp tục “Àh phải, anh chỉ là 1 nhân viên thôi, hãy cố gắng làm việc cho đảng hoàng đi, nên nhớ anh không phải là con ông chủ đâu, coi chừng bị đuổi việc tới lúc đó không ai thương hại đâu.”

Matt vô cùng tức tối, anh muốn la lớn lên cho Joe biết rằng anh chính là con của Tổng giám đốc ở đây nhưng anh thấy nếu như vậy Joe sẽ đến với anh vì tiền chứ không phải bằng tình yêu thật sự. Anh muốn từ từ chinh phục được Joe, khiến cô phải hết lòng yêu anh rồi sau đó sẽ làm cho cô vì anh mà đau khổ. Nghĩ tới lúc đó Matt khẽ mỉm cười. “Thôi được, ngày mai tôi sẽ nói tiếp vậy.”

Đúng 3 giờ, Kyo, Joe và Ariel đi taxi tới 1 khu shopping lớn nhất thành phố. Vừa đặt chân tới nơi, cả 3 vội vã đi vào những tiệm quần áo mà họ yêu thích nhất, 1 tiếng đồng hồ sau họ trở ra với thật nhiều nhiều túi đồ trên tay. Ariel khoe hàng trước:

“Nè, 2 chị hãy coi thử tôi mới mua được những gì nha.”

Cô đem ra 1 cái quần jean, và 1 cái váy ngắn rất dễ thương và sexy Joe trầm trồ “Wow, đẹp thật, nhưng tôi cũng đâu có chịu thua, mặc dù tôi mua ít hơn chị nhưng đồ của tôi cũng sexy không kém đâu nhé.”

Vừa nói Joe vừa đem ra 1 cái áo kiểu màu hồng

Kyo liền nói “Cái con nhỏ này, em ăn mặc như vậy lỡ như tất cả đàn ông đều bị em giựt đi hết thì chị phải lấy ai đây chứ. Nhưng cũng may chị đã có chuẩn bị sẵn. Tặng tặng tặng...” Kyo lôi ra 1 đôi giày cao gót cùng với 1 cái áo đầm

Joe châm chọc “Chị họ àh, không sợ bị té hay sao mà lại mang giày cao như vậy?”

Kyo ký đầu của Joe “Em đang nói xỏ chị đó hả, em đã biết chị có 1 chiều cao khiêm tốn thì đương nhiên phải mang giày này để khỏi cảm thấy bị lạc loài rồi. Ariel àh, bữa nào tôi dẫn cô đi cái tiệm bán giày mà tôi mới mua, cô cũng cần 1 đôi giày cao cỡ này đó.” Kyo vừa dứt lời cả 3 cùng cười lớn, họ quyết định sẽ cùng nhau sát cánh đi hết khu shopping này. Sau 5 tiếng đồng hồ, thì họ đã tấn công vào hết tất cả các tiệm quần áo, giày dép, nữ trang..... cuối cùng đúng 9 giờ họ cùng nhau đi ăn tối, cười nói rất vui vẻ. Tình bạn của cả 3 đã tiến thêm được 1 bước xa nữa rồi.

Xe taxi chở Ariel về nhà trước, sau đó thì đưa Kyo và Joe về nhà. Vừa về đến nhà, cả 2 chưa kịp thay đồ gì thì đã vội vàng leo lên giường nằm xuống ngủ 1 giấc tới sáng. Cả ngày hôm nay đi shopping đã làm cho 2 người mệt đừ cả người nhưng đổi lại đã có 1 ngày thật tuyệt vời với Ariel.

Về phần Ariel vừa về tới nhà đã thấy Joseph đứng trước cửa đợi sẵn

“Em đi đâu mà giờ này mới về, mà còn cười tươi như vậy nữa.”

Ariel mãi suy nghĩ đột nhiên nghe tiếng của Joseph nên giựt mình

“Thiệt làm hết hồn, anh làm gì mà đứng ở đây vậy? Đợi em về hả?”

Joseph ký nhẹ vào đầu Ariel “Con nhỏ này, đi mà không kêu tài xế chở em làm cho anh thật lo lắng.”

Ariel choàng tay vào vai Joseph thân mật nói “Em đã gọi đt về nhà nói là hôm nay em sẽ về trễ 1 chút mà, em có làm gì đâu mà anh 3 phải lo lắng chứ. Thôi được bây giờ em đã về tới rồi nè, có thể đi ngủ rồi chứ.”

Joseph phì cười vì thái độ tình nghịch của Ariel, không hiểu tại sao từ nhỏ đến lớn, đối với những cô gái khác anh cũng lạnh lùng chỉ đặc biệt có Ariel là có thể làm cho anh cười 1 cách thoải mái. “Có lẽ vì Ariel là em

gái của mình cho nên tình cảm mình dành cho cô ấy đặc biệt hơn.” Joe nhủ thầm. Thời gian thấm thoắt đã nửa năm trôi qua, từ ngày vào làm ở công ty Nhật An tới giờ quan hệ của Bi và Kyo vẫn không thay đổi chút nào, mỗi lần gặp mặt là y như rằng có 1 trận chiến không bao giờ kết thúc. Còn Matt thì vẫn kiên trì đeo đuổi Joe, anh quyết tâm phải đánh thắng Roger, hiên ngang lấy được chiếc xe đua đó. Joe thì vẫn lạnh lùng mặc cho Roger với Matt đeo đuổi cô tới đâu đi nữa, cô vẫn không có phản ứng gì.

Hôm nay là 1 ngày trời đẹp, Joe và Kyo có hẹn với Ariel cùng nhau đi camping ngoài trời. Ariel phải có mặt ở nhà cô đúng 10 giờ sáng sau đó cả 3 sẽ cùng đi với nhau. Đáng lý hôm nay bà Thiệu má của Joe sẽ đi làm, nhưng vì sáng nay bà có hẹn với 1 người bạn cũ đi ăn sáng cho nên xin nghỉ làm 1 ngày. Ariel tới nhà Joe bấm chuông thì bà Thiệu ra mở cửa

“Chào bác, cháu là Ariel, cháu có hẹn với Joe và Kyo để đi chơi.” Ariel lễ phép nói.

“Àh, tối wa 2 đứa nó có nói với bác, cháu vào nhà đợi 1 lát nha, chắc tụi nó còn đang chuẩn bị.”

Ariel theo bà Thiệu vào nhà, cô ngồi xuống chiếc ghế sofa trắng đặt ở góc phòng. Bà Thiệu vào bưng nước ra cho Ariel, bà vừa định để ly nước xuống thì đột nhiên bà nhìn thấy trên cánh tay trái của Ariel có 1 cánh hoa mai nhỏ, bà làm rớt chiếc ly xuống hốt hải chạy tới nắm tay Ariel.

“Cánh hoa này, cánh hoa này... làm sao cô có được.”

Ariel còn đang ngạc nhiên khi thấy bà hỏi như vậy nhưng cô cũng lấy lại bình tĩnh trả lời

“Cháu cũng không biết, mẹ cháu không bao giờ nói cho cháu nghe về chuyện này, cháu có hỏi mẹ nhưng mẹ nói là không biết.”

Kyo và Joe từ trong phòng chạy ra khi nghe tiếng ly bể.

“Dì àh, có chuyện gì vậy, dì không sao chứ?” Kyo hỏi với giọng lo lắng.

Bà không dần được xúc động, nắm tay Ariel run run nói

“Joe nó cũng có 1 cánh hoa mai trên tay phải giống như con vậy đó, là do mẹ ngày xưa đã nhờ người ta xăm lên đó.”

Cả Ariel, Joe và Kyo đều ngạc nhiên khi nghe bà Thiệu nói như vậy. Họ im lặng lắng nghe câu chuyện mà bà sắp kể đây.

Ariel, Joe, và Kyo ngồi quay quần bên bà Thiệu. Bà nén tiếng thở dài rồi chậm chậm kể lại câu chuyện hai mươi mấy năm về trước.

“Mẹ còn nhớ, lúc Ariel vừa ra đời cả nhà chúng ta còn nghèo, gia sản của tổ tiên để lại cũng không có bao nhiêu. Lúc Ariel vừa được 2t có 1 ngày ba con thì đi làm còn mẹ thì phải ra chợ phụ bán với má của Kyo. Mẹ nhờ dì tư hàng xóm coi chừng Joe với Ariel, không ngờ bà ấy lo làm việc dưới bếp để 2 chị em con trên nhà. Rồi 1 lát sau dì tư chạy lên thì thấy Ariel đi mất rồi chỉ còn có Joe ngồi trên ghế mà thôi. Dì tư chạy ra tiệm nói ẹ biết, mẹ lập tức chạy về đi kiếm con.” Bà Thiệu vừa nói vừa nắm lấy tay Ariel.

“Vậy sau đó thế nào hả dì?” Kyo hỏi dồn.

Bà Thiệu thở dài nói “Từ đó thì dì mất đi tung tích của Ariel. Cả Joe với Ariel đều còn quá nhỏ để nhớ chuyện xảy ra vào lúc đó. Nhưng cũng may trên cánh tay của 2 đứa đều có xăm hình cánh hoa mai, cho nên bây giờ cả nhà mới được đoàn tụ.”

Nãy giờ Ariel im lặng lắng nghe, cô không tin được vào những lời bà Thiệu vừa mới nói hay nói khác hơn là cô không muốn tin. Cô hỏi

“Nhưng từ đó đến giờ, ba má của con rất tốt với con, họ chưa bao giờ coi con là con nuôi cả. Chuyện này chắc là có lầm lẫn gì rồi.”

Bà Thiệu khẽ nói “Cánh hoa mai trên cánh tay con là bằng chứng hữu hiệu nhất, vì đó là ký hiệu của gia đình họ Thiệu mình, tất cả con gái họ Thiệu đều có 1 cánh hoa mai cả. Kyo cũng có nữa đó.” Nói rồi bà quay sang Kyo, như hiểu ý Kyo liền vén tay áo lên, quả thật trên cánh tay Kyo cũng có 1 cánh hoa mai giống y như Joe và Ariel vậy.

Đến lúc này Joe mới lên tiếng “Mẹ àh, vậy tại sao mẹ lại không nói cho con nghe về chuyện con còn có 1 đứa em gái vậy?”

“Mẹ cũng muốn nói cho con nghe lắm, nhưng mẹ muốn âm thầm tìm kiếm tung tích của Ariel trước, càng ít người biết thì đỡ đi 1 người lo lắng.”

“Tội nghiệp cho dì quá, bấy nhiêu năm nay đã phải âm thầm chịu đựng như vậy.” Kyo nhìn bà Thiệu với ánh mắt cảm thông.

Ariel đột nhiên đứng dậy “Con muốn về nhà hỏi ba má cho rõ ràng, bác....” Ariel không biết phải xưng hô như thế nào nữa, trước khi biết rõ sự thật cô không muốn gọi bà Thiệu bằng mẹ 1 cách bừa bãi “Mọi người cùng đi với tôi về nhà đi.” “Anh họ àh, 1 lát ra ngoài dạo đi, hôm nay trời tốt như vậy mà phải nằm nhà thì thiệt là chán chết.” Matt nói với Bi lúc cả nhà đang ăn sáng.

“Em mà tốt như vậy àh, chắc là đang để ý tới cô nào cho nên mới muốn đi dạo chứ gì.” Bi châm chọc.

Joseph nghe vậy liền xen vào “Anh 2 nổi tiếng là đào hoa công tử mà, 1 ngày không có bạn gái để xài tiền dùm cho ảnh thì ảnh chịu không nổi đâu.”

Joseph vừa nói dứt câu thì thấy Ariel đi vào nhà với dáng vẻ khấn trương, gương mặt cô đầy vẻ lo lắng theo sau là Kyo, Joe và bà Thiệu.

Ariel như không phát hiện sự có mặt của 3 người anh, cô đi thẳng tới chỗ ông bà Lương

“Ba, má, hãy nói thật cho con biết, con không phải là con ruột của 2 người có đúng không?”

Ông bà Lương vô cùng ngạc nhiên khi nghe Ariel hỏi như vậy, 2 ông bà đưa mắt nhìn nhau không biết phải trả lời như thế nào. Trong khi đó thì 3 người anh của Ariel cũng hết sức kinh ngạc.

“Ariel àh, em nói gì lạ vậy? Tại sao em không phải là con ruột của ba má chứ?” Rồi anh quay sang chị em của Kyo “Có phải họ đã nói gì với em không?”

“Mỗi lần con hỏi về dấu hoa mai trên cánh tay của con, ba má đều nói là không biết tại sao con lại có cánh hoa mai này. Bây giờ thì con đã hiểu đó là vì con không phải là con ruột của 2 người.” Ariel vừa khóc vừa chỉ lên cánh tay trái của cô.

Đến lúc này bà Lương biết không thể dấu được sự thật nữa, bà kêu tất cả ngồi xuống rồi từ từ kể lại

“Năm xưa khi tình cờ đi ngang con hẻm nhỏ, má đã nhìn thấy con ngồi đó khóc, má có đi tìm xung quanh hẻm để coi nhà ai đã để lạc mất 1 em bé dễ thương như vậy. Nhưng tìm hoài vẫn không gặp, má đành ẵm con đem về, không ngờ con lại bị sốt cao, má phải để con ở nhà chăm sóc hết cả tháng trời. Ba má có sai người đi kiếm lại gia đình con, nhưng vì công ty đột nhiên có chuyện phải dọn nhà đi ngay lập tức, không còn cách nào khác má phải đem cả con theo vì người mà má nhờ đi kiếm không ra gia đình con.”

Matt liền xen vào “Tại sao con lại không có ấn tượng gì về việc má đem Ariel về nhà vậy?”

Joe cũng gật đầu nói “Phải đó, sao con không nhớ gì hết?”

“Vì lúc đó 2 đứa chỉ khoảng 3,4 tuổi làm sao nhớ được chứ.” Bà quay sang Ariel nắm lấy tay cô ân cần nói “Xin lỗi con, bấy nhiêu năm nay má đã dẫu con. Má sợ khi con biết được sự thật con sẽ không được vui.”

Ariel cảm động cầm tay bà Lương “Con không trách má đâu, ngược lại còn phải cảm ơn má đã nuôi dưỡng con suốt 20 mấy năm qua, lúc nào cũng coi con như con ruột cả.”

Đến lúc này bà Thiệu mới lên tiếng “Cũng là tại tôi không chăm sóc tốt cho Ariel, bao nhiêu năm qua không làm tròn bổn phận làm mẹ.”

Ariel từ từ quay sang bà Thiệu “Mẹ àh, mẹ đừng có tự trách nữa, đây cũng là ý trời cho nên con mới có được 2 người mẹ thương con như vậy.” Cô hỏi bà Lương “Không biết từ nay con còn có thể gọi má bằng má nữa hay không?”

“Đương nhiên là được rồi, có 1 đứa con gái như con má còn mong muốn gì nữa chứ. Đúng không ông?”

Ông Lương lên tiếng “Phải đó, Ariel àh, con đã làm cho căn nhà này tràn ngập tiếng cười, ba phải cảm ơn ông trời đã phái con tới đây mới đúng.”

“Thì phải rồi, nếu không có Ariel ở đây căn nhà này không biết sẽ trở thành như thế nào nhất là có cái tên đáng ghét đó nữa?” Kyo lên tiếng khiêu khích Bi.

“Cô... cô đang nói ai vậy hả? Người gì mà lúc nào cũng thích gây sự hết là sao, không biết lúc nhỏ cô ăn cái gì mà lớn lên nữa.” Bi tức giận nói.

“Thì tôi ăn cái gì mà anh ăn đó.” Cả nhà cười ồ khi nghe Kyo trả lời như vậy. Không khí đã bớt căng thẳng hơn, mọi người đều đã từ từ tiếp nhận sự thật đó. Cả nhà ngồi quây quần bên nhau kể chuyện ngày xưa cho tới trời tối, Kyo, Joe và bà Thiệu mới xin phép ra về. Còn lại cả gia đình Ariel ngồi đó với nhau, tới lúc này Ariel mới lên tiếng

“Con đã suy nghĩ kỹ, sáng mai con sẽ dọn về sống chung với mẹ và chị của con.”

“Cái gì? Không lẽ em không muốn ở đây với ba má và với tụi anh nữa hay sao?” Joseph ngạc nhiên hỏi.

“Em sẽ rất nhớ mọi người nhưng em đã cách biệt mẹ ruột suốt 20 mấy năm rồi, bây giờ có cơ may tìm lại được người thân em nhất định phải làm tròn chữ hiếu phụng dưỡng ẹ thật tốt.”

“Phải đó, Ariel nói vậy rất đúng. Joseph àh, em đừng có khuyên Ariel nữa, nó sẽ càng khó xử thêm thôi.” Bi nói

“Nếu như con đã quyết định như vậy, thì má sẽ ủng hộ cho con. Nhưng con nhớ phải thường xuyên về thăm nhà đó, có biết chưa?”

Bà Lương lên tiếng.

“Tuân lệnh.” Ariel châm chọc.

Mọi người tuy bề ngoài đều ủng hộ quyết định của Ariel nhưng ai cũng cảm thấy trong lòng trống trải và cô đơn, cảm giác như sắp mất đi 1 thứ gì quý giá lắm. Nhất là Joseph cả đêm anh cứ trần trọc suy nghĩ, tới 2 giờ sáng vẫn không tài nào ngủ được nên anh đành đi xuống nhà bếp rót nước uống thì tình cờ gặp Ariel đang từ trong bếp bước ra. Cả 2 nhìn nhau 1 lúc, Joseph lên tiếng phá vỡ bầu không khí ảm đạm

“Em... ngày mai em dọn ra ngoài rồi, mọi chuyện phải tự chăm sóc ình, em không phải là không biết tính tình của mình hậu đậu, nấu ăn lại không được ngon, còn nữa...”

Ariel cắt ngang “Bộ em có nhiều khuyết điểm vậy sao?”

Joseph nhìn gương mặt tức giận của Ariel thì khẽ mỉm cười “Thôi được rồi, anh đi ngủ đây, em cũng ngủ sớm đi.”

4. Chương 4

Vào lúc 9 giờ sáng ngày hôm sau, Ariel đang thu dọn hành lý ra xe, mọi người ai cũng bịn rịn không nỡ chia tay. Để phá tan bầu không khí Ariel cố gắng nói vài lời an ủi.

“Cả nhà đừng có làm vậy, đâu phải là con đi luôn đâu, con sẽ trở về đây thường để thăm ba, má, anh họ, và 2 anh em.” Vừa nói tới đó thì nước mắt của Ariel bắt đầu rơi “Con sẽ nhớ khoảng thời gian ở chung với cả nhà, một lần nữa cảm ơn ba, má đã nuôi dưỡng con.”

Bà Lương vuốt mái tóc dài của Ariel “Khờ quá, không cần phải cảm ơn, nhớ về đây thăm ba, má thường thì đã là cách đền ơn tốt nhất rồi.”

Bi tranh thủ nói vài câu với Ariel “Mặc dù là sống chung nhà với em không được bao lâu, nhưng anh nhất định sẽ mãi món trứng chiên nửa chín nửa sống của em.”

Ariel đánh nhẹ vào vai Bi “Cái anh này, cho anh biết từ nay không thèm nấu cho anh ăn nữa đâu.”

Matt xen vào “Anh cũng sẽ nhớ em lắm, nếu có ai ăn hiếp em thì cứ quay về đây nha, ngôi nhà này lúc nào cũng chờ đón em cả.”

Ông Lương nói “Thôi được rồi, mọi người đừng có bịn rịn như vậy, Ariel vẫn ở đây với chúng ta mà, bây giờ cũng không còn sớm nữa, Joseph àh con chở Ariel đi đi.”

Nãy giờ Joseph đứng đó chỉ biết im lặng lắng nghe mọi người nói, thật ra trong lòng của anh cũng có nhiều lời muốn nói với Ariel lắm nhưng không biết tại sao khi đối diện với cô anh lại không mở miệng được.

“Ariel àh, lên xe đi.” Anh lạnh lùng nói.

Ariel lặng lẽ bước lên xe theo Joseph, cả 2 không nói với nhau lời nào cho tới khi xe của anh đậu trước cửa nhà bà Lương - mẹ Ariel. Hai người im lặng lấy hành lý xuống, Ariel biết tính của anh 3 mình từ nhỏ là người lạnh lùng đặc biệt là đối với con gái, cho nên chuyện anh không muốn nói những lời giống như anh sẽ nhớ tới em.... đối với cô cũng không có gì là lạ. Cô chỉ cảm thấy hơi buồn mà thôi ít ra anh cũng nên nói lời tạm biệt chứ.

Cô xách hành lý vừa định bước đi thì nghe tiếng Joseph:

“Anh... anh sẽ rất nhớ tới em.”

Ariel thật ngạc nhiên khi nghe những lời đó, cô quay lại

“Hả? Anh vừa nói gì, em nghe không rõ lắm?”

Joseph đỏ mặt biết là Ariel đã nghe những lời anh nói chỉ là cô cố tình chọc anh mà thôi, anh giả bộ nhìn đi chỗ khác, nói lớn

“Không nghe thì thôi, anh không có nói lại đâu. Từ nay em hãy tự chăm sóc mình, đừng có gây phiền phức nữa, anh không có ở bên cạnh để lo cho em đâu.”

Joseph vừa dứt lời thì đột nhiên Ariel chạy tới ôm ngang eo anh, cô bắt đầu khóc:

“Em cũng sẽ rất nhớ anh. Anh đừng có cứ lạnh lùng như vậy hoài sẽ không kiếm được người yêu đâu.”

Joseph cảm thấy tim đập mạnh khi Ariel ôm anh và nói những lời như vậy. Anh dùng tay lau nước mắt cho cô

“Đồ khờ, không cần em phải lo đâu, hãy tự lo mình trước đi.” Bà Thiệu, thấy Ariel bước vào nhà với mấy cái vali trên tay nên gọi lớn kêu Kyo, và Joe ra giúp 1 tay.

“Chào mừng em đến với căn nhà bé nhỏ này.” Kyo vừa nói vừa xách túi hành lý trên tay Ariel.

Joe đánh nhẹ vào tay Kyo “Chị nói cái gì chứ? Nếu chị có tiền sao không dọn ra ngoài ở riêng đi, ở chung phòng với em làm gì. Àh phải, Ariel àh, từ nay em sẽ ngủ chung phòng với chị và chị họ đó. Chị thì không có vấn đề gì nhưng vấn đề lớn nhất là chị họ thôi.” Joe hăm dọa.

Nghe vậy Ariel ngạc nhiên nhìn Kyo “Chị họ, bộ chị ngủ ngáy lớn lắm sao mà chị 2 lại nói như vậy?”

Kyo vừa định lên tiếng đính chính thì Joe cắt ngang “Tối nay em sẽ biết. Thôi được bây giờ 3 chúng ta đi chợ chiều nay nấu 1 bữa thật ngon gọi là bữa tiệc đoàn tụ vậy.”

Bà Thiệu nói “Phải đó, nhưng mà bữa ăn này sẽ do mẹ nấu, 3 đứa cứ chờ ăn thì được rồi. Mẹ đã nghe qua tài nấu ăn của Ariel, thật là giống với Joe và Kyo, nếu nói 3 đứa không phải họ hàng với nhau chắc là không ai tin đâu.”

Ariel nhăn nhó “Mẹ àh, con nấu ăn ngon lắm chứ bộ, bữa nào sẽ ẹ thử tài của con.”

Kyo la lớn “Tài nấu ăn của em để khi nào em ra trường nấu ăn đã 2 đứa chị vẫn chưa có lấy chồng, chưa muốn về với ông bà sớm vậy đâu.”

Joe đồng ý “Cái này chị đồng ý với chị họ, mẹ àh tối nay phải nhờ đến mẹ đó.”

Buổi tối hôm đó, cả gia đình 4 người ngồi ăn cơm với nhau rất vui vẻ. Nhất là bà Thiệu tâm nguyện bấy lâu nay của bà cuối cùng đã trở thành sự thật đó là kiếm lại được Ariel. Suốt buổi ăn tối đó bà là người cười nhiều nhất, đến nỗi Joe phải nhắc nhở bà đừng cười nhiều quá.

Tối 11 giờ đêm thì mọi người dọn dẹp đi ngủ. Ariel phải ngủ chung giường với Joe và Kyo. Lần đầu tiên cô ngủ chung với người khác vì gia đình của ông bà Lương giàu có cho nên mỗi người ngủ 1 phòng cô chưa bao giờ phải share bất cứ thứ gì chung với người khác cả. Đây là lần đầu tiên cho nên cô cảm thấy rất phấn khởi. Kyo làm gì bỏ lỡ cơ hội nói chuyện với Ariel chứ, cho nên kết quả là mặc dù rất buồn ngủ Joe cũng không thể nào ngủ được khi cả 2 cứ nằm tâm sự như vậy. Cuối cùng tới 2 giờ sáng thì Ariel và Kyo mới chịu đi ngủ, trả lại không gian yên tĩnh cho Joe. Tối đêm đó Ariel mới thật sự hiểu rõ lời cảnh cáo của chị 2 Joe lúc chiều.

Đồng hồ reng 9 giờ sáng, bà Thiệu vẫn như mọi lần chạy vào phòng đánh thức 3 cô gái.

“Dậy mau, dậy mau, bây giờ đã mấy giờ rồi mà còn ngủ nữa bộ 3 đứa không cần đi làm sao?”

Joe và Kyo lồm cồm ngồi dậy

“Để em vô nhà tắm trước, chị đừng có dành với em đó nha.” Joe vừa nói vừa bước xuống giường, chợt nhìn xuống thấy Ariel vẫn còn nằm nướng nên cô lay mạnh Ariel.

“Cái con nhỏ này, ngủ còn dữ hơn chị nữa hả?”

Ariel kéo mền xuống uể oải nói

“Chị 2 àh, bây giờ em mới hiểu được câu nói của chị ngày hôm qua. Ngủ chung với chị họ đúng là 1 cơn ác mộng, àh không em thấy nó giống như là cực hình hơn.” Cô quay sang Kyo “Chị có biết là chị giết người mà không cần dao kiếm hay không? Người ta gọi là giết người trong vô hình đó?”

Kyo đánh vào vai Ariel “Nè, không cần phải nói quá đáng như vậy chứ, chị có làm gì đâu?”

Ariel tỉnh ngủ hẳn, tròn mắt ngạc nhiên nhìn Kyo “Còn nói là không, tổng cộng chị đã đạp em rớt xuống giường hết 10 lần chưa kể những lần chị nói mớ cứ đâm đá tùm lum báo hại em tới 4 giờ sáng mới ngủ được.”

Kyo cũng không vừa đáp trả lại “Em cũng đâu có tốt hơn chị, tối qua em đã đá chị xuống giường hết 9 lần đó, làm cho tay của chị đau gần chết.”

Joe xen vào “Chị họ àh chị đã gặp đối thủ rồi đó. Hai người hãy thi đấu thử coi người nào bị té xuống giường trước nhá, nhưng mà đừng gây hại tới người vô tội là em đây.”

Kyo và Ariel đưa mắt nhìn Joe trong lúc cô đang say mê nói, Ariel lợi dụng cơ hội chạy vào nhà tắm trước. Kyo là lớn

“Con nhỏ kia, không được ăn gian, chị lớn nhất phải được ưu tiên vào nhà tắm trước.”

Joe rượt theo “Ariel àh, có thương chị 2 của em không, hãy nhường cho chị vô trước đi.”

Ariel khóa cửa nhà tắm lại và la lớn “2 chị ráng đợi đi em tắm nhanh lắm, 1 tiếng sau em sẽ trả cái nhà tắm lại cho 2 chị.”

Đúng 10 giờ sáng thì Kyo, Joe, và Ariel có mặt ở công ty Nhật An.

“Em mém đi trễ rồi đó, Ariel.” Joseph nói khi vừa gặp Ariel vội vã bước vào công ty.

“Em đã cố gắng hết sức rồi, cũng tại 2 bà chị này nè, làm gì mà ở trong nhà tắm lâu quá trời luôn.” Cô nhìn đồng hồ mỉm cười “Cũng may là còn kịp, nếu không thì cũng bị anh la à coi.”

Joseph cười “Biết vậy là tốt, anh rất nghiêm khắc trong công việc, nhất là về giờ giấc.”

“Biết rồi, biết rồi, nói hoài àh.” Ariel nhăn nhó.

“Nè, tối nay em có làm gì không? Chúng ta cùng đi ăn tối.” Bà chạy tới chỗ Joseph và Ariel.

Kyo chạy tới đứng bên Ariel xen vào “Tối nay 3 chúng tôi được rảnh. Có phải là anh trả tiền hay không nếu vậy thì tôi đi liền.”

Bi chưa kịp nói thì Matt xen vào “Ày da, thì cứ đi đi, kô lẽ 3 anh em tôi kô trả nổi cho 3 cô hay sao chứ?” Rồi anh quay sang Joe nói với giọng nhỏ nhẹ “Joe àh, cô cũng đi chứ?”

“Hừ, anh nghĩ sao? Nếu cả chị họ và Ariel đều đồng ý tôi có thể kô đi àh?” Joe nói.

“Vây quyết định tối nay 7 giờ nhá.” Ariel vui vẻ cặp tay Kyo và Joe “Bây giờ tụi em đi làm việc đây, hẹn gặp tối nay.”

Bi bức tức nhìn Matt nói “Nè, anh chỉ định rủ 1 mình Ariel đi với 3 anh em mình thôi, sao em lại rủ cả 2 chị em của họ nữa chứ? Em biết là anh với Kyo kô hợp mà, bộ tính chơi anh hả?”

Joseph trả lời thay Matt “Thôi bỏ đi, có người đang muốn của chị gái của Ariel cho nên mới làm như vậy đó mà. Đúng kô anh hai?”

“Cái thằng này, biết rồi còn hỏi nữa hả?” Matt nhăn nhó nói. Đáng lý anh cũng chẳng muốn rủ Joe và Kyo đi theo làm gì, nhưng vì anh nghĩ đây có thể là 1 cơ hội tốt để anh của được Joe vì anh muốn lấy được chiếc xe đua từ tay Roger càng sớm càng tốt. Matt đã có kế hoạch tối nay phải làm thế nào để chiếm được lòng người đẹp cho nên mới sốt sắng rủ cả bọn đi ăn tối.

“Đúng là con gái, làm gì mà lâu vậy kô biết.” Bi cắn nhằn khi nhìn đồng hồ trên tay chỉ 7 giờ 15 phút.

“Xin lỗi, xin lỗi, tụi em đã tới trễ.” Ariel hối hả đi tới cùng với Kyo và Joe. “Kô sao, chỉ đợi có 15 phút thôi mà.” Matt lịch sự trả lời, anh quay sang nhìn Joe tế nhị nói “Hôm nay Joe đẹp quá!!”

Joe đỏ mặt quay đi chỗ khác, thấy vậy Kyo xen vào “Thôi được rồi chúng ta gọi đồ ăn đi, tôi sắp bị đói tới xỉu rồi nè.”

Bi kô bỏ qua cơ hội châm chọc “Coi cô nha, bộ mấy ngày rồi kô được ăn àh, làm gì mà gấp dữ vậy? Con gái gì mà kô có ý tứ gì hết hầy học hỏi 2 đứa em họ của cô đi.”

“Em chọn đồ ăn xong rồi. Bồi bàn àh, làm ơn.” Ariel ngoắc tay ra hiệu gọi bồi bàn tới với ánh mắt ngạc nhiên của Bi.

“Anh vừa mới kêu chị họ của em học hỏi em vậy mà kô ngờ em đã chọn đồ ăn xong rồi àh. Nè, bộ muốn chọc giận anh họ của em sao?”

“Anh quên là bây giờ Ariel đã là em họ của tôi rồi àh, kô phải của anh nữa đâu đừng có nhận bà con bừa bãi như vậy.” Kyo trả đũa.

“Thôi, thôi cho tôi xin đi, 2 người làm như có thù từ kiếp trước vậy đó.” Joseph chen vào.

“Em chọn món bò beef steak.” Ariel nói khi anh bồi tới ghi order. “Àh, còn nữa cho tôi 1 ly kem dâu.”

Thế là mọi người lần lượt gọi đồ ăn. Họ vừa ăn vừa nói chuyện, chuyện trong công ty cũng có mà chuyện gia đình cũng có. Thời gian thấm thoát qua mau, mới đó mà đã 9 giờ rồi. Thấy vẫn còn sớm nên Matt đề nghị

“Hay là chúng ta đi coi phim đi.”

“Coi phim gì?” Bi hỏi.

“Ừm... thì coi cái loại fim mà 3 anh em mình thích nhất đó.” Matt đá lông nheo nhìn Bi và Joseph. Bi hiểu ý liền cười lớn và nói

“Àh, được được, 3 cô có dám đi theo hay kô?” Bi nhìn Kyo thách thức. Thấy vậy Kyo la lớn

“Sợ anh hay sao mà kô dám chứ?”

Thế là 6 người đi mua vé vào rạp. Tới nơi rồi thì 3 cô gái mới biết thì ra loại phim mà 3 người họ muốn coi chính là “phim ma.” Có tên là “Dead Silence.” Họ vào rạp và chia nhau ngồi. Ngoài bìa nhất là Joseph, rồi tới Ariel, Matt, Joe, Bi và Kyo. Khi đã ngồi xuống rồi bỗng Kyo la lớn

“Sao chị lại ngồi chung với cái tên đáng ghét này. Kô được đổi chỗ đi, Ariel, Joe wa đây ngồi chung với chị.”

Bi liền ngăn lại “Cô ồn áo quá, bây giờ còn đổi cái gì nữa, fim đã bắt đầu rồi.” Kyo bức tức nhìn Bi. Thế là vẫn giữ ở vị trí cũ, kô thay đổi gì cả.

Khoảng 30 phút đầu của bộ phim thì mọi chuyện vẫn bình thường, nhưng khi coi tới khúc con ma búp bê xuất hiện thì mọi người trong rạp đều hét toáng cả lên.

Ariel ôm cứng ngắc lấy cổ Joseph và để yên đấy khoảng 5 phút

“Em...em ôm anh cứng quá làm anh thở không được đây nè.” Joseph nhăn nhó nói. Tới lúc này Ariel mới phát hiện, cô liền buông tay ra ngượng ngùng nói.

“Xin.. xin lỗi nha, tại vì em sợ quá, cái con ma đó thật dễ sợ.” Ariel lắp bắp nói, tới bây giờ cô vẫn còn sợ.

“Em đó nha, từ nhỏ đã sợ ma rồi mà còn đi coi phim ma nữa, thật không hiểu nổi em, mém nữa đã hại chết 1 người rồi nè.” Joseph nhìn Ariel nói.

“Em.. em có hại ai đâu chứ?”

“Còn nói là không hại, em siết cổ anh muốn nghẹt thở luôn nè.” Joseph vừa nói vừa chỉ vào dấu tay trên cổ do Ariel để lại. Thấy Ariel tội nghiệp như vậy nên anh nhẹ giọng xuống nói “Thôi bỏ đi, nếu như coi tới khúc nào mà em sợ thì hãy gục đầu vào vai anh đừng có siết cổ anh như vậy nữa. Biết chưa?” Ariel mỉm cười gật đầu “Biết rồi.”

Nói về Matt khi anh thấy Ariel sợ như vậy anh nghĩ Joe cũng sẽ giống Ariel, cho nên anh lợi dụng cơ hội choàng tay qua ôm vai Joe với mục đích che chở cho cô, làm cho cô đỡ sợ. Ai ngờ bị Joe hất tay ra.

“Anh làm gì vậy?” Joe lạnh lùng hỏi.

Matt đính chính “Không phải là cô sợ hay sao, tôi chỉ muốn cho cô biết là tôi lúc nào cũng ở đây để bảo vệ cho cô thôi.”

Joe cười mỉa mai “Mấy cái phim này có gì đâu mà sợ chứ. Anh không biết là tôi không biết sợ cái gì à?”

Nghe Joe nói như vậy, Matt đành im lặng ngồi coi cho hết bộ phim. “Vậy là kế hoạch của mình bị thất bại rồi.” Matt lẩm bẩm.

Về phần Kyo khi coi phim này cô cũng cảm thấy hơi sợ sợ, cô định quay qua nói chuyện với Bi cho bớt sợ nhưng đột nhiên cô cảm thấy có bàn tay ai đó đang nắm lấy tay cô. Cô liền quay qua thì phát hiện chủ nhân của bàn tay đó chính là Bi. Anh đang gục đầu vào vai cô với vẻ hết hoảng.

“Anh muốn lợi dụng tôi đó hả?” Kyo nói.

Tới lúc này Bi mới hoàn hồn buông tay ra và ngồi thẳng dậy nói “Cô.. cô tưởng cô là ai mà tôi phải lợi dụng cô chứ? Chỉ là... chỉ là tôi...”

Kyo há hốc miệng ngạc nhiên “Không lẽ là anh sợ?” Bi cuối đầu im lặng, được dịp Kyo càng cười lớn, cô quên hết cả việc sợ khi coi phim

“Hahahahah, thật không ngờ anh nhất như vậy. Hahahah, tôi còn chưa sợ mà anh đã sợ rồi còn ôm tôi cứng ngắc nữa chứ. Hahahahaha. Không phải nói là anh thích coi phim ma nhất hay sao?”

“Nè, cô vừa phải thôi nha, tuy là tôi thích coi phim ma nhưng chưa bao giờ coi phim ma loại kinh dị giống như vậy.” Bi giải thích.

Kyo bỏ mặc lời Bi nói vẫn tiếp tục cười, cô cười đến nỗi chảy cả nước mắt làm mọi người trong rạp đều quay lại nhìn. Joe lên tiếng hỏi

“Chị họ à, đây là phim ma chứ không phải phim hài đâu mà chị cười dữ vậy?”

Kyo vẫn tiếp tục cười chỉ tay vào Bi ý nói anh chính là nguyên nhân khiến cô cười như vậy. Nhưng cả 5 người đều không hiểu Kyo muốn nói gì. Họ lại tiếp tục coi phim, còn Kyo thì tiếp tục cười cho đến khi hết bộ phim.

5. Chương 5

“Sao hả, tối hôm wa anh ngủ có nằm ác mộng không?” Kyo hỏi Bi khi cô vừa bước vào văn phòng làm việc. Sau khi đi xem phim về cả buổi tối hôm wa Kyo không cách nào nín cười được mỗi khi nghĩ tới gương mặt sợ sệt của Bi trong rạp chiếu phim.

“Cô nói gì ? Sao tôi lại nằm ác mộng chứ,thiệt tình.” Bi tức giận nói, bây giờ anh cảm thấy rất xấu hổ vì bị 1 người con gái như Kyo trêu chọc.

Tới lúc này thì Kyo không thể nhịn được cười nữa, cô ôm bụng cười khiến cả công ty quay lại nhìn. Bi thì không thể chịu được thái độ quá đáng này của Kyo, anh lập tức kéo cô vào văn phòng của anh.

“Buông tay tôi ra, anh làm gì vậy?” Kyo giật tay lại.

“Tôi nói cho cô biết, chuyện coi phim tối wa cô không được nói cho người thứ khác biết. Nếu như không thì tôi sẽ...”

Kyo cắt ngang “Anh sợ àh? Thôi được rồi anh yên tâm đi tôi không nói cho ai biết đâu tôi chỉ kể cho Ariel với Joe nghe mà thôi.”

Bi chỉ vào mặt Kyo “Cô dám? Nếu như họ mà biết thì tôi sẽ đuổi việc cô ngay lập tức.”

Lần này tới phiên Kyo nóng giận “Anh tưởng anh là chủ ở đây hay sao chứ?”

“Tôi chính là..” Vừa lúc đó thì có người gõ cửa, Bi liền đổi thái độ nói “Vào đi.”

“Anh họ àh, anh hai với anh ba có chuyện kiếm anh.” Người gõ cửa chính là Ariel, cô đến nói với Bi là họ sắp có 1 buổi họp. Nhưng khi nhìn thấy sự có mặt của Kyo, Ariel không khỏi ngạc nhiên “Chị họ àh, chị làm gì ở đây?”

“Chị...” Kyo liếc sang Bi, thấy anh đang hăm dọa nếu cô dám nói ra chuyện mà họ vừa thảo luận thì sẽ đuổi việc cô nên Kyo lấp liếm “Àh không có gì, chỉ là vào chào buổi sáng với anh họ em mà thôi. Có phải không anh họ?”

Bi trả lời “Phải, phải, anh và cô ấy chỉ là nói chuyện chơi mà thôi.” Anh đánh trống lảng qua chuyện khác. “Để anh ra ngoài họp đã, chắc Matt và Joseph có chuyện gấp kiếm anh đó.”

“Joe àh, chiều nay cô có rảnh không, tôi muốn hẹn cô đi ăn cơm tối?” Roger hỏi khi thấy Joe đang ngồi đánh máy. Joe vừa làm việc vừa trả lời, vẻ không quan tâm đến Roger

“Tối nay tôi bận lắm, tôi phải thu xếp hành lý ngày mai đi công tác nữa.”

“Hả? Cô chỉ là 1 thư ký thôi mà cũng phải đi công tác àh?” Roger hỏi với giọng ngạc nhiên.

“Tôi chỉ là đi theo giúp cho Matt mà thôi. Cả chị họ tôi cũng phải đi theo nữa. Bộ có nhiều văn kiện lắm hay sao mà phải kêu hết cả 2 thư ký của công ty đi vậy chứ?” Joe tự hỏi.

Roger khi nghe Joe nói như vậy thì biết ngay là đây chính là kế của Matt muốn tạo cơ hội để riêng rẽ với Joe. “Không đi không được sao?”

Joe trả lời “Anh nói đi, mà nè sao anh lại có thời gian rảnh rồi tới đây nói chuyện vậy bộ anh không cần đi làm sao?”

Vừa lúc đó thì Ariel cùng Kyo đi tới chỗ Joe

“Chị 2 àh, đã chuẩn bị hết các văn kiện cần thiết chưa, sáng mai chúng ta phải bay qua Singapore lúc 8 giờ sáng đó, không thể thiếu cái gì được đâu.”

Kyo xen vào “Ariel àh, chị thật không hiểu 3 ông anh của em, họ với em là nhân viên ở đây mấy người đi làm việc thì được rồi tại sao phải rủ luôn cả chị và chị 2 của em đi theo làm gì?”

Ariel giải thích “Tại chị không biết thôi, khi đi bàn chuyện làm ăn với khách, tụi em sẽ cần rất nhiều văn kiện, 2 chị là thư ký thì đương nhiên phải lo về chuyện này rồi. Thôi mà ráng đi, tổng giám đốc có nói sau khi mới làm ăn này thành công tất cả các nhân viên sẽ được thưởng huê hồng đó, còn có 1 bữa tiệc dành cho

nhân viên nữa. 2 chị sẽ không thiếu phần đâu.” Đúng 8 giờ sáng, Joseph, Bi và Matt đã có mặt ở sân bay. Bi nhìn đồng hồ nói:

“3 cái cô này lại tới trễ nữa rồi. Đúng là con gái là loài động vật chậm chạp nhất trên thế gian mà.”

“Anh đang nói ai đó?” Kyo từ sau đi tới làm Bi giật mình. Joseph lên tiếng:

“Thôi được rồi tất cả đã có mặt đầy đủ, chúng ta lên đường thôi. Mọi người tự giữ vé của mình đó nha, nếu biết mình là người hậu đậu hay quên thì lúc nào cũng phải giữ vé bên mình hết đó.”

Ariel liếc nhìn Joseph “Sao giống như là anh đang ám chỉ em vậy?”

Joseph cười cười “Ai hậu đậu thì người đó tự hiểu.”

Tới 12 giờ trưa thì 6 người đã tới khách sạn ở Singapore, họ chỉ mượn có 2 căn phòng vì vào thời điểm này khách sạn nào cũng đầy chật người cả. Ba chị em Kyo thì ở chung 1 phòng, còn 3 anh em của Bi thì chung 1 phòng. Tuy là ngủ chung phòng nhưng mỗi người đều có 1 cái giường ngủ riêng không cần phải share chung với ai cả. 3 cô gái này thật là chẳng giống như đi làm việc gì cả, vì cả 3 cô đều đang suy nghĩ là sẽ đi đâu chơi trong những ngày sắp tới, họ còn dự định sẽ mua những gì về làm quà cho các bạn đồng nghiệp trong công ty. Trong khi đó thì 3 chàng trai ở phòng bên cạnh đang chuẩn bị cho bản kế hoạch mua bán nhà với tập đoàn nhà họ Lưu.

Cộc.. cộc.. cộc. Ariel lồm cồm ngồi dậy khi nghe tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Cô hỏi với giọng ngái ngủ.

“Giờ này mà em còn ngủ được àh, em quên là chúng ta đã có hẹn với giám đốc bên Lưu thị vào lúc 8 giờ sáng hay sao?” Joseph bực tức nói.

Ariel tỉnh ngủ hẳn khi nghe Joseph nói như vậy, cô liền đánh thức Kyo và Joe.

“Dậy, dậy mau, nếu như 2 chị còn ngủ nữa thì mới làm ăn này coi như đi tong đó. Cho dù 3 chúng ta có bán thân đi nữa cũng đền không nổi đâu.”

Nghe tới 2 chữ “bán thân” thì Kyo liền ngồi dậy

“A? Ai bị đem bán vậy? Là em hả Ariel?”

“Không phải 1 mình em mà là cả 3 chúng ta đó. Chị 2 àh thức dậy đi, đừng có nằm nữa.”

Và 3 cô gái vội vàng thay đồ, Kyo thì tranh thủ soạn lại xấp hồ sơ về giá cả nhà trên thị trường, sơ đồ... còn Joe thì lo lấy những bản mẫu cần thiết. Khi 3 cô thay đồ xong thì cả 6 người lên đường đi tới công ty Lưu thị.

“Chào cô, tôi là Bi, giám đốc mua bán nhà của công ty Nhật An. Hai người đứng bên cạnh cũng là giám đốc công ty chúng tôi tên là Matt và Joseph.” Bi vừa nói vừa đưa tay ra bắt tay cô gái đứng trước mặt. Cô cũng lịch sự trả lời lại.

“Rất vui được gặp anh, tôi tên Kim, hai người bên cạnh tôi là Kerry, và Julie. Thôi được bây giờ chúng ta vào thẳng vấn đề nha. Chúng tôi mới du học ở Canada về, bây giờ có ý muốn ở lại đây luôn để giúp gia đình phát triển sự nghiệp cho nên chúng tôi muốn kiếm 3 căn biệt thự loại sang trọng. 1 căn dành cho 3 chị em tôi ở, còn 1 căn kia thì để cho các nhân viên trong công ty đi nghỉ mát vào mỗi kỳ nghỉ lễ, căn còn lại thì để dành cho gia đình chúng tôi.”

Đợi sau khi cô gái tên Kim nói xong Matt mới lên tiếng.

“Vậy là cô đã tìm đúng chỗ rồi, chúng tôi dạo gần đây có xây 1 số biệt thự hạng sang. Đây là hình chụp biệt thự của chúng tôi, cô có thể coi trước rồi cho ý kiến.” Joe vội vàng lấy xấp hình ra đưa cho Kim coi.

“Chị 2 àh, em thấy mấy căn biệt thự này nhìn cũng đẹp lắm.” Julie lên tiếng.

“Phải đó, vừa đẹp mà lại vừa sang nữa, rất phù hợp với yêu cầu của chúng ta.” Cô gái có tên Kerry thêm vào.

Joseph giải thích “Tại các cô không biết, công ty của chúng tôi đòi hỏi rất cao về phẩm chất cũng như ngoại hình của căn nhà. Nếu như những thiết kế đó không đẹp chúng tôi sẽ không bao giờ cho xây đâu.”

Khi nghe Joe nói như vậy Kerry nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ, tới giờ cô mới có dịp ngắm kỹ Joseph. “Thật là có dáng dấp ông quá, vừa có tài lại vừa đẹp trai nữa.” Cô thầm nghĩ.

Ariel lên tiếng cắt đứt dòng tư tưởng của Kerry.

“Anh 3 của tôi nói đúng đó, công ty chúng tôi rất quan trọng về ngoại hình những cái gì không đẹp thì sẽ không bán cho khách hàng đâu. Cho nên các cô có thể yên tâm mua nhà của chúng tôi.”

“Các người cho biết giá đi?” Julie nhìn Bi hỏi.

Kyo vội lấy sổ văn kiện ra đưa cho Bi. Anh cầm lấy rồi bắt đầu giải thích về giá cả.

“Vì đây là những căn biệt thự mới cho nên giá cả hơi mắc. Mỗi căn là khoảng 10 triệu.”

Ko cần suy nghĩ Kim trả lời “Được chúng tôi mua hết cả 3 căn này. Tuần sau chúng tôi sẽ dọn về lại Đài Loan để ở đó, vì công ty của ông nội tôi đang cần người giúp bên đó.”

“Đây là hợp đồng của chúng tôi, nếu như trong vòng 5 năm biệt thự của các cô bị hư cái gì chúng tôi sẽ sửa hết không tính tiền.” Joe đưa bản hợp đồng ra cho Kim ký.

“Làm phiền các người tới đây thật là ngại quá.” Julie nói.

“Không sao, vì công việc chúng tôi đi đây đi đó đã quen rồi.” Matt trả lời.

“Phù....Cuối cùng cũng bàn xong mọi làm ăn này rồi. Thật là mệt chết được.” Kyo nói.

“Công việc của cô nhẹ nhàng như vậy mà còn than nữa à. Ba anh em chúng tôi mới là người cực khổ nhất đây nè.” Bi chen vào.

Joseph vội cắt ngang “Tất cả mọi người đều có công nữa, 2 người dùng cái nhau có được không. Bây giờ chúng ta nên nghĩ tới nay sẽ đi đâu để chúc mừng đây.”

Ariel cặp lấy tay Joseph “Uh, em thấy anh 3 nói câu này là hay nhất. Tối nay chúng ta phải ăn 1 bữa cho đã, ngày mai lại phải đi về Đài Loan rồi nhất định phải để lại 1 kỷ niệm đẹp ở Singapore chứ.”

“Bây giờ tất cả chúng ta về thay đồ đi, hẹn gặp ở quán bar dưới khách sạn lúc 6 giờ.” Matt nói xong thì mọi người chia nhau về phòng chuẩn bị.

“Có phải là chúng ta tới sớm hay không?” Joe hỏi Kyo và Ariel.

“Vừa đúng 6 giờ đó mà đâu có sớm đâu.” Ariel trả lời.

“Xin lỗi đã tới trễ.” Joseph từ xa đi tới nói với 3 cô gái rồi anh chỉ qua Bi. “ Cũng là tại anh họ thôi, dành nhà tắm cả tiếng đồng hồ, không biết có phải là mấy ngày không tắm hay không nữa?”

“Vậy chúng ta phải ăn mừng thế nào?” Joe hỏi.

“Còn phải hỏi nữa à, cô không biết chúng ta đang ở quán bar sao đương nhiên là phải uống rượu rồi.” Matt leo lên chiếc ghế bên cạnh Joe.

Bi nói với anh chàng pha rượu “Cho chúng tôi 6 ly cocktail, làm ơn.”

Rồi anh quay sang các cô gái cảnh cáo “Các cô không biết uống thì uống ít ít thôi đó nha, lỡ như bị say chúng tôi không cứu đâu.”

“Sợ anh sao chứ.” Kyo châm chích.

Ariel cầm ly cocktail của cô lên quan sát, đó tới giờ cô chưa bao giờ uống rượu cả. Không biết mùi vị sẽ như thế nào. Cô còn đang suy nghĩ có nên uống hay không thì Matt lên tiếng.

“Em không uống được thì đừng có miễn cưỡng nha, để anh gọi nước ngọt cho em uống.” Joseph gọi lớn “Làm ơn cho chúng tôi 3 ly nước ngọt.”

Ariel chặn lại “Không cần đâu, chúng tôi uống cocktail là được rồi.” Joseph nhìn Ariel với ánh mắt dò hỏi.

“Em mà bị say rồi anh không có lo cho em đâu.”

“Ai... ai nói là em sẽ bị say chứ, anh cứ chờ mà coi nha, anh nhất định sẽ bị say trước em.” Ariel cầm ly cocktail uống hết 1 hơi. Thấy vậy Joe và Kyo cũng cầm ly lên uống.

Bi la lên “Trời đất, mấy người tưởng là đang uống nước hay sao, uống rượu gì mà kỳ vậy.”

Ariel đặt tay lên vai Joseph “Anh thấy chưa, em uống được mà, em đâu có say đâu.” Thật ra Ariel đã bị say rồi, cô nhìn thấy trước mắt quay cuồng không còn nhìn rõ nữa, đột nhiên cô chỉ Joseph hỏi.

“Anh là ai vậy, sao lại ngồi kế bên cạnh tôi?”

Joseph quơ tay trước mắt Ariel “Anh là Joseph đây, em không nhìn ra hay sao. Đã nói là uống không được thì đừng có uống mà, để anh đưa em về phòng.” Anh nắm tay Ariel định đưa cô đi thì cô hét lớn “Buông tay ra anh làm gì vậy, cuời em với anh 3 àh có người muốn lợi dụng em nè.” Rồi không đợi Joseph có dịp phản ứng, Ariel đưa tay lên dấm vào mặt anh. “Biết sợ chưa, cho bỏ cái tật lợi dụng con gái nhá.”

Joseph đưa tay lên ôm mặt “Ui da, cái con nhỏ này, bị say quá rồi mà còn nói là không nữa hả.”

Trong khi đó Kyo cũng không vừa, cô bắt đầu quơ tay múa chân “Ariel, Joe àh 2 em đâu rồi, chị cảm thấy khó chịu quá chúng ta đi về phòng đi.” Bi lắc đầu

“Lại thêm 1 người say nữa rồi.”

Matt nhìn Joe nói “Coi bộ Joe cũng đã say rồi, nhưng cổ cũng còn đỡ hơn 2 cô kia, cổ không có làm gì hết.” Matt vừa nói dứt lời thì Joe cầm cả ly nước lạnh tạt vào người anh.

“Chị họ àh, chị nóng hử ở đây có nước nè, chị đã hết nóng chưa.”

Matt chỉ qua Kyo “Chị họ của cô ở bên trái của cô kia, không phải bên này đâu.” Anh quay sang nhìn Bi và Joseph “Đành phải công 3 cô gái này lên phòng vậy, thiệt tình nếu biết trước như vậy đã không cho 3 cổ uống rượu làm gì.”

Dứt lời Matt kéo Joe để lên vai mình, còn Bi thì công Kyo, Joseph công Ariel. Ba cô gái vẫn không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra, họ cứ nghĩ là họ đang nằm trên giường, và bắt đầu tâm sự.

“Hai chị có tin hay không? Cho tới bây giờ em vẫn chưa kiếm được 1 người yêu em thật sự nữa. Em đã từng có mấy người bạn trai, lúc đầu họ rất là yêu em nhưng sau nhiều lần cầu hôn không thành tội em đã chia tay.”

Joe lên tiếng hỏi “Hả? Tại sao lại như vậy?”

Ariel giọng buồn buồn nói “Không hiểu tại sao mỗi lần họ cầu hôn em rất muốn say yes, nhưng mỗi lần đều xảy ra chuyện cả, không phải trong gia đình có người bị bệnh thì chuyện này chuyện khác xảy ra. Họ nghĩ là em bị xui xẻo cho nên sau đó tội em đã chia tay. Các chị có biết hay không người ta đã cầu hôn em tổng cộng 99 lần rồi. Bây giờ em không còn muốn đi tìm kiếm cái mà người ta gọi là “tình yêu” nữa, bởi vì em đã mất đi lòng tin vào nó từ lâu rồi.”

Kyo lên tiếng nói “Vậy là 3 chị em chúng ta đã cùng chung cảnh ngộ rồi. Chị và Joe cũng giống như em đã được người ta cầu hôn 99 lần rồi đó. Nhưng chị nói với mẹ chị là chỉ mới có 98 lần thôi, cũng bởi vì vậy mẹ chỉ mới kêu chị sớm lấy chồng đó.”

“Em thật không hiểu tại sao 3 đứa chúng ta lại bị như vậy nữa? Không lẽ là vì cái cánh hoa mai trên tay hay sao?” Joe vừa dụi mắt vừa nói.

Kyo kể “Ba của chị trước khi qua đời có kể cho chị nghe về cánh hoa mai của chúng ta. Sở dĩ 3 đứa mình có cánh hoa mai này là bởi vì chúng ta là truyền nhân đời thứ 3 của nhà họ Thiệu, những người con gái khác trong gia đình không ai có cả.”

Nãy giờ lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Kyo, Joe và Ariel, Bi có rất nhiều câu muốn hỏi các cô. Anh nhìn Matt và Joseph.

“2 người có tin chuyện mà các cổ vừa nói hay không?”

Joseph nhún vai “Em không biết nhưng chuyện Ariel đã được cầu hôn 99 lần là sự thật đó. Cho nên những chuyện mà các cô nói cũng có thể đúng lắm.”

Matt nói thêm “Muốn biết hư thực thì đợi sáng mai khi các cô tỉnh rượu rồi hỏi cũng chưa muộn mà.”

3 anh mở cửa phòng của mình rồi đưa 3 cô gái vào trong đặt lên giường. 3 anh còn lấy khăn đắp lên trán cho các cô, chăm sóc rất tỉ mỉ.

6. Chương 6

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....” Kyo thất thanh la lớn.

Mọi người đều bị đánh thức bởi tiếng hét của Kyo. Ariel vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, cô lồm cồm ngồi dậy mở 1 con mắt nhìn Kyo.

“Chị họ àh, có biết bây giờ là mấy giờ rồi không mà chị lại đánh thức em dậy bằng giọng nói oanh vàng của chị vậy?”

Bi còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì đã nghe Kyo nói “Anh làm gì trên giường của tôi, tại sao anh lại ở đây vậy?” Bi vội vàng bước xuống giường.

“Hả? Cô hỏi tôi đó àh? Tối wa cô uống say cho nên tôi đành phải đưa cô về phòng này thôi, không lẽ để cô ngủ ngoài hành lang àh, đúng là làm ơn mắc oán mà.”

Kyo vội vàng kéo chăn lên cô nhìn kỹ trên người cô vẫn còn đầy đủ quần áo không mất mát gì cả, cô nhìn thẳng vào Bi nói “Cũng may cho anh là tối wa 2 chúng ta không có xảy ra chuyện gì hết, nếu như không tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

Bi cười lớn “Hahahahaha, cô nói sai rồi nếu thật sự chúng ta có xảy ra chuyện gì đi nữa cô cũng không phải là người bị thiệt thòi đâu mà người bị thiệt thòi chính là tôi nè. Cô có biết không, tối qua cô uống say, tôi đã phải chăm sóc cho cô suốt cả đêm, còn công cô về nữa, lỗi tại của tôi còn bị tra tấn vì tiếng ngáy của cô nữa nè, tôi chưa đòi cô phải bồi thường về tổn thất tinh thần của tôi mà cô còn nói nữa hả.”

Joe cũng bị đánh thức dậy bởi tiếng hét của người chị họ, cô thấy Matt đang nắm tay cô, cô hoảng hốt lay giật tay lại, Matt thấy động liền mở mắt. Joe đỏ mặt quay đi chỗ khác giọng run run hỏi Matt.

“Anh.. tại sao anh lại nắm tay tôi suốt cả đêm vậy?”

“Tối hôm wa, cô nằm mơ chắc là gặp ác mộng ngủ không ngon giấc cho nên tôi mới.. nắm tay cô để cô được ngủ ngon mà thôi.” Matt xoa xoa cổ “Cô uống say tạt cả ly nước vào người tôi, sau đó còn bắt tôi chăm sóc cho cô nữa. Cả đêm không ngủ được ngon giấc gì hết.”

Tối lúc này Ariel mới lên tiếng “Coi bộ ở đây em là người bình thường nhất, ít ra em không có nói mơ hoặc là tạt nước vô người ai cả.”

Joseph vừa từ nhà tắm bước ra nghe Ariel nói vậy anh liền lên tiếng “Ai nói là em không có làm gì chứ? Em hãy nhìn lên má của anh đây nè.”

Ariel ngược lên nhìn thấy vết bầm trên má Joseph cô ngạc nhiên hỏi “Ủa, bộ tối wa 3 anh uống say rồi đánh nhau àh mà sao trên mặt anh lại bị thương vậy?”

“Nếu như 3 đứa anh bị say thì ai công 3 cô về phòng chứ?” Matt hỏi Ariel.

“Àh, phải ha.. vậy thì có phải...”

Joseph cắt ngang “Không cần đoán nữa, vết thương này là do em gây ra đó Ariel àh.”

Ariel ngạc nhiên hỏi lại “Sao lại là em chứ?”

“Em còn hỏi nữa àh, tối wa anh đã kêu em đừng có uống rượu rồi, em lại không nghe, còn uống hết cả ly nữa. Cuối cùng người say đầu tiên chính là em, anh định đưa em về phòng ai ngờ lại bị em đánh cho 1 cú vào mặt như vậy khiến bây giờ bên má của anh bị bầm rồi nè. ” Joseph vừa nói vừa chỉ vào vết thương trên mặt, Ariel cười cầu hòa.

“Xin lỗi nha, em không biết lại ra tới nông nổi này, em xin hứa sẽ không có lần sau nữa đâu.”

Bi, Matt và Joseph đồng thanh la lớn “Còn dám có lần sau nữa àh?” “Phù, cuối cùng cũng về tới nhà rồi, cái giường ở nhà dù sao cũng thoải mái hơn là ở trong khách sạn.” Joe vừa nói vừa thả mình lên giường.

“Uh, câu này chị đồng ý với em đó Joe. Chuyến đi này thiệt làm cho chị mệt gần chết, cứ tưởng là sẽ có 1 kỷ niệm đẹp ở Singapore ai ngờ trước khi về còn gặp 1 cơn ác mộng thật khủng khiếp nữa.” Kyo vừa nói vừa bỏ quần áo vào giỏ đem đi giặt.

“Chị định nói về chuyện chị với anh họ đó hả?” Ariel soạn hồ sơ ra để trên bàn nhìn Kyo hỏi “Em thấy anh họ cũng tốt lắm, nhưng không hiểu tại sao chị với anh lúc nào cũng gây gổ hết. Chị có biết hay không 3 ông anh của em rất được các cô gái hoan nghênh đó nha, nhưng mà họ kén chọn lắm cho nên tới bây giờ vẫn chưa có người yêu đó.”

Rồi chợt nhớ ra chuyện gì Ariel la lớn

“Thôi chết.”

Joe giật mình ngồi dậy “Có chuyện gì mà em la lớn dữ vậy, bộ trong phòng chị có gián àh?” Joe nhìn quanh tìm kiếm.

“Không phải chuyện đó, em muốn nói là chúng ta đã quên mua quà cho các đồng nghiệp trong công ty rồi. Ày da, cũng là tại 3 cái ông đó, hồi đi về cho nên mới không mua được cái gì hết thiệt tình mà.” Ariel cần nắn. Vừa lúc đó cell fone của cô reo vang, màn hình hiện lên tên của Joseph.

“Anh 3 hả, có chuyện gì vậy?”

Đầu dây bên kia giọng của Joseph trả lời “2 ngày nữa công ty sẽ có buổi tiệc chúc mừng chúng ta vừa bàn xong mới làm ăn bên Singapore đó. Ba kêu anh tổ chức buổi tiệc này để khoản đãi các nhân viên trong công ty và còn có 1 số bạn bè khác của ba nữa. Bữa đó em nhớ tới sớm để tham dự và giúp anh tí khách nha.”

Ariel nhăn nhó “Đã biết là anh không tốt như vậy đâu, gọi cho em nhất định là có chuyện nhờ vả mà.”

“Đừng có nói anh 3 của em như vậy chứ.” Joseph vừa cười vừa nói. “Nhưng anh không biết phải chuẩn bị bữa tiệc này như thế nào nữa, anh không muốn quá long trọng chỉ cần đơn giản để mọi người cảm thấy thoải mái là được rồi.”

“Anh vẫn chưa quyết định phải làm thế nào àh? hay là như vậy đi, anh cứ giao hết chuyện chuẩn bị cho em, còn anh thì đi lo về mặt thức ăn, và gửi thiệp mời khách nhá, bảo đảm mọi người sẽ không bao giờ quên được bữa tiệc này đâu.” Ariel cười bí ẩn trong khi đó thì Joseph lại vô cùng lo lắng, vì từ nhỏ anh đã biết tính tình nghịch ngợm của Ariel rồi, anh không biết có nên giao chuyện này cho cô lo hết hay không nữa.

“Chị họ, chị hai àh, 2 chị chuẩn bị xong chưa vậy, đừng có đi trễ đó nha, em còn nhiều chuyện phải lo lắm 2 chị làm ơn nhanh nhanh lên dùm đi.” Ariel hối thúc Kyo và Joe đi thay đồ khi cả 2 còn đang ngồi trên bàn trang điểm.

“Được rồi, được rồi, em đừng có hối như vậy mà, chị thay đồ xong rồi đây.” Kyo cau có “Cũng là tại em hết đó, còn nói là sẽ làm 1 bữa tiệc khó quên, ai ngờ lại đặt ra những quy định ngặt nghèo như vậy chứ. Cái gì mà đàn bà con gái thì không được mặc áo dạ hội chỉ được mặc đồ bình thường thôi, còn bên phía đàn ông thì không được mặc áo vest. Chị thấy chắc là em bị bệnh nặng rồi đó.”

“Chị họ àh đừng có cần nắn nữa, ngày thường mọi người đều ăn mặc rất là chỉnh tề bây giờ coi như là tạo cơ hội cho họ thư giãn đi. Chị 2 em nói như vậy có đúng không?” Ariel nhìn Joe cầu cứu, cô hy vọng Joe sẽ đứng về phía mình nhưng không Joe trả lời.

”Lần này chị hai không bênh cho em đâu. Chị còn định mượn cơ hội này để mặc cái áo dạ hội mới mua lần trước không ngờ em lại đặt ra những cái quy định này.

Ariel liếc 2 người chị của mình “Thôi, thôi em cãi kô lại 2 người rồi, 2 chị coi hôm nay em ăn mặc thế nào?” Kyo ngẩng Ariel 1 lát rồi trả lời “Cũng đẹp lắm, em thật có mắt thẩm mỹ rất giống chị đó. Vậy còn chị em thấy thế nào?”

Ariel chưa kịp trả lời thì Joe lên tiếng “Ariel có mắt thẩm mỹ giống em thì có sao lại giống chị được chứ. Chị họ àh còn có cái skirt nào dài hơn cái đó nữa hay kô?”

“Cái con nhỏ này, em kô thể nào khen chị của em được 1 câu hay sao?” Kyo gõ nhẹ lên đầu Joe.

“Cha, cha, bây giờ em mới phát hiện, bộ đồ mà chị mặc chắc là chỉ dành riêng cho chị thôi.” Ariel khen.

“Thiệt hả? Chị mới mua đó vẫn còn chưa kịp mặc. Tha cho em hôm nay chị cũng được kheo cái áo mới rồi.” Joe vừa cười vừa nhìn vào kiếng.

“Thôi được, mau đi đi 2 người chị xinh đẹp của em, nếu em mà bị trễ thế nào cũng bị cái ông anh 3 kia cần nhằn à coi.” Nói rồi 3 cô gái kéo nhau ra khỏi phòng gặp bà Thiệu đang ngồi trên ghế sofa xem tv.

“Mẹ àh, tụi con đi nha.” Joe và Ariel nói.

“Chào đi con đi.” Kyo vẫy tay chào bà Thiệu.

“Ba đứa nhớ về sớm đó nha.”

“Matt àh, bữa tiệc này là do em chuẩn bị đó hả?” Bi hỏi Matt khi anh nhìn thấy cách trang trí trong khách sạn với những bó hoa đủ màu sắc được trưng chung quanh phòng.

“Kô phải là em đâu, là Joseph đó.” Matt chỉ Joseph khi anh đang đi tới.

Joseph liền lên tiếng giải thích “2 anh đừng có nhìn em bằng ánh mắt đó, đây toàn bộ là ý của Ariel hết đó.”

“Ai mới nhắc tên em đó?” Ariel vỗ vào vai Joseph. “Cha, cha kô ngờ 3 ông anh của em hôm nay thật là bánh trai quá đi, đảm bảo tối nay sẽ kô thoát khỏi lòng bàn tay của các cô gái đâu.” Ariel cười châm chọc, vì 3 người anh của cô hôm nay kô mặc đồ vest giống như lúc đi làm, cả 3 đều mặc quần jean, áo thua rất đơn giản nhưng lại nổi bật cá tính của từng người.

Bi vẫy tay chào Kyo khi thấy cô đứng bên cạnh Ariel. “Kô ngờ hôm nay cô lại kô đi trễ nhỉ?”

“Anh đừng có cười bằng giọng cười đó với tôi, tôi kô thích đâu.” Kyo liếc Bi.

Trong khi đó Joe quay sang nhìn Matt “Hôm nay anh thật là khác với ngày thường. Tôi rá thích anh để kiểu tóc này.”

“Nếu cô thích mỗi ngày tôi đều để kiểu này có được kô?” Matt nói nhỏ bên tai Joe. Cô e thẹn nhìn wa Ariel.

“Anh 3 àh, hôm nay anh cũng bánh lắm.” Ariel khêu nhẹ Joseph nói. “Anh thì lúc nào cũng như vậy mà, em kô cần khen đâu. Àh phải, Ariel àh, em nói là sẽ có trò chơi mà, vậy là trò gì vậy?”

Ariel cười bí ẩn “Một lát anh sẽ biết.”

“Xin chào tất cả mọi người, rất vui mừng được gặp các bạn trong buổi tiệc tối hôm nay do công ty Nhật An tổ chức.” Ariel đứng trên sân khấu nhìn xuống khán đài phát biểu, cô tiếp “Tối hôm nay, chúng ta có 1 trò chơi nho nhỏ, lúc này khi mọi người bước vào đây đều có nhận được 1 tấm phiếu có sẵn số ở trên đó để cho các bạn điền tên vào. Bên nữ là phiếu màu hồng còn bên nam là phiếu màu xanh. Chúng tôi đã mix những lá phiếu đó rồi và bây giờ sẽ đọc tên người may mắn tối hôm nay. ”

“Nếu như được đọc tên có phải là trúng giải thưởng gì hay kô?” Bi nhìn Matt hỏi.

Kyo cướp lời “Nếu đơn giản như vậy thì kô phải là Ariel rồi.” Joe gật đầu đồng ý “Chị họ nói đúng lắm.”

“Người đàn ông may mắn tối nay là.....” Ariel mở lá phiếu màu xanh trên tay ra và đọc lớn “Số 9.. giám đốc Bi của chúng ta.” Cả khán phòng đang im lặng bỗng trở nên ồn ào vì tiếng vỗ tay và tiếng reo hò. Bi còn ngờ ngác nhìn xung quanh thì nghe tiếng Ariel nói “Xin mời người đàn ông may mắn đó bước lên sân khấu.” Bi tẻ đảm đông ra bước lên đứng kế Ariel, cô đưa cái thùng đựng những lá phiếu ra cho Bi “Bây giờ anh hãy chọn partner của anh đi.” Bi làm theo, anh bỏ tay vào thùng lấy ra 1 lá phiếu màu hồng, anh nhìn thấy tên người trên lá phiếu đó, anh hoảng hốt định bỏ lại vào thùng nhưng Ariel đã nhanh tay chụp lấy và đọc

lớn “Người con gái may mắn tối nay được làm partner của anh Bi chính là.. số 12, cô Song Hye Kyo.” Kyo giật mình khi nghe đọc tới tên cô, “Cái gì, tôi phải làm partner với cái tên đáng ghét đó àh?” Kyo lầm bầm. Cô bước lên sân khấu đứng bên cạnh Bi “Ariel àh, có thể đổi người khác thay thế hần hay không?” Ariel mỉm cười “Xin lỗi nha chị họ, không thể đổi đâu. Thôi được người đàn ông may mắn thứ 2 là... số 21, anh Matt của chúng ta.” Matt bước lên sân khấu, và số phiếu mà anh bốc trúng là số 22, trên giấy ghi là Joe.

“Và người đàn ông may mắn thứ 3 cũng là người cuối cùng tối hôm nay... là người mang số 14, Joseph.” Ariel mỉm cười nhìn Joseph khi anh đứng bên cạnh cô, và thật ngạc nhiên lá phiếu mà Joseph bốc được chính là số 19 tức là Ariel.

“Nè, em định giờ trò gì đây, sao tự nhiên lại chọn partner là thế nào?” Joseph ngờ vực hỏi Ariel.

Cô mỉm cười trả lời “Em đang chuẩn bị nói đây, anh đừng nóng chứ. Mọi người hãy nghe cho kỹ 3 cặp đôi được chọn tối nay sẽ mở màn buổi tiệc của chúng ta bằng cách nhảy 1 bài nhạc slow.” Tất cả mọi người trong công ty đều trở mặt ngạc nhiên. Matt nhìn Ariel hỏi “Cái gì nhảy nhạc slow mà mặc quần jean, áo thun àh? Ariel anh thiệt là khâm phục em, cả cái này mà cũng nghĩ ra được nữa.”

“Anh 2 àh, như vậy mới vui chứ, nếu như mọi người đều mặc áo vest và áo dạ hội để nhảy thì bình thường quá cho nên em mới sắp xếp tiết mục này để chúng ta có thể thoải mái mà thôi. Anh đừng có cần nể nữa, em biết trò chơi này hơi đơn giản 1 chút nhưng cũng rất thú vị mà.” Joseph nhún nhó

“Chỉ có em mới cảm thấy thú vị mà thôi, anh lại không thấy vậy. Àh nè, Ariel àh anh nhớ là em đâu có biết nhảy vậy thì chúng ta có nên hủy bỏ trò chơi này không?”

“Ai nói vậy, bây giờ trò chơi chính thức bắt đầu.” Và rồi tiếng nhạc nổi lên, 3 cặp đều bước xuống sân khấu bắt đầu nhảy theo điệu nhạc. Cặp của Bi thì miễn cưỡng vô cùng vì Bi và Kyo vốn không thích nhau bây giờ bắt cả 2 làm partner thật là làm khó cho 2 người quá. Còn cặp của Joseph với Ariel thì càng thảm hơn, vì Ariel không biết nhảy cho nên cô cứ đạp trúng chân Joseph hoài khiến anh cứ nhăn mặt than đau. Chỉ có cặp của Matt và Joe là thoải mái nhất, Matt nhẹ nhàng dìu Joe đi theo điệu nhạc và họ cứ tiếp tục nhảy cho tới khi bản nhạc kết thúc. Mọi người vỗ tay reo hò trong khi bản nhạc khác lại được mở lên để cho những cặp tình nhân trong phòng có cơ hội tình tứ với nhau. “Joseph àh, em không sao chứ, sao anh thấy em cứ nhăn nhó hoài vậy?” Matt đưa ly bia cho Joseph hỏi.

“Không sao mới là lạ, anh coi Ariel đạp chân của em đau quá trời luôn nè. Lần sau bất cứ giá nào cũng không bao giờ dám nhảy chung với cô ấy nữa.” Ariel bước tới nghe Joseph nói vậy thì tức giận.

“Em chỉ là lỡ chân thôi mà, không cần đứng đây nói xấu em chứ. Ai biểu lúc em đạp chân của anh, anh không chịu tránh qua chỗ khác còn nói nữa hả.”

“Em...” Cuộc tranh cãi giữa 2 người bị cắt ngang khi nghe tiếng của Bi và Kyo

“Anh tưởng tôi thích làm partner của anh lắm hả, chẳng qua là tình thế bắt buộc thôi.”

Bi cũng chẳng vừa “Cô phải cảm thấy vinh hạnh vì tối nay đã được nhảy chung với tôi, những người đàn ông khác không có ai mà họ sinh như tôi đâu.”

“Anh nói gì, bộ tôi không xứng với anh hay sao chứ, cứ làm như là mình ngon lắm vậy.” Joe đi tới đứng chính giữa Bi và Kyo

“Thôi, thôi cho em xin đi, vừa kết thúc bản nhạc đầu tiên 2 người đã cãi nhau tới bây giờ, bộ không thấy mệt hay sao chứ. Hai người không mỗi miệng nhưng những người khác thì mỗi lỗ tai lắm rồi đó.”

“Không thêm nói với anh, bây giờ tôi đi lấy nước uống.” Kyo quay lưng bỏ đi.

“Tôi cũng đi lấy nước uống đây, này giờ cãi nhau với cổ không được lợi ích gì mà còn bị khát nước nữa.”

Joseph và Matt chỉ biết nhìn nhau lắc đầu vì họ đã quá hiểu tính tình của Bi rồi cho nên không thêm can ngăn anh với Kyo làm gì. Đột nhiên Joseph nghe giọng nói của 1 người con gái.

“Chào anh.” Joseph quay đầu lại thì nhận ra đó chính là...

“Không phải cô là Kerry bên Lưu thị hay sao? Đáng lý cô phải ở Canada mới đúng sao lại có mặt ở đây vậy?”

Kerry mỉm cười vui vẻ “Ba má tôi kêu 3 chị em về đây sớm hơn dự định, không ngờ lại trùng hợp nhận được thiệp mời của công ty anh cho nên chúng tôi mới tới đây đó. Sao hả, anh không vui khi gặp lại tôi à?” Đột nhiên cô hỏi Joseph nửa đùa nửa thật “Anh có muốn nhảy chung với tôi 1 bản hay không?”

Joseph kiếm cách từ chối “Tôi cũng rất muốn nhưng thật xin lỗi, tối nay tôi đã có bạn nhảy rồi.” Ariel nhìn thấy Kerry đứng bên cạnh Joseph nên vội đi tới.

“Cô là Kerry đó mà, không ngờ được gặp cô ở đây?” Kerry chưa kịp trả lời câu hỏi của Ariel thì đột nhiên cô thấy Joseph choàng tay qua ôm eo Ariel và còn kéo cô đứng sát vào người anh. Ariel giật mình, không hiểu tại sao Joseph lại làm như vậy, cô cảm thấy tim đập mạnh và thật khẩn trương khi Joseph ôm ngang eo cô. “Tại sao mình lại có cảm giác này? Đã lâu rồi mình không có được cảm giác tim đập mạnh giống như bây giờ vậy.” Cô nghĩ thầm.

“Đây chính là bạn nhảy của tôi tối nay đó, 2 người đã có gặp mặt rồi, cổ tên là Ariel.”

Kerry ngờ vực hỏi lại “Cổ là em gái của anh hả?”

Joseph nhìn sang Ariel thấy cô cứ đứng im bất động, nên anh vội trả lời “Àh, không phải đâu, cổ là con nuôi của ba má tôi đó. Trên danh nghĩa 1 chúng tôi à anh em nhưng thật sự thì không phải.”

“Thôi được, tôi không làm phiền anh nữa, hẹn anh khi khác vậy.” Nói rồi Kerry bỏ đi về.

Tới lúc này Joseph mới buông Ariel ra “Em sao vậy?”

Cô choàng tỉnh “Hả? Em.. em đâu có sao đâu.” Joseph cười lớn “Còn nói là không sao, mặt của em đỏ hết rồi kìa, còn nữa lúc này tim của em đập nhanh lắm anh có thể nghe được đó.”

Ariel vội chối “Đâu có đâu chứ, em chỉ là cảm thấy lạ sao anh lại từ chối Kerry mà thôi. Anh đừng có suy nghĩ nhiều quá, em đi lấy nước uống đây.”

“Nè, đợi anh với, anh cũng muốn đi.” Trong khi đó ở ngoài vườn, Matt và Joe đang đi dạo với nhau

“Joe àh, tối nay cô có vui hay không?”

Joe mỉm cười gật đầu “Uh, hôm nay thật là 1 đêm tuyệt vời, bữa tiệc và còn mọi người nữa, cái gì cũng hoàn hảo cả.”

Matt châm chọc “Nhất là có 1 người đàn ông tốt như tôi ở bên cạnh cho nên buổi tối của cô mới tuyệt vời đó có phải không?”

Joe ngẩng lên nhìn Matt “Đối với con gái nào anh cũng đều nói như vậy hết cả, tôi không có tin lời anh nói đâu.”

Matt kẻ sát mặt anh vào Joe, cô hoảng hốt không biết anh muốn làm gì, cô muốn quay mặt đi chỗ khác nhưng không hiểu sao cô lại không cử động được, giống như là có 1 sức hút giữ chặt cô ở lại vậy. Cô toát mồ hôi lạnh chờ đợi xem Matt muốn gì.

“Cô có lạnh hay không? Chúng ta vào trong đi.” Joe thở phào nhẹ nhõm, cô vui mừng là Matt không có nói gì thêm nhưng cũng hơi thất vọng 1 chút “Mình đang làm gì đây, đáng lẽ mình phải vui mới đúng sao lại có cảm giác thất vọng như thế này?”

Kyo đang đứng ngay chiếc bàn dài để các ly rượu, cô đang suy nghĩ phải uống rượu gì thì đột nhiên có 1 bàn tay đặt lên vai cô

“Tối nay em có rảnh hay không, hay là 2 chúng ta ra ngoài ăn tối nhé!”

Kyo quay đầu lại nhìn thì thấy 1 người đàn ông khoảng 40t đang nhìn cô với ánh mắt khác thường, cô liền nói

“Ông muốn gì đây? Có phải là uống say rồi không, nếu vậy thì hãy mau đi về đi, đừng có làm phiền tôi, một lát nữa bạn trai tôi mà tối thì ông sẽ gặp rắc rối đó.” Cô hăm dọa.

Nhưng coi bộ không có hiệu nghiệm chút nào vì ông ta đã bước tới nắm tay Kyo, giọng ngà ngà nói “Tôi mà sợ bạn trai cô àh, có giỏi thì kêu hắn tới đây đi.”

Bây giờ thì Kyo sợ quá nên vội la lớn “Buông tôi ra, ông muốn làm gì vậy. Cứu tôi với.”

Tiếng kêu của cô đã có người chú ý tới, vì từ đằng xa Bi đang đi tới gần, anh kéo tay Kyo ra khỏi người đàn ông đó và nói

“Ông không được làm vậy đó, cô ấy mà bị mất mát cái gì tôi sẽ không tha cho ông đâu.” Kyo nép phía sau Bi, tới bây giờ cô mới phát hiện thì ra Bi là người đàn ông có thể che chở cho những người con gái “yếu đuối” giống như cô.

“Anh là bạn trai của cô đó àh, nếu tôi không tránh ra thì làm sao.”

Bi nghiêm mặt nói “Vậy thì tôi sẽ gọi người tới để đưa ông đi.”

“Thôi được, thôi được coi như là tôi sợ anh rồi, tôi đi đây, lần sau sẽ tới kiếm bạn gái của anh vậy.”

Bi định rượt theo nhưng Kyo ngăn lại “Bỏ đi, ông ta đi rồi thì thôi.” Kyo lí nhí nói “Cảm ơn.”

Bi hỏi lại “Cô vừa mới nói gì tôi nghe không rõ?”

Kyo tưởng thật nên lặp lại “Cảm ơn.”

Bi cười lớn “Hahahaha, không ngờ người như cô mà cũng có người muốn lợi dụng nữa. Mà nè cô dữ như vậy sao không cho cái tên lúc này biết tay đi.”

“Anh nói gì chứ? Tại hôm nay tôi hơi đẹp cho nên mới bị cái tên đó.... đáng lẽ anh phải hãnh diện vì quen được 1 người đẹp giống tôi mới đúng chứ.” Bi mỉm cười nhìn đi chỗ khác, Kyo bước tới gần nói nhỏ với anh

“Nhưng mà anh cũng tốt lắm, đã giúp tôi lần này.”

“Bây giờ cô mới phát hiện sao?” Nói xong Bi quay lưng bỏ đi, còn Kyo thì đứng lăm bắm 1 mình

”Phải, bây giờ tôi mới biết thì ra ở bên cạnh đã có 1 người đàn ông tốt như anh vậy đó.

7. Chương 7

Trên đường về nhà, Ariel, Joe và Kyo mỗi người đều mãi theo đuổi 1 ý nghĩ riêng của mình. Thấy không khí có vẻ hơi im lặng nên Kyo đành lên tiếng trước

“Bữa tiệc hồi nãy rất là thú vị.”

Joe và Ariel giật mình khi nghe tiếng Kyo, Ariel vội trả lời

“Àh phải rất thú vị.”

Joe típ “Đúng rồi.” Kyo cảm thấy ngạc nhiên tại sao 2 cô em này bình thường nói nhiều lắm nhưng tối nay lại không nói câu nào cả.

“Hai đứa làm sao vậy? Bị bệnh rồi hả, có cần chị mua thuốc cho uống không?”

Ariel vội xua tay “Không... không phải như vậy đâu, chỉ là... chỉ là em....” Cô không biết phải mở đầu như thế nào nhưng nếu không nói ra cô cảm thấy rất khó chịu “Em hỏi 2 chị chuyện này nha, nếu như có 1 người con trai ôm 1 cô gái, và cô gái đó cảm thấy tim đập nhanh rất là bối rối không biết phải phản ứng thế nào, như vậy có nghĩa là sao hả?”

Joe quay sang nhìn Ariel “Không phải là em đã từng có bạn trai rồi sao? Chuyện đơn giản như vậy mà em cũng không hiểu àh?”

Ariel bối rối “Tuy là vậy nhưng mà em chỉ muốn chắc chắn 1 chút mà thôi, 2 chị trả lời em trước đi.”

Kyo ra chiều ngẫm nghĩ “Ừm...nếu như đứng bên cạnh 1 người mà có cảm giác tim đập mạnh thì chị cá với em, cô gái nhất định có cái gì với anh chàng kia rồi, đúng không Joe?” Thấy Joe không trả lời Kyo liền đánh vào vai Joe.

“Hả? Àh phải, chị họ nói đúng rồi đó, mà nè sao em lại hỏi như vậy, em đừng nói cho chị biết người con gái đó chính là em nha, còn cái anh chàng kia là ai vậy?”

Ariel vội lấp liếm “Đâu có đâu, em chỉ hỏi như vậy thôi mà chị đừng có đa nghi quá. Nè, chị đừng có chỉ nói tới em, lúc này em thấy chị với anh 2 đi ra ngoài vườn 1 lúc sau mới trở vô trong, 2 người đã xảy ra chuyện gì hả?” Ariel hỏi bằng ánh mắt ngờ vực.

“Có chuyện gì đâu chứ? Chỉ là đi dạo ở ngoài 1 lát mà thôi, em hãy hỏi chị họ đi kìa, lúc này chị thấy chị họ cứ nhìn anh Bi cười cười đó. Bình thường không phải 2 người như nước với lửa sao?” Joe đổi đề tài sang Kyo.

“Hừ, em thiệt là giỏi lại nhảy sang tới chuyện của chị rồi, lúc này người ta giúp chị cho nên chị mới nói cảm ơn thôi, thiệt tình ngay cả phép lịch sự bình thường mà cũng không biết nữa.” Thế là 1 cuộc cãi vã giữa Kyo và Joe bắt đầu, Ariel chỉ im lặng tiếp tục suy nghĩ về những cảm giác mà lúc này cô đã có khi Joseph bắt ngờ ôm lấy cô. “Thôi không suy nghĩ nữa, càng nghĩ càng phức tạp mà thôi.” Sáng hôm sau

“Chào buổi sáng.” Joseph bước vào văn phòng nhìn chung quanh thấy Ariel đang ngồi trên máy puter với nét mặt thờ thẩn. Anh liền đi tới.

“Wa, bộ tối hôm qua em bị mất ngủ hay sao mà 2 mắt bị quầng thâm vậy?”

Ariel giật mình nhìn sang Joseph rồi quay qua chỗ khác “Tối qua em không ngủ được cho nên mới bị như vậy nè, anh không biết nói lời nào dễ nghe hơn hay sao chứ. Tối hôm qua, sau khi đi dự tiệc về, anh có cảm thấy gì khác thường hay không?”

Joseph chống cằm suy nghĩ “Khác thường àh? Có chứ.” Ariel mừng rỡ.

“Thiệt hả, có phải anh cảm thấy...”

“Hôm qua anh ngủ nhiều hơn bình thường đó, sáng nay chút xíu là ngủ dậy trễ rồi.”

Ariel hơi thất vọng khi nghe Joseph trả lời như vậy, chỉ có cô là cảm thấy không ổn mà thôi “Không lẽ mình lại thích Joseph hay sao? Anh là anh 3 của mình mà? Àh mà không phải, mình với anh đâu có quan hệ gì đâu chứ?” Thấy Ariel thở dài ra chiều buồn bã nên Joseph tìm cách an ủi cô.

“Có muốn nghe chuyện cười không? Để anh kể cho em nghe.” Ariel ngẩng đầu lên nhìn Joseph, anh bắt đầu kể.

“Anh sẽ kể cho em nghe 4 câu chuyện cười, câu chuyện thứ nhất bà vợ nấu đồ ăn cho ông chồng ăn, nhưng lại bị ông ấy chê là đồ ăn không được ngon, bà vợ tức giận trả lời Bây giờ anh nấu hay em nấu. Câu chuyện thứ hai là ông chồng lái xe chở vợ đi chợ, nhưng ông lái chậm quá cho nên bị bà vợ cản nhắc ông liền trả lời lại Bây giờ anh lái hay em lái. Còn câu chuyện thứ tư là...”

Ariel cắt ngang “Câu chuyện thứ ba đâu mà anh lại kể tới câu chuyện thứ tư rồi.”

Joseph liền cười lớn “Hahaha, bây giờ là anh kể hay em kể.”

Ariel chợt hiểu ra là cô đã bị trúng kế của anh cho nên cô phì cười, Joseph thấy vậy liền nói “Chịu cười rồi sao? Thôi được rồi, trưa nay anh dẫn em đi ăn cơm có được không, không trả lời tức là đồng ý rồi đó nha. Hẹn gặp lại em trưa nay.”

Ariel cảm thấy ngạc nhiên trước thái độ của Joseph, từ trước tới giờ anh nổi tiếng là người lạnh lùng mà, anh chưa bao giờ kể chuyện cười cho cô nghe giống như hôm nay vậy “Sao lại như thế được chứ? Không lẽ anh đối với mình cũng.....”

“Ngày mai có 1 bản hợp đồng phải giao cho khách rồi cho nên tối nay 3 chúng tôi sẽ ở lại để làm thêm, hay là 3 cô cũng ở lại phụ 1 tay nha.” Bi nhìn Ariel dò hỏi.

Kyo nhanh nhẹn đáp “Được, ở lại có được trả thêm huê hồng không, nếu có phải trả gấp 3 tôi mới ở lại đó nha.”

“Vậy thì cô đi về trước đi, dù gì có cô ở đây cũng chỉ thêm hư việc mà thôi.”

“Anh đã nói như vậy thì tôi càng phải ở lại đây nữa.”

Thế là tối hôm đó 6 người phân công nhau mà làm việc, Bi và Kyo thì lo copy những tài liệu cần thiết, Joseph và Ariel thì coi lại các đồ mẫu, còn Matt với Joe thì lo về phần hợp đồng. Họ làm việc bận rộn tới gần 3 giờ sáng, ai nấy đều mệt và đói, nhưng mệt mỗi nhiều hơn cho nên 3 cô gái đã ngủ gục từ lúc nào không hay. Tới khi Joseph làm xong công việc thì thấy Ariel đã ngủ rất say trên bàn từ lúc nào, anh liền cởi vest khoác lên người cô. Bi thì gục đầu vào vai Joe để ngủ, còn Bi thì đi uống cà phê để chống đỡ lại cơn buồn ngủ nhưng cuối cùng không chịu nổi nữa anh cũng đã ngủ gục xuống bàn. Kim đồng hồ chỉ 6 giờ 15', Ariel giật mình tỉnh dậy, cô vẫn còn mơ màng nhìn chung quanh

“Tại sao mình lại ở đây vậy?” Rồi chợt nhớ ra cô vội nói “Thôi chết, không biết công chuyện tối qua mình đã làm xong hết chưa?” Vừa nói cô vừa lo lắng tìm kiếm số đồ mẫu mà cô và Joseph đã làm, cô nhìn thấy chúng đã được để gọn gàng trên chiếc bàn nhỏ gần bàn làm việc của Joseph. Cô thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cô nhận ra đây chính là phòng làm việc của anh, đối diện với cô là Joseph đang ngủ rất ngon lành. Cô liền lấy áo vest anh treo trên tường khoác lên người anh. Và Ariel đã lợi dụng lúc này đứng thật gần Joseph để ngắm nhìn anh thật kỹ.

“Không biết tại sao từ sau cái lần dự tiệc đó, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy hồi hộp khi đối diện với anh cả.” Cô thì thầm tự nói với mình và cũng nói cho Joseph nghe, nhưng cô biết là anh đang ngủ làm sao có thể nghe được chứ.

“Có phải bởi vì 2 chúng ta không có quan hệ gì với nhau cho nên cảm giác của em đối với anh bây giờ không chỉ đơn giản là của 1 cô em gái đối với 1 người anh nữa. Em thấy nó đã từ từ đi xa hơn rồi.” Đang lẩm bẩm Ariel không để ý là Joseph đã bị đánh thức bởi tiếng nói của cô. Anh lên tiếng

“Sao em dậy sớm vậy?” Mải lo suy nghĩ Ariel không để ý tới, cô bất chợt nghe tiếng nói của Joseph nên giật mình té vào người anh. Joseph liền đỡ lấy Ariel, cô cảm thấy trái tim đập nhanh hơn lúc nào hết, 2 má thì đỏ ửng cả lên, còn Joseph thấy Ariel như vậy nên nhẹ nhàng hỏi “Em không sao chứ? Bộ chưa tỉnh ngủ hẳn à?”

Ariel liền đứng dậy “Hả? Em.. em đâu có sao đâu? Chỉ là anh làm em giật mình mà thôi.” Cô liền nói lảng qua chuyện khác “Để em đi kêu mấy người kia đã, hỏi họ đã làm xong số hồ sơ đó chưa.” Rồi không để cho Joseph kịp phản ứng, Ariel chạy như bay ra khỏi phòng “Không xong rồi mình đang có ý định sẽ cố gắng quên đi cái cảm giác kỳ lạ đó nhưng chưa kịp làm gì hết thì mình cảm thấy tình cảm của mình đối với anh 3 càng ngày càng rõ ràng rồi. Mình nên sửa miệng gọi là Joseph mới đúng. Còn đang miên man suy nghĩ thì cô nghe tiếng Kyo và Joe, họ đang tranh cãi chuyện gì đó.

“Chị phải đi về nhà thay đồ trước, chị mệt lắm rồi.” Kyo nhìn Joe nói.

Joe vừa định trả lời lại thì thấy Ariel đang đứng nhìn với vẻ mất hồn, nên cô hỏi

“Ariel, em có sao không? Chỉ mới thức có 1 đêm mà đã mệt mỏi như vậy à? Hay là 3 chị em chúng ta cùng đi ăn sáng đi.”

Joe kéo tay Kyo đi và Ariel cùng đi, Kyo nhăn nhó kêu lớn “Cứu tôi với!!!”

Tối hôm đó, sau khi bàn công việc với khách xong Joseph trở về nhà, anh nằm trong phòng nghỉ ngơi vì suốt cả tối hôm nay anh vẫn chưa được ngủ yên. Bỗng nhiên anh nghe tiếng ông Lương - ba anh đang cằn nhằn ở dưới nhà, anh liền bước ra khỏi phòng chạy xuống coi đã xảy ra chuyện gì. Vừa bước vào phòng khách thì anh thấy Bi và Matt cũng đã có mặt.

“Ba à, có chuyện gì mà bực bội vậy?”

Ông Lương cầm cái bình sứ lên đưa ra trước mặt nói “Thì là cái ông chủ tiệm đồ cổ này nè, ông bán đồ giả cho ba, ông nói đây là cái bình sứ đời Tần nhưng bây giờ ba coi kỹ lại thì không phải.”

“Chỉ có vậy thôi à? Vậy mà con còn tưởng là chuyện gì nữa. Chú à, hay để cháu mua tặng cho chú cái bình khác, chú đừng có giận nữa.” Bi vừa nói vừa cầm cái bình lên ngắm nghía.

“Tại cháu không hiểu, chú giận không phải là họ gạt tiền của chú mà là họ dám bán đồ giả mà thôi.”

“Anh họ àh, ba của em từ đó tới giờ rất ghét người nào bán đồ giả đó.” Matt giải thích. “Người ta chỉ lỡ có 1 lần thôi mà ba, biết đâu ngay cả ông chủ cũng bị gạt thì sao, thôi thì ba bỏ qua lần này đi.”

“Có nhiều chuyện liên quan tới mạng người không thể bỏ qua được đâu. Ba còn nhớ năm xưa anh của ông cố con cũng vì mua lầm thuốc giả khiến cho cả gia đình phải tan nát.” Rồi ông bắt đầu kể lại câu chuyện 100 năm về trước.

“Lúc đó, nhà họ Lương mình còn nghèo lắm chứ chưa giống như bây giờ, cho nên mọi việc tiêu xài đều phải cần kiệm. Anh của ông cố con tên Lương Đạt có 1 lần đi mua thuốc dưỡng thai về cho vợ của ông ấy uống không ngờ bị mua lầm thuốc giả, khiến đứa bé chưa kịp chào đời đã chết trong bụng mẹ. Người vợ sau đó trở nên điên khùng rồi qua đời trong uất ức, còn người chồng sau đó cũng tự tử chết theo vợ.” Joseph cắt ngang.

“Hèn gì mà ba lại căm ghét đồ giả tới như vậy thì ra đằng sau lưng có 1 câu chuyện thật thương tâm.”

Ông Lương tiếp tục kể với giọng trầm buồn “Trước khi Lương Đạt qua đời đã để lại 1 lời nguyện Tất cả những người con gái đời thứ 3 của dòng họ đó sẽ luôn luôn bị bắt trắc trong chuyện tình cảm, và họ sẽ qua đời bất tử đến khi nhận được lời cầu hôn thứ 100.” “Lâu rồi cả nhà chúng ta không có dịp ngồi ăn cơm với nhau. Hôm nay 3 đứa tụi con hủy bỏ hết những cuộc hẹn để ở nhà với mẹ nè, mẹ thấy tụi con có hiếu không?” Ariel vừa nói vừa gấp đồ ăn cho bà Thiệu.

“Dì àh, ăn thêm miếng rau đi. Cháu đây ở nhà của dì đã lâu rồi làm phiền dì nhiều quá.” Kyo nói.

“Chị họ, chị cũng biết vậy nữa àh, vậy có nên làm chút cử chỉ đẹp nào hay không?” Joe nheo mắt nhìn Kyo.

“Em đừng có hòng, đây là nhà của dì chứ đâu phải của em đâu chứ.”

“Hừ, ít ra chị cũng nên bù đắp sự mất mát tinh thần của em vì em là người đáng thương đã ngủ chung với chị trong suốt thời gian qua.”

“Chị 2 nói đúng đó, em đây chẳng những bị tổn thương về tinh thần mà còn về thể xác nữa, có tội nào mà chị không đập em xuống giường đâu chứ.” Ariel tỏ ý đồng tình với Joe.

“Thôi, thôi được rồi, 3 đứa này hề gặp mặt là cãi nhau suốt ngày àh. Thiệt tình không biết mai này lấy chồng sẽ như thế nào nữa.”

“Thì đương nhiên là chỉ có con được nói thôi còn chồng của con phải giữ im lặng chứ. 2 đứa thấy chị nói đúng không?” Joe và Ariel đồng thanh trả lời “Đương nhiên.”

Đột nhiên nhớ ra chuyện gì Ariel quay sang hỏi bà Thiệu “Mẹ àh, sao 3 đứa tụi con đều có cánh hoa mai trên tay vậy?”

Bà Thiệu ngẫm nghĩ 1 lát rồi trả lời “Chuyện này mẹ không nghe ba con nhắc tới, mẹ chỉ biết sở dĩ 3 đứa đều có cánh hoa mai này là vì tụi con là đời thứ ba của dòng họ Thiệu mà thôi, còn những chi tiết khác thì mẹ không biết.”

“Em cứ cảm thấy cánh hoa mai này nhất định mang 1 ý nghĩa đặc biệt nào đó, tại sao 3 chúng ta đều được người ta cầu hôn tới 99 lần nhưng lần nào cũng đều bị thất bại cả. Có phải có liên quan tới cánh hoa mai này không?” Câu hỏi của Ariel cũng chính là câu hỏi của Kyo và Joe, không ai có thể trả lời tại sao họ lại có sự trùng hợp đến kỳ lạ như vậy.

“Chào Matt, lâu rồi không gặp anh đó?” Người vừa bước vào văn phòng Matt không xa lạ chính là bạn thân của anh Roger.

“Dạo này tôi hơi bận mà, làm gì có thời gian rảnh đi tán gái như anh chứ?” Matt vừa trả lời vừa sắp xếp lại bàn làm việc của anh, trông nó bừa bộn như không thể nào bừa bộn hơn được nữa.

“Sao bộ tính là chịu thua chiếc xe đua cho tôi hả?”

Matt chưa hiểu Roger muốn nói gì, rồi chợt nhớ tới chuyện anh đánh cá với Roger “Àh, anh định nói chuyện đó hả, anh yên tâm đi tôi không bao giờ chịu thua đâu, anh hãy đợi mà coi tôi hành động nha. Chiếc xe đua đó chuẩn bị nhường lại cho tôi là được rồi đó.” Roger búng tay

“Để coi sao đã, anh phải hành động cho nhanh đó vì tháng sau tôi phải đi công tác rồi chắc cỡ 2,3 tháng mới về nước, anh có thể đợi sau khi tôi đi công tác về để lấy chiếc xe đó không?”

“Tôi không thích chờ đợi đâu, tôi bảo đảm lần đi công tác này của anh, anh sẽ không được vui đâu vì phải thuê chiếc xe đưa đất tiền cho tôi đó. Hahahahaha.” “Joe à, tối nay cô có thể ra ngoài cùng tôi được hay không?” Matt gọi để cho Joe rủ cô đi ăn tối với anh.

Joe cảm thấy hồi hộp khi nghe Matt hỏi như vậy, trong lòng cô nửa muốn đi nửa muốn không, cô thấy mâu thuẫn quá “Tại sao tôi phải đi với anh chứ? Bộ hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

“Bí mật? Cô hứa ra ngoài với tôi đi, tôi sẽ cho cô biết là chuyện gì. Vậy đi nhé, 10 phút nữa tôi sẽ tới đón cô.” Không để cho Joe có cơ hội trả lời nên Matt liền cúp máy. Trong khi đó Joe càng tò mò muốn biết là chuyện gì cho nên cô liền thay đồ chờ Matt tới.

“Có chuyện gì mà hẹn tôi ra đây gấp vậy?” Joe hỏi khi Matt và cô đi dạo tới 1 công viên gần nhà.

“Cô đoán thử đi?” Matt làm ra vẻ bí mật.

“Ừm, hôm nay là ngày sinh nhật của anh?”

Matt lắc đầu “Không phải. Cho cô thêm 1 cơ hội nữa.”

“Tôi ghét nhất là đi lòng vòng, anh mà không nói tôi đi về đó nha.” Joe vừa định bỏ đi thì Matt kéo cô lại.

“Em có đồng ý làm bạn gái của anh không?”

“Hả?” Joe mở to mắt ngạc nhiên nhìn Matt “Tôi có nghe lộn hay không? Sao đột nhiên lại hỏi tôi chuyện này chứ.” Cô cuối đầu e thẹn.

“Em cần có lý do à, nếu như anh nói đơn giản chỉ là vì anh thích em, có phải là em đồng ý làm bạn gái anh hay không?” Matt dò hỏi.

Joe đã từng nghe nhiều người nói về Matt, cô cũng biết là anh không phải thật lòng những người con gái khác đối với anh chỉ là vui chơi mà thôi chứ anh chưa bao giờ yêu 1 ai cả. Mặc dù là cô cũng có tình cảm đối với anh sau lần đi công tác ở Singapore về nhưng cô chưa dám hoàn toàn tin tưởng anh.

“Muốn tôi đồng ý cũng được, nếu như anh có thể làm cho tôi thấy được là anh thật lòng với tôi.” Nói xong Joe bỏ đi, Matt không ngờ rằng lần đầu tiên anh lại bị người khác từ chối, quyết tâm của được Joe càng mãnh liệt, anh không những là phải lấy được chiếc xe đưa mà còn phải lấy lại tôn nghiêm của mình. Thế là anh quyết định từ ngày mai anh sẽ dùng mọi cách để lấy cho được trái tim Joe.

Vừa bước vào văn phòng làm việc, Joe đã nhìn thấy trên bàn của mình có 1 bó hoa hồng nằm chờ sẵn. Cô còn đang suy nghĩ xem chủ nhân của bó hoa này là ai thì bỗng nghe tiếng Matt nói:

“Cô có thích không? Là do tôi sáng nay đích thân ra vườn hái đó, rồi cột lại thành 1 bó hoa như vậy nè.”

Khi nghe Matt nói như vậy mặc dù trong lòng Joe rất vui nhưng cô vẫn làm mặt tỉnh trả lời “Vậy sao? Không phải là anh đi mua ở ngoài tiệm về à? Tôi làm sao biết được chứ.”

Bỗng cuộc nói chuyện giữa 2 người bị người thứ 3 cắt ngang, không ai khác người đó chính là Bi.

“Ha, bắt quả tang thì ra người mà em muốn tặng bó hoa này là Joe hả. Hèn gì mà sáng nay dậy sớm như vậy, còn đi ra vườn nữa chứ, anh còn tưởng là em đổi tánh rồi chứ. Không ngờ là bởi vì...” Anh nhìn sang Joe đầy bí ẩn.

Joe vội chối “Tôi đâu có kêu anh làm như vậy chứ, là anh tự nguyện thôi.”

Vừa dứt lời đã nghe tiếng Ariel “Wa, wa, bó hoa đẹp quá, hai anh hãy khai mau là người nào muốn của chị 2 của em hả?”

Kyo chen vào “Nhìn 1 cái là biết không phải của anh Bi rồi, anh ta làm gì mà có tâm tư như vậy chứ.” Kyo mỉm cười.

“Ừh, chị nói đúng lắm, anh Matt giỏi nhất là lấy lòng con gái mà, nhất định là của anh rồi, có đúng không?” Kyo nhìn Matt cười châm chọc.

“Chà chà, mới có sáng sớm mà đã xôm tụ như vậy rồi àh.” Vừa nghe tiếng Joseph, Ariel giật mình, tim của cô bắt đầu nhảy loạn xạ nữa rồi. Joseph đã tới đứng bên cạnh cô lúc nào mà cô không hay. “Mọi người đang bàn về chuyện gì đó, không đi làm việc mà đứng đây chơi àh. Nếu muốn nói chuyện cũng đợi sau khi tan sở đi, lâu rồi chúng ta không có ra ngoài chung với nhau, tối nay cùng đi ăn tối nhá.”

Ariel liền kiểm soát từ chối “Tối nay.. em bận rồi, không đi được, các người đi đi.” Dĩ nhiên là Joseph không thể buông tha dễ dàng như vậy được

“Em bận gì hả? Vậy thì sau khi làm xong chuyện chúng ta đi chung, không thể thiếu 1 được đâu. Mọi người không ai phản đối thì chúng ta quyết định như vậy đi, hẹn ở quán ăn ”Endless love” đó.” Joseph nói xong quay lưng đi để Ariel đứng đó với nỗi phiền muộn bao quanh lấy cô “Tính sao đây? Mỗi lần muốn tránh né ảnh thì lại gặp phải chuyện khác. Ày da, ông trời àh, ông muốn sao đây, tôi đã đủ phiền lắm rồi.”

7 giờ tối Ariel đi tới quán ăn 1 mình, cô đã thấy Joseph có mặt ở đó từ lúc nào rồi. Những người khác vẫn chưa thấy tới cô liền hỏi

“Ừa, sao chỉ có mình anh, những người kia đâu?”

“Họ nói là trễ 1 chút mới tới vì còn đang lo chuyện ở công ty gì đó, kêu 2 chúng ta gọi thức ăn trước đi.”

Đã lâu rồi Ariel không có thời gian ở riêng rẽ với Joseph, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên 2 người ăn cơm chung bàn với nhau nhưng sao cô cảm thấy hồi hộp như vậy, lúc trước đâu có đâu chứ. Joseph này giờ mãi đọc menu không để ý tới Ariel, nhưng khi anh không nghe thấy cô nói gì mà chỉ ngồi yên lặng nên anh mở đầu câu chuyện, phá tan bầu không khí yên tĩnh.

“Sao hôm nay em không nói gì hết vậy? Bộ có tâm sự gì àh?”

“Ồh, đâu phải đâu, chỉ là em biết anh không thích con gái nói nhiều cho nên mới ngồi im đó thôi.”

Joseph cười lớn “Hahaha, bây giờ đã biết nghĩ cho anh rồi àh, không phải lúc trước cho dù anh kêu em giữ im lặng cỡ nào đi nữa em cũng vẫn nói hay sao, đột nhiên sao lại nghe lời anh như vậy chứ.”

“Có.. có hay sao? Lúc trước em không suy nghĩ tới anh chỉ biết nghĩ cho bản thân mình thôi àh. Vậy thì bắt đầu từ bây giờ, những gì anh không thích em sẽ không làm đâu.”

Joseph ngạc nhiên “Ariel àh, em có bị bệnh không? Em đừng làm anh sợ nha, sao em thay đổi lớn vậy, bộ đang yêu ai cho nên muốn nhờ anh giúp đỡ gì àh?”

Ariel giật thót mình khi nghe Joseph nói trúng tim đen của cô “Làm gì có chứ, em vẫn là em thôi.”

Cả 2 lại im lặng, Joseph vẫn tiếp tục nghiên cứu cái menu Ariel lợi dụng cơ hội đó ngồi ngắm Joseph và tự mỉm cười 1 mình. Joseph ngẩng đầu lên “Tiệm này đồ ăn ngon lắm em có muốn gọi thử hay không?” Bỗng anh thấy Ariel đang nhìn mình chăm chú và còn tự cười 1 mình nữa nên anh hỏi “Em sao vậy?” Ariel chưa kịp trả lời thì cell phone của cô reo vang

“Hello, chị hai hả? Cái gì chị tới không được àh? Nếu chị bận việc thì thôi vậy, cũng may là còn có chị họ với anh Bi và Matt.” Ariel vừa cúp máy thì tới phone của Joseph reng lên

“Hell, anh họ hả? Anh và anh 2 không tới được àh, cả Kyo cũng không tới luôn? Các người làm gì đây. Hồi chiều đã hứa rồi mà. Lần sau phải bù lại đó nha.” Ngay giờ Ariel lắng nghe đối thoại của Joseph cô đã biết xảy ra chuyện gì rồi,

“Cả 4 người kia sao lại bỏ hẹn cùng lúc vậy? Bây giờ chúng ta tính sao đây? Họ không tới thì em đi về vậy.” Ariel vừa định đứng lên thì Joseph ngăn lại

“Đã tới đây rồi thì chúng ta gọi đồ ăn luôn đi, đây là tiệm ăn mà anh thích nhất đó, bởi vì cái tên của nó nghe rất ý nghĩa ”Endless love“, nó làm anh nhớ tới 1 câu chuyện tình cảm động.”

Ariel trở mắt ngạc nhiên “Anh không sao chứ? Từ đó tới giờ em cứ nghĩ anh không biết đến tình yêu là gì.”

Joseph cười “Chỉ là chưa gặp được người thích hợp đó thôi, khi nào anh tìm được người mà anh muốn kiếm anh nhất định sẽ giữ chặt cô ấy suốt đời.”

Ariel lẩm bẩm “Người đó nhất định không phải là em rồi.” Và cô la lớn “Anh bồi àh, chúng tôi muốn gọi đồ ăn.”

Nói về Joe thì tối nay cô phải làm cho xong sổ hồ sơ còn đang dang dở tới 8 giờ hơn cô mới rời khỏi công ty, nhưng thật xui xẻo ngoài trời lại đang mưa mà cô lại không mang theo cây dù nào, và cũng chẳng có chiếc taxi nào chạy ngang qua cả, cô đành đứng trú mưa dưới mái hiên của công ty. “Có thiệt không đây? Đợi như vậy không biết tới bao giờ mới về tới nhà nữa.” Còn đang lo lắng đột nhiên cô thấy 1 chiếc xe hơi màu bạc đậu ở trước mặt, và chủ nhân chiếc xe đó chính là...

“Matt? Giờ này sao anh còn ở đây vậy? Không phải là anh đã về nhà từ sớm rồi sao?”

Matt nắm tay Joe, kéo cô lên xe “Tôi thấy trời mưa nghĩ tới cô còn đang ở công ty cho nên tới đón cô về nè.” Joe không có phản ứng gì để yên tay cô trong tay Matt và bước lên xe. Bây giờ chỉ còn có 2 người thôi, cô không biết phải nói gì để phá tan bầu không khí yên tĩnh này. Như hiểu ý, Matt hỏi Joe

“Giờ này trời đang mưa khó đón xe lắm, biết như vậy nên tôi mới tình nguyện tới đây làm tài xế cho cô đó.”

“Sao lại tốt với tôi như vậy?” Joe e dè hỏi.

“Ừm, tốt với 1 người không cần phải có lý do đâu. Chỉ cần người đó hiểu là được rồi.” Suốt chặng đường về nhà, Joe chỉ im lặng không nói gì thêm, Matt thì đang suy đoán xem Joe đang nghĩ gì nhưng anh vẫn chưa đoán ra được vì nét mặt Joe quá bình thản khiến anh thật khó đoán được lòng của cô như thế nào. Xe đậu trước nhà Joe, cô vội bước xuống, trước khi vào nhà cô còn kịp quay lại nói với Matt 1 câu.

“Cảm ơn anh. Ngủ ngon, ngày mai gặp lại.”

Matt nhìn Joe cười rồi nói thêm “Chỉ cần gặp được cô dù chỉ 1 lát thôi tôi cũng có giấc ngủ ngon mà.”

Nói xong anh chạy xe đi, Joe còn đứng đó nhìn theo cho tới khi Matt đi xa khỏi tầm mắt của cô.

“Đói chết tôi rồi.” Kyo than thở nhìn qua Bi “Cũng là tại anh hết đó, 1 mình anh làm hồ sơ được rồi lại bắt tôi ở lại làm phụ nữa, khiến tôi không đi về kịp với Joe.”

Bi nhẹ nhàng nói “Biết rồi, biết rồi, cô đã nói câu này từ lúc chúng ta ở công ty ra tới giờ bộ cô không mệt hay sao? Bây giờ đang chờ cô đi ăn đây nè, còn kêu ca cái gì nữa chứ. Có tin là tôi bỏ cô ở giữa đường hay không?” Xe Bi đậu trước cửa nhà hàng “Endless love.”

“Tôi nghe Joseph nói quán này ngon lắm nên chờ cô tới đây nè, bữa nay tôi đãi đó, nhưng đừng có ăn nhiều quá nha, tôi không có đem đủ tiền đâu.” Kyo bực bội nói

“Hừ, tôi không cần biết, bây giờ tôi rất là đói, anh không mang đủ tiền 1 lát người ta bắt anh ở lại rửa chén rửa chén, tôi không giúp anh được đâu vì tôi không có mang bóp theo.”

Thế là 2 người chọn 1 góc trong quán ngồi, Bi và Song bắt đầu kêu thức ăn ra, vừa ăn 2 người vừa nói chuyện. Bi hỏi

“Nè, lần trước ở Singapore, lúc cô bị say có nghe cô kể về câu chuyện mà cô đã được người khác cầu hôn 99 lần nhưng không có lần nào thành công, chuyện đó có thật không vậy?”

“Anh tò mò quá, hỏi làm cái gì chứ? Chuyện đó là có thật tôi không rảnh tới nỗi tự tạo ra câu chuyện như vậy đâu.” Kyo lại tiếp tục ăn trong khi đó Bi thì vẫn cứ hỏi

“Tôi quan tâm cho cô mà, kể ra nghe thử coi.”

Kyo thở dài “Có gì đâu chứ, nếu anh muốn nghe thì tôi sẽ kể.” Kyo dừng đũa và bắt đầu nói “Tôi đã từng có yêu 1 người, anh ấy rất yêu tôi cho nên đã nghĩ tới chuyện hôn nhân, nhưng không biết tại sao, mỗi lần ảnh cầu hôn tôi thì đều gặp trục trặc cả. Không phải gia đình tôi có chuyện thì là gia đình ảnh gặp rắc rối, và cứ như vậy anh ấy đã cầu hôn tôi tới 99 lần, và tới lần cuối cùng cũng là lần thứ 99 ảnh quyết định bỏ cuộc, bởi vì mẹ anh ấy cho biết tôi là sao chổi của gia đình ảnh. Vì từ khi quen tôi mỗi lần anh ấy cầu hôn là y như rằng trong gia đình ảnh xảy ra chuyện, sau đó vì nghe lời mẹ ảnh chúng tôi đã chia tay nhau.”

Bi nghe xong cũng cảm thấy tội nghiệp cho Kyo “Đừng buồn nữa, chuyện qua rồi thì để cho nó qua đi. Không ngờ bên ngoài nhìn vào thấy cô là 1 cô gái hoạt bát mà lại mang nhiều tâm sự như vậy.”

Kyo cười “Không cần an ủi tôi đâu, tôi đã quen rồi mà. Há, bây giờ mới phát hiện anh cũng không đến nỗi tệ lắm ít ra đã biết an ủi người khác.”

Bi cũng cười theo “Hôm nay tôi đãi cô muốn ăn gì cứ kêu đi, không sao hết. Nếu như mai mốt không ai cưới cô thì tôi sẽ chịu hy sinh cưới cô làm vợ.”

Kyo trề môi “Là anh nói đó nha, hôm nay tôi sẽ ăn thả ga luôn đó.”

“Ariel àh, đứng sát vô đây đi, trời đang mưa đó, em đứng xa như vậy coi chừng bị cảm lạnh bây giờ.” Joseph và Ariel đang trú mưa bên ngoài 1 căn tiệm bán đồng hồ. “Xe anh đậu bên kia kia, để anh chạy qua bên đó lấy nha, em ở lại đây đi.”

Ariel liền ngăn lại “Thôi đừng, trời mưa lớn như vậy, đợi 1 lát tạnh mưa rồi anh hẳn đi, em không sao hết, đừng ngắt mưa như thế này thật là thú vị lắm.” Nói xong cô kéo Joseph đứng sát vào người cô.

“Cái con bé này, hôm nay sao lại tốt với anh như vậy, đúng thật là em gái ngoan của anh.”

Ariel nghe Joseph nhắc tới 2 chữ “em gái,” cô cảm thấy không hài lòng chút nào “Em không muốn làm em gái của anh.”

Joseph thật ngạc nhiên khi nghe như thế, anh tưởng Ariel nói chơi nên anh trả đũa “Không làm em gái của anh vậy làm cái gì chứ, thiệt tình.”

“Chúng ta không phải là anh em với nhau, tại sao anh lại không thể đối xử với em như những người con gái khác chứ?” Ariel run run nói. “Em bây giờ đã lớn rồi không còn là 1 con bé hay khóc như lúc nhỏ nữa đâu, anh có thể dùng 1 khía cạnh khác để nhìn em hay không?” Vừa nói xong cô liền bỏ chạy mặc Joseph ngỡ ngàng đứng nhìn theo

“Ariel, em đi đâu đó, trời còn đang mưa mà.” Ariel vẫn típ tục chạy làm như không nghe lời nói của Joseph vậy.

8. Chương 8

“Có chuyện gì mà trông em có vẻ mệt mỏi vậy?” Bi hỏi khi nhìn thấy Joseph mở cửa bước vào nhà. Anh liền kể cho Bi nghe chuyện xảy ra giữa anh và Ariel sau khi 2 người đi ăn tối ở nhà hàng “Endless love.”

“Chuyện đơn giản như vậy mà em cũng không hiểu nữa àh? Chắc chắn là Ariel đã có ý với em rồi.” Matt ngồi xuống bên cạnh Joseph.

“Anh nghe lén em với anh họ nói chuyện àh?” Joseph hỏi.

“Đừng nói nghe lén khó nghe vậy chứ, chỉ là anh tình cờ nghe được mà thôi.”

“Quay lại vấn đề chính đi, Joseph àh, những lời mà Matt nói anh hoàn toàn đồng ý. Nhưng mà nè em có ý gì với Ariel hay không hả?”

Joseph nghĩ ngợi 1 hồi rồi trả lời “Thật ra từ đó tới giờ em chỉ coi Ariel là em gái thôi, chứ còn những chuyện khác em chưa bao giờ nghĩ tới.”

“Thì bây giờ suy nghĩ 1 chút cũng đâu có sao. Em với Ariel đâu có quan hệ gì đâu chứ, huống chi Ariel lại là 1 cô gái tốt, anh cũng mong nó có thể trở thành con dâu của nhà họ Lương mình.” Matt thêm vào.

“Nhưng mà...” Bi cắt ngang lời Joseph.

“Đừng có nhưng nhĩ gì nữa hết, nhân lúc chuyện còn nóng thì em hãy tiến tới đi, để mai mốt người ta thay đổi ý định tới lúc đó hối hận thì mọi chuyện đã muộn rồi.”

Đáng lý Joseph định hỏi ý kiến của 2 ông anh mình, nhưng ai ngờ lại nghe 2 người nói như vậy càng làm cho tâm tư của anh rối bời, anh không biết phải làm như thế nào mới đúng nữa. “Đáng lý mọi chuyện vẫn tốt lành, nhưng bây giờ.....” “Lúc này mình giận dữ bỏ đi, không biết Joseph sẽ nghĩ như thế nào nữa.” Ariel nói với chiếc máy thu âm nhỏ trên tay khi cô đang ở ngoài ban công, giờ này Kyo và Joe đã ngủ say Ariel không muốn đánh thức họ cho nên đành ra ban công tự mình tâm sự với chiếc máy, cô có thói quen mỗi khi có chuyện buồn gì thì sẽ thu âm lại, cho nên đối với cô cái máy thu âm giống như là 1 quyển nhật ký vậy, nhưng từ nhỏ cô không thích viết cho lắm nên chỉ còn cách là thu âm lại tâm sự của mình.

“Mọi chuyện càng lúc càng rắc rối rồi, mình thì muốn quên đi Joseph càng sớm càng tốt nhưng lại xảy ra tình trạng như bây giờ, nếu như anh biết mình thích anh chắc là mình phải bỏ Đài Loan mà đi quá.” Suy nghĩ 1 hồi cô cảm thấy mệt và đã ngủ quên luôn từ lúc nào không hay.

“Ariel, sao nhìn em không có tinh thần gì hết vậy?” Kyo hỏi với giọng lo lắng khi nhìn thấy nét mặt bơ phờ của Ariel ở công ty. Không bơ phờ sao được khi cả đêm qua cô không có được 1 giấc ngủ ngon.

“Em chỉ cảm thấy hơi mệt mà thôi chứ đâu có sao đâu.” Ariel vừa trả lời vừa đưa tay lên che miệng không để Kyo thấy là cô đang ngáp. “Thôi, em phải đi copy 1 số giấy tờ đây, chị có rảnh thì giúp em 1 tay với nhé.” Ariel vừa quay lưng đi thì Kyo hỏi lớn:

“Àh cuộn băng cassette có đầu cuộc phỏng vấn của Joseph với báo chí em để đâu rồi hả, lúc này Joseph hỏi chị nhưng chị nói là em đang giữ.”

“Ở trên bàn của em đó.” Ariel trả lời rồi bước vào phòng copy, trong khi đó Kyo sục sạo trên bàn,

“Thấy rồi, chắc là cuộn này.” Cô liền đem vào đưa cho Joseph. 5 phút sau Ariel trở lại bàn làm việc thì nhìn thấy cuộn băng cassette mà tối wa cô đã đầu âm tâm sự của mình không cánh mà bay. Cô liền kiểm hết cả cái bàn nhưng vẫn không thấy, sự nhớ lúc này Kyo có mặt ở đây nên cô chạy như bay wa chỗ Kyo.

“Chị họ àh, cái cuộn băng cassette màu hồng em để trên bàn chị có thấy ở đâu không?”

“Em hỏi cuộn băng đó àh, lúc này chị đưa cho Joseph rồi, bộ nó không phải là cuộn băng đầu âm cuộc phỏng vấn àh?” Kyo ngạc nhiên hỏi.

Ariel hoảng hốt ôm đầu “Thôi rồi, lần này em bị chị hại chết rồi, nếu em có dọn đi khỏi Đài Loan cũng phải mang ơn chị đó.”

Rồi không để chậm trễ thêm 1 giây nào nữa, Ariel chạy vào phòng Joseph, nhưng lúc này anh không có trong phòng, cô mở cửa bước vào thấy cuộn băng mà cô đang tìm nằm ở trên bàn, cô mừng quýnh bước vào lấy lại cuộn băng vừa lúc đó cô nghe tiếng Joseph

“Kiểm anh có chuyện gì àh?” Ariel vội vàng giấu cuộn băng ra đằng sau cười giả lả.

“Hả.. ồh, đâu có đâu, em chỉ lấy lại đồ mà thôi, lúc này chị họ đưa lộn cuộn băng cho anh, nên em vô lấy lại. Để em ra ngoài lấy cuộn băng kia cho anh.” Bước gần tới cửa Ariel quay lại hỏi “Anh vẫn chưa nghe cuộn băng này chứ?”

Joseph làm mặt tỉnh “Đương nhiên là chưa rồi, bộ trong đó có bí mật gì không thể cho người khác biết àh?”

Nghe hỏi như vậy Ariel tới phiên Ariel làm mặt tỉnh “Đâu có đâu, chỉ là những chuyện bình thường mà thôi, em chỉ tò mò hỏi vậy chứ có ý gì đâu chứ. Thôi em ra ngoài trước đây.”

Thật ra Joseph chỉ gạt Ariel mà thôi, lúc này Kyo vừa đưa cuộn băng cho anh thì anh đã lập tức bỏ vô máy để nghe rồi, anh cứ tưởng đó là cuộn băng đầu cuộc phỏng vấn của anh nhưng ai ngờ đâu anh đã tình cờ nghe được những lời Ariel nói, bây giờ anh đã khẳng định là Ariel thích anh rồi giống như những lời của Bi và Matt đã nói tới qua. “Bây giờ tôi phải làm sao đây?”

“Tôi đã mua được 2 vé coi phim, tối nay 2 chúng ta cùng đi nha.” Matt nói với Joe và đưa 2 chiếc vé ra trước mặt cô.

“Tại sao tôi phải đi với anh chứ.” Joe hỏi.

“Có phải nói ra được lý do thì cô sẽ đi với tôi hay không?” Matt cười nham hiểm.

“Nếu anh có thể cho tôi 1 lý do thì tôi sẽ đi coi phim với anh.”

“Lý do đó rất đơn giản là vì cô đã nợ của tôi bây giờ tới lúc cô trả lại cho tôi.”

Joe kinh ngạc “Tôi nợ của anh cái gì? Hồi nào sao tôi không biết.”

“Cô mau quên quá vậy? Hôm wa trời mưa ai đã tới đón cô về nhà vậy hả?” Joe nhớ tới chuyện tới qua Matt đã giúp cô, bây giờ anh nói như vậy cô không thể nào từ chối được.

“Kô trả lời tức là đồng ý, vậy tối nay sau khi tan sở chờ tôi ở rạp chiếu phim nhé.” “Tổng cộng 589 đồng, cảm ơn.” Bi chìa tay ra trước mặt Kyo.

“Anh làm gì vậy, ai thiếu tiền của anh mà anh lại đòi tôi?”

“Tiền của bữa ăn tối qua chứ tiền gì nữa. Cô có biết là tôi đã trả bao nhiêu hay kô, bây giờ đòi lại của cô cũng là hợp lý thôi.” Bi gằn cổ cái.

“Hừ, là anh tự nguyện đòi đãi tôi ăn chứ tôi có đòi hỏi sao? Nói tóm lại tôi kô trả đâu, đừng đòi vô ích. Đàn ông con trai gì mà lại hẹp hòi tới như vậy hèn gì tới bây giờ vẫn chưa có bạn gái.” Kyo châm biếm.

“Nè, cô đừng có ngang ngược như vậy nha, tôi đâu có biết là cô ăn nhiều như vậy nếu biết đã kô dại dột rủ cô đi rồi.”

“Bây giờ hối hận hả, đã trễ rồi anh bạn àh.” Kyo cười cười. “Thôi được, mắc công anh nói là tôi kô biết cảm ơn anh, tối nay tôi đãi anh đi coi fim có được chưa.” Bi nhìn Kyo với ánh mắt nghi ngờ, thấy vậy Kyo bồi thêm 1 câu “Yên tâm đi, kô phải là phim ma đâu, hahahaha.”

Joe đang đợi Matt ở trước cửa rạp vừa thấy bóng anh đi tới Joe cần nhằn “Hẹn người ta mà lại tới trễ nữa thiệt tình.”

“Xin lỗi, xin lỗi, vì kẹt xe nên giờ này mới tới.” Matt giải thích. “Mau đi vô rạp đi fim sắp chiếu rồi kìa.” Anh nắm tay Joe hấp tấp bước vào trong.

“Tôi biết chắc chắn cô sẽ thích vì đây là fim tình cảm, rất là hay, tôi nghe người ta nói như vậy đó.” Matt và Joe kiếm 1 chỗ ngồi xuống, trên tay Matt chỉ cầm 1 lon bắp rang, thấy vậy Joe nói

“Sao chỉ có 1 hộp vậy, chúng ta có tới 2 người mà?”

“2 chúng ta cùng share, như vậy mới giống là đi coi fim chứ.” Matt định nói là như vậy mới giống 1 cặp nhưng anh kịp ngừng lại.

“Việc chúng ta ăn chung 1 lon bắp rang chẳng đáng gì tới việc chúng ta coi fim với nhau cả.” Nghe Joe hỏi như vậy Matt liền lắng qua chuyện khác.

“Mở màn rồi kìa.” Chỉ mới coi được 30 phút đầu của bộ fim mà Joe đã khóc nức nở rồi vì nội dung fim rất là buồn, Matt cố tình chọn fim này vì anh biết được tâm lý những người con gái nào khi coi bộ này cũng sẽ kô cầm được nước mắt và thế là họ nhất định sẽ tìm 1 chỗ để dựa. Đúng như lời anh dự đoán, Joe đã từ từ ngã đầu vào vai anh, trong khi Matt đưa hết cả hộp khăn giấy để Joe lau nước mắt. Anh thừa thắng xông lên, dùng tay quàng qua vai Joe tỏ ý an ủi. Trong khi đó, cũng có 1 cặp khác trong rạp đang khóc lóc vì bộ fim này.

“Thôi được rồi, anh đừng có khóc nữa mà.” Cặp đó kô ai khác chính là Bi và Kyo.

“Bộ fim này cảm động như vậy mà cô kô khóc àh, tôi thật là báỉ phục cô.” Bi vừa nói vừa gục đầu vào vai Kyo.

“Anh đừng có thừa dịp lợi dụng tôi đó nha. Chưa thấy con trai nào như anh, mới coi bộ fim này mà đã khóc rồi àh, thiệt tình. Kô phải là tôi vô tình đâu nhưng tôi thấy còn những chuyện khác cảm động hơn bộ fim này nhiều.”

Bi ngẩng đầu lên hỏi “Kô phải là cô tự nói là chuyện của cô còn cảm động hơn fim này đó chứ?”

“Bộ kô phải sao?” Bi cười lớn

“Hahahaah, vậy tôi cũng muốn nghe thử coi nó cảm động tới đâu.”

“Xí, vừa khóc vừa cười kô giống ai hết.” Nói xong cả 2 nhìn nhau cười.

“Nói thật chứ, ở bên cạnh cô thật là có nhiều chuyện thú vị đến bất ngờ, từ đó tới giờ chưa ai được nhìn thấy tôi khóc đâu nhá, cô là người đầu tiên đó.”

“Vậy tôi có cần phải cảm thấy hãnh diện hay kô?”

Bi cười châm chọc “Đương nhiên rồi.”

Kyo đánh vào vai Bi “Còn lâu.” “Chị hai àh, thư của chị nè, còn đây là của chị họ, phần này là của em.” Ariel vừa nói vừa đưa thư cho Joe và Kyo. “Tại sao 3 chúng ta lại cùng lúc nhận được thư của công ty vậy kìa. Không lẽ 2 chị đã làm cái gì liên lụy tới em, nếu như em bị thất nghiệp sẽ thanh toán 2 người đó.”

“Tội nghiệp quá, 2 đứa chị lúc nào cũng đang hoảng hết, có làm gì sai đâu chứ. Đúng không Joe.” Kyo khều Joe trong khi Joe đang đọc thư, bỗng Joe la lớn. “Không chứ hả?”

Ariel cũng giật mình nhảy dựng lên “Lần này chết chắc rồi.”

“Chỉ là nằm mơ thôi chứ, lá thư này không phải là sự thật đâu, Ariel àh em nhéo chị 1 cái thật mạnh coi.” Ariel quay sang nhéo vào tay Kyo.

“Ui da, sao mạnh tay vậy, nghĩa là chị không có nằm mơ rồi.”

“Thư của 2 chị nói gì vậy?” Ariel hỏi.

“Chị phải đi công tác ở Singapore với Bi.” Kyo nhăn mặt.

“Còn chị phải đi Trung Quốc với Matt.” Joe nói.

Ariel thở dài “Em thì phải đi qua Hồng Kông chung với Joseph. Lần này em tiêu rồi, hay là 2 chị đổi với em đi, để em đi Trung Quốc hay là Singapore cũng được.”

Joe và Kyo đồng thanh la lớn “Không được.”

“Đây là công tác do công ty chỉ định, không thể tự ý thay đổi được.” Kyo nắm chặt lá thư trong tay.

Joe gật đầu “Chị họ nói không sai, em hoàn toàn ủng hộ chị.”

“Hai chị thiệt tình, có phải là chị em hay không?”

“Mặc dù là chị em nhưng lần này không thể giúp được cho em rồi. Ý trời đã vậy em nên chấp nhận đi, mà nè sao em không thể đi chung với Joseph vậy? Có phải giữa 2 người đã xảy ra chuyện gì hay không?” Joe nhìn Ariel với ánh mắt dò hỏi.

Kyo thì thêm vào “Có phải em đã yêu thầm Joseph hoặc là làm chuyện gì có lỗi với anh hay không?”

Ariel lắc đầu “Đâu phải đâu, làm ơn đi đừng có tưởng tượng phong phú như vậy, 2 chị mà không đi làm nhà văn với nhà tâm lý học thì thật là uổng tài đó. Thôi không nói nhiều nữa, em đi thu xếp hành lý đây, sáng mai đi mà bây giờ mới nhận được thư thông báo thiệt tình không để cho người ta có thời gian chuẩn bị gì hết.”

“Đã chuẩn bị đầy đủ giấy tờ chưa, chúng ta đi.” Matt nắm tay Joe kéo vào trong sân bay.

“Ê, khoan đã, anh coi ai tới kia.” Matt quay lưng lại thì thấy Joseph, Ariel, Bi và Kyo xách hành lý bước tới.

“Cứ tưởng là 2 người đã vô trong rồi chứ, không ngờ vẫn còn ở ngoài này.” Bi nói.

Joseph nhìn đồng hồ “Tới giờ rồi đó, 6 người chúng ta còn đứng đây nữa thì nhất định sẽ bị trễ à coi.”

“Matt àh, chúc em thành công, mong là sau chuyến đi này khi về lại nước em sẽ có tin vui ọi người.” Bi mỉm cười nhìn Matt đầy ngụ ý.

Joe thì không hiểu ý của Bi, cô quay qua nhìn Matt trong khi anh trả lời “Em biết rồi anh họ àh. Em cũng chúc anh may mắn. Àh phải Joseph, em phải biết ”tận dụng” cơ hội quý báu này đó biết chưa?”

“Chúng ta đang đi công tác, không phải là đi chơi đâu.” Joseph cầu nhàu.

“Biết rồi, biết rồi khổ lắm nói mãi, hẹn gặp lại tất cả 1 tuần sau nhé.” Bi nói xong thì cùng với Kyo đi vào bên trong sân bay nơi dành cho chuyến bay từ ĐL về Singapore, Matt và Joe thì vào chỗ dành cho chuyến bay về Trung Quốc, Joseph và Ariel thì vào chỗ Hồng Kông.

Chuyến công tác dài 1 tuần của họ bắt đầu, trong 1 tuần này, liệu Matt có thể làm thay đổi cách nghĩ của Joe về anh hay không? Còn Bi và Kyo, 2 người có thể tiến xa hơn tình cảm bạn bè chứ? Về phần Ariel, cô có thể làm cho Joseph nhận ra tình cảm thật sự của bản thân anh chứ? Vậy thì hãy cùng nhau dõi theo từng bước chân của họ nhé. Singapore 2 giờ chiều.

“Tôi mệt lắm rồi, tối nay có thể cho nghỉ 1 ngày được hay không?” Kyo vừa bước vào phòng khách sạn đã bay ngay lên giường.

“Đứng dậy đi, chúng ta đang đi công tác không phải là đi vacation đâu, cô hãy làm ơn tỉnh táo chút.”

“Tôi biết, nhưng đã ngồi trên máy bay lâu như vậy phải cho người ta nghỉ ngơi 1 chút chứ, anh thiệt là.. bộ anh làm bằng sắt hay sao mà không biết mệt vậy.” Kyo nhăn nhó.

“Được rồi, biết là cô cực khổ mà, nếu không phải vì cô rảnh về giấy tờ của công ty bên Singapore tôi cũng không xin với tổng giám đốc cho cô đi theo làm gì.”

Kyo mở to mắt ngạc nhiên “Thì ra là anh xin với tổng giám đốc để tôi đi công tác với anh àh.” Nói xong Kyo khẽ mỉm cười 1 mình.

“Đừng ý là tôi cần cô rồi làm biếng đó nha, nếu không làm tốt tôi sẽ không chia huê hồng cho cô đâu.”

“Hừ, ngon lắm sao? Làm thì làm chứ, bây giờ tôi phải làm gì trước đây, đi liên lạc với công ty bên kia hay là sắp xếp giấy tờ trước.”

“Đầu tiên chúng ta phải làm 1 việc còn quan trọng hơn chuyện này nữa.” Bì nhìn Kyo với ánh mắt nham hiểm.

Thấy vậy Kyo hoảng hốt la lên “Anh đừng có tới gần đó nha, không được làm ẩu với tôi, nếu không tôi sẽ la lên.”

“Hà hà hà, cô cứ la đi, ở đây không có ai cứu cô đâu.” Bì tiến tới gần và nắm lấy tay của Kyo. “Chuyện cần làm đó là chúng ta phải đi ăn 1 bữa trước đã, tôi sắp đói chết rồi đây.”

Kyo đáp ứng “Chỉ vậy thôi hả, anh làm cho tôi hết hồn, còn tưởng là...”

Bì cắt ngang “Cô lúc nào cũng tưởng tượng những chuyện gì đâu, đi lên đi, coi chừng nhà hàng hết chỗ đó.”

Tại Hồng Kông.

“Ariel àh, em có chắc đây là đúng là con đường đi tới khách sạn của chúng ta hay không?” Joseph vừa nói vừa đưa tay lau mồ hôi.

Trong khi đó Ariel thở hồng hộc “Nhất định rồi, em nhớ rõ ràng là tên đường này mà.”

“Cái gì? Em ”nhớ” hả? Cái địa chỉ của khách sạn em không có ghi xuống sao?” Joe la lớn

“Làm gì dữ vậy? Em lỡ để quên ở nhà rồi.” Ariel cúi mặt xuống nỏ nhỏ.

Joseph lắc đầu “Em phải nên nói sớm cho anh biết chứ, để anh gọi đi về công ty hỏi thử.” Joe bấm số gọi về nước

“Hello, tôi là Joseph đây, làm phiền anh coi lại cái địa chỉ khách sạn của tôi ở bên HK dùm nhé, tôi đang cần gấp đây. Được, được, tôi biết rồi, cảm ơn.”

Anh quay sang Ariel “Nó nằm trên đường 65 không phải là đường 56 đâu.”

Ariel gãi đầu “Hả? Phân biệt lớn vậy mà sao em lại nhầm lẫn được chứ?”

“Đúng là hậu đậu mà? Em đó nếu như có chuyện gì thì phải nói cho anh biết, không nhớ tên đường thì không nhớ có sao đâu mà phải giấu anh chứ, báo hại 2 chúng ta cứ đi lòng vòng hoài?”

Ariel thầm nghĩ “Sao nó giống như tình cảm của chúng ta vậy? Cứ lòng vòng tới lui hoài vẫn chưa có tới được nơi cần tới.”

Joseph nắm tay Ariel, anh lấy túi hành lý trên tay cô “Đi thôi, này giờ chắc em cũng mệt rồi, chúng ta về khách sạn trước, mọi chuyện để mai hãy tính.”

“Cuối cùng cũng tới Trung Quốc rồi, thật là vui quá.” Joe nhìn Matt la lớn.

“Bộ lần đầu tiên tới đây hay sao mà cô vui mừng dữ vậy?” Matt để hành lý xuống đất.

“Đương nhiên rồi, tôi rất muốn đi dạo hết mọi nơi ở đây.”

“Cô hai àh, chúng ta đang đi công tác, sao cô còn có tâm tình để đi dạo vậy không biết.”

“Phải cho tôi được thoải mái 1 chút chút, nếu tôi chỉ biết làm việc không chắc là sẽ chết mất.”

“Sợ cô luôn, yên tâm đi, tôi bảo đảm những ngày ở Trung Quốc sẽ là những ngày khó quên nhất đối với cô đó.” Matt khẽ sát vào tai Joe nói nhỏ.

Joe e then quay mặt đi “Nói gì vậy chứ? Tôi không hiểu ý của anh.”

Matt cầm hành lý lên “Bây giờ không hiểu không sao cả? Từ từ cô sẽ hiểu thôi. Bây giờ chúng ta về khách sạn thay đồ trước sau đó tôi sẽ dẫn cô đi 1 chỗ thật đặc biệt bảo đảm cô sẽ hài lòng. Đi thôi.”

“Nè, anh đi chậm chậm thôi, đợi tôi với chứ.” Joe cầm giỏ xách trên tay chạy theo Matt.

9. Chương 9

“Chào cô, tôi là Ariel, bạn chung sở của Joseph bên công ty Nhật An.” Ariel đang ngồi ở quán cà phê dưới khách sạn thì thấy Joseph cùng với 1 người con gái tiến về phía cô, nên cô vội vàng đứng dậy đưa tay ra bắt tay cô gái đó.

“Chúng ta đã có gặp mặt rồi, cô không cần phải khách sáo.” Người con gái đó vừa nói vừa tháo mắt kiếng mát xuống, không ai xa lạ mà chính là Kerry.

“Không ngờ có phải không, chính anh cũng cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy Kerry, thì ra cô ấy chính là đại diện cho công ty phía bên kia.” Rồi anh quay sang nhìn Kerry “Gia đình của cô cũng có nhiều chi nhánh quá nhỉ, bên HK mà cũng có 1 công ty đồ sộ như vậy.”

Vừa lúc đó thì có 1 cô tiếp viên xinh đẹp bước tới lấy order “2 người muốn dùng gì?”

Kerry trả lời “Cà phê làm ơn.”

Joseph định lên tiếng order thì Ariel chặn lại “Em đã gọi cà phê sữa, nhiều cà phê ít sữa cho anh rồi.”

Kerry cảm thấy hơi có chút ganh tỵ trong lòng, cô cảm thấy không bằng Ariel vì cô không biết được những sở thích của Joseph.

“Cà phê của cô đây, còn ly này là cà phê ít sữa của ông này.” Cô tiếp viên để 2 ly cà phê xuống, trước khi quay đi cô nhìn Joseph mỉm cười “Bạn gái của anh thật tử tế, dặn tôi khi nào thấy anh tới hãy đem cà phê ra, cô ấy sợ đem ra sớm cà phê nguội thì anh không thích.”

Cả Ariel và Joseph đều đỏ mặt khi nghe cô tiếp viên kia nhận xét như vậy, Joseph liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng

“Quay trở về vấn đề chính, cô Kerry àh, không biết lần này cô muốn mua bao nhiêu căn biệt thự đây? Chúng tôi vừa xây xong 1 loạt biệt thự hạng sang và đắt tiền, tôi bảo đảm sẽ hợp ý của cô.”

“Phải đó, tôi đã chuẩn bị đầy đủ giấy tờ rồi như là hình vẽ của căn nhà, giá cả và còn....” Ariel bị chi phối vì cô thấy Joseph cứ ngồi nhìn cô mỉm cười. Ariel đỏ cả mặt quay sang Joseph “Bộ em nói sai chỗ nào sao mà anh cứ nhìn người ta chăm chú vậy?”

Joseph chợt tỉnh “Hà? Đâu có, em làm tốt lắm, cứ tiếp tục nói đi.”

“Làm sao mà nói khi anh cứ nhìn em chăm chăm chứ?”

Nãy giờ Kerry lắng nghe cuộc đối thoại giữa Joseph và Ariel, cô cảm thấy thật khó chịu, nên lên tiếng hỏi 1 câu ngoài lề

“Joseph àh, anh định ở lại đây bao lâu?”

“Àh, có thể là 1 tuần nhưng nếu công việc xong sớm hơn thì chúng tôi sẽ trở về nước sớm.”

“Ồ HK có nhiều chỗ đi chơi lắm, hay là chúng ta hẹn nhau đi ra ngoài dạo 1 bữa nha.”

Joseph nhìn Ariel dò ý, thấy Ariel đang tức tối nên anh chưa dám trả lời Kerry.

“Buổi tối ở HK rất là đẹp, nếu như có thể cùng người mình yêu đi dạo phố hay lên đỉnh núi ngắm sao thì thật là tuyệt vời.”

Những lời Kerry nói thiệt làm cho Ariel không sao nhịn được nữa, cô cố ý đưa tay lên hất ly cà phê trên bàn xuống trúng người Kerry. Làm cho cả bộ đồ đẹp của cô ấy bị dính bẩn vì cà phê.

“Ây da, thiệt xin lỗi nha, tôi sơ ý quá.” Ariel giả bộ lấy khăn giấy trên bàn lau cho Kerry.

“Bộ đồ mới của tôi, cô... cô thiệt là.. sao lại bắt bẩn như vậy.”

Joseph vội lên tiếng “Cô hãy mau vào toilet lau khô đi, nếu để lâu cà phê sẽ chùi không ra đâu.”

Kerry tức tối bỏ đi. Chỉ còn lại Joseph và Ariel.

“Em có tình có phải không?”

Ariel nghe hỏi vậy liền chối phăng “Em.. em chỉ là sơ ý mà thôi, anh không phải hay nói là em hậu đậu hay sao?”

Joseph đã tiến lại gần Ariel từ lúc nào, anh chồm người tới hỏi nhỏ

“Trùng hợp vậy à?”

Làm cho Ariel lúng túng, quýng quáng thế nào cô lại hất đổ ly cà phê của mình xuống đất. Xoảng....

Thấy vậy, cô vội vàng khom xuống nhặt những mảnh vỡ của chiếc ly. Joseph ngăn lại

“Để đó cho anh, không khéo lại bị cắt trúng tay nữa à coi.” Vừa nói xong thì...

“Anh bị chảy máu rồi, thiệt tình, vừa mới kêu em cẩn thận mà anh đã cắt trúng tay của anh rồi. Để em coi, có sao hay không? Mau đi lên phòng để em lấy băng keo cho, nếu để nhiễm trùng thì phiền lắm.”

Ariel nhẹ nhàng cầm ngón tay đang chảy máu của Joseph, đúng lúc thì Kerry từ toilet bước ra, thấy như vậy cô tức giận bỏ đi.

“Trời nóng gần chết, sao anh không hẹn với người ta trong 1 quán ăn nào đó mà lại hẹn ra 1 chỗ vừa nắng vừa nóng như vậy chứ?” Kyo cản nhằn Bi.

“Cô chịu khó chút đi, ông khách này không thích ở trong quán ăn chỉ thích ngoài trời thôi, bộ tôi không nóng hay sao chứ, nhưng vì công việc đành chịu vậy thôi.” Bi vừa nói vừa lấy khăn giấy lau mồ hôi. Nói xong anh thấy Kyo đứng dậy, đi ra chỗ có trồng thật nhiều hoa.

Kyo đứng đó chiêm ngưỡng những bông hoa xinh đẹp ở trước mắt cô, và đưa mũi hít thở mùi thơm của hoa. Cô không biết rằng từ xa Bi đang âm thầm theo dõi cô. Anh cảm thấy Kyo thật đẹp, 1 vẻ đẹp dịu dàng thanh thoát mà lâu rồi anh không được nhìn thấy. Trái tim anh khẽ đập sai 1 nhịp khi anh thấy Kyo nhoẻn miệng cười với những đóa hoa đang khoe sắc trong ánh nắng. Bất chợt Kyo quay đầu lại. “Thật đáng tiếc, chúng ta không có đem theo cái máy chụp hình nào cả.” Cô phát hiện Bi lúng túng quay mặt đi. Vừa lúc đó thì người khách mà họ hẹn đã tới. Kyo liền đi lại chỗ ngồi ban nãy của mình.

“Chào ông, tôi là giám đốc của công ty Nhật An, tôi tên Bi. Còn đây là thư ký của tôi tên Kyo.”

Nghe giới thiệu tới tên mình, Kyo lịch sự cúi đầu chào.

“Tôi họ Hạ. Rất vui vì có dịp hợp tác với công ty của ông. Chúng tôi có ý định sẽ mua 1 số căn chung cư bên ĐL để ướn, không biết các người có giới thiệu nào không?”

Bi và ông Hạ tiếp tục bàn chi tiết về những căn chung cư mà ông ấy muốn mua. Nhưng ông khách này đòi hỏi phải có những căn thật xuất sắc, cho nên Bi đành phải hẹn lại ông vào ngày mai để bàn thêm chi tiết khác. Bi và Kyo đứng dậy chào ông Hạ ra về, bắt gặp ông ấy nhìn Kyo bằng ánh mắt khác thường, chẳng những thế ông ta còn đặt tay lên vai Kyo và nói

“Công ty của các người bán nhà đã đẹp, không ngờ cả thư ký cũng đẹp tới như vậy nữa.”

Nghe ông Hạ nói như thế, Kyo chỉ khẽ mỉm cười chào ông ra về mà thôi, cô không nhận thấy rằng Bi đang hết sức tức giận khi thấy ông ta có thái độ như vậy với Kyo.

Vừa ra tới chỗ đậu xe, Bi liền nói:

“Ngày mai cô không cần đi theo tôi nữa.”

Kyo ngạc nhiên “Sao vậy? Tôi không đi theo giúp anh 1 tay làm sao được chứ?”

“Cũng được, nếu cô muốn đi theo thì hãy làm ơn mặc đồ kín đáo 1 chút đừng có mặc đồ sexy như vậy.”

Kyo không hiểu Bi đang có chuyện gì mà lại ăn nói với cô bằng thái độ đó “Có cần phải che luôn cả cái mặt tôi lại hay không?”

“Vậy thì càng tốt chứ sao.”

“Hừ, cái anh này.” Kyo liếc xéo Bi, cô định mở cửa bước lên xe thì nghe Bi nói.

“Cô không biết là bình thường cô đã xinh đẹp rồi, mà bây giờ lại còn mặc đồ sexy như vậy nữa sẽ rất dễ làm cho người khác phạm tội đó.”

Kyo há miệng ngạc nhiên “Vậy trong số người đó có anh hay không? Thiệt tình, hôm nay chắc mặt trời mọc hướng đông hay sao mà anh lại khen tôi vậy. Chắc là tối nay trời mưa lớn đó.”

Bi không nói gì, anh bước lên xe với nhiều suy nghĩ “Tại sao mình lại quan tâm tới chuyện cô ta mặc đồ như thế nào chứ? Cô ấy có bị người khác chiếm lời cũng đâu có liên quan tới mình đâu.”

Trong khi đó thì Kyo khẽ mỉm cười 1 mình vì cô biết ít ra Bi đã bắt đầu quan tâm cho cô rồi.

Tại Trung Quốc.

“Thôi chết rồi, số hồ sơ tôi vừa đánh máy xong bây giờ đi đâu mất tiêu rồi.” Joe vừa nói vừa lung sục kiếm trong vali của cô.

“Cô nhớ lại coi có để quên ở đâu không? Chỉ vòng vòng trong phòng này thôi chứ làm sao mà mớ hồ sơ đó đi ra ngoài được chứ, nó đâu có chân đâu.”

Joe còn đang lo lắng thì bỗng nhiên Matt đưa ra trước mặt cô 1 vật

“Tặng cho cô nè, thấy cô đang lo lắng như vậy mong là khi nhận được nó cô sẽ bớt căng thẳng.”

Joe quay sang nhìn “Đây là chiếc lắc tôi mới mua đó, cô có thích hay không?”

Joe nhìn chiếc lắc rồi quay sang hỏi Matt

“Anh mua lúc nào vậy? Sao tôi không biết?”

Matt cười ranh mãnh “Chuyện đó cô không cần biết, để tôi đeo vào cho.”

Matt vừa giúp Joe đeo chiếc lắc vào bỗng anh giật mình khi nghe cô la lớn

“Tôi nhớ ra rồi. Xấp hồ sơ đó tôi đã nhét nó vào hộp tủ kế bên cạnh giường.” Cô liền chạy lại mở ngăn tủ ra, và cầm xấp hồ sơ quơ quơ trước mặt Matt với dáng vẻ vui mừng.

“Tôi đã nói là chiếc lắc của tôi sẽ làm cô giảm bớt căng thẳng mà thấy chưa, đã kiểm lại được đồ cần kiểm rồi. Có nên tổ chức chút thành ý cảm ơn tôi hay không?”

Joe nói nhanh như để che dấu sự e thẹn của mình

“Là anh tự nguyện mua cho tôi, chứ tôi đâu có ép anh đâu chứ.”

“Há, cái cô này...” Matt vừa lên tiếng trả lời thì Joe cắt ngang.

“Cảm ơn anh nhiều lắm, tôi sẽ giữ gìn nó thật tốt.” Nói rồi cô chạy biến ra khỏi phòng để mình Matt ở lại đó.

Thấm thoát mà đã 5 ngày trôi qua, chỉ còn ngày thứ 7 nữa thôi là cả 6 người Kyo, Bi, Joe, Matt, Ariel và Joseph phải quay về Đài Loan rồi. Chỉ còn lại 1 ngày cuối cùng, 3 cặp của họ sẽ làm gì trong cái ngày này đây?

Tại HK.

“Joseph àh, tối nay anh có bận gì hay không?” Ariel vừa hỏi vừa dò xét Joseph.

Suy nghĩ 1 lát thì anh trả lời “Ngoài chuyện, ăn, ngủ, nghỉ ra thì anh không có gì để làm cả. 5 ngày vừa qua đã bận bịu gần chết rồi, bộ em còn muốn kiếm chuyện gì để cho anh làm thêm nữa àh?”

Ariel trề môi “Làm gì có chứ. Nếu như tối nay anh không bận rộn gì hay là chúng ta.... chúng ta...”

Joseph mỉm cười trêu chọc khi thấy Ariel cứ ấp úng nói không ra lời “Chúng ta thế nào?”

“Chúng ta đi ăn 1 bữa thật ngon trước khi quay trở về Đài Loan, có được không? Từ lúc tới đây công tác tới giờ, anh không có thời gian nhiều dành cho em gì cả.” Ariel phụng phịu nói.

“Chỉ có vậy thôi àh? Muốn hẹn hò với anh thì cứ nói ra đi, sao lại phải ấp úng chứ?”

Ariel lên tiếng đính chính “Ai hẹn hò với anh hồi nào? Chỉ đi ăn 1 bữa cơm đơn giản mà thôi.”

“Được, được, anh biết rồi, hẹn gặp em tối nay ở nhà hàng gần khách sạn này nhé, nhớ đó đừng có tới trễ nếu như không anh không tha cho em đâu.” Nói xong Joseph bước ra khỏi phòng Ariel.

“Không được, mình phải đi chuẩn bị 1 chút, tối nay mình nhất định phải thay đổi cái nhìn của Joseph về mình, phải cho anh ta biết mình đã trưởng thành rồi không còn là 1 cái bé giống như lúc trước nữa.”

Nói là làm ngay, Ariel bắt đầu bỏ thời gian ra trang điểm đầu tóc, và chọn 1 bộ đồ thật đẹp dành cho buổi tối hôm nay. Cô mỉm cười nghĩ thầm “Joseph nhất định sẽ mê chết à coi. Hahahaha.” Cô ngắm nhìn mình ở trong gương 1 lần nữa trước khi đi tới chỗ hẹn cùng với Joseph. Ariel rất hài lòng về hình tượng tối nay của cô. Về phần Joseph anh đang đi mua 1 món quà thật đặc biệt để tối nay tặng cho Ariel, bất ngờ anh *****ng trúng 1 người.

“Thật xin lỗi, cô có sao không?”

“Joseph? Thì ra là anh đó hả? Không ngờ 2 chúng ta thật có duyên lại tình cờ gặp được anh ở đây?”

“Kerry? Sao lại trùng hợp như vậy nhỉ? Cô đang đi mua đồ tặng cho ai àh?” Joseph hỏi.

“Àh, không có, tôi chỉ đi coi mà thôi, những món quà thủy tinh ở đây thật là đẹp, để dành làm quà thì còn gì bằng nữa. Không lẽ anh đang định chọn mua cho cô gái nào àh?” Kerry tò mò hỏi.

“Phải, tối nay tôi có hẹn với Ariel, định là sẽ mua 1 món quà bằng thủy tinh tặng cho cô ấy, tôi đã chọn được rồi, là cặp cá heo này đây.” Joseph vừa cười vừa đưa cặp cá heo ra khoe với Kerry.

Đột nhiên Kerry chao đảo đứng không vững, thấy vậy Joseph liền đỡ cô ta, anh nói

“Cô sao vậy? Để tôi đỡ cô về khách sạn của tôi nghỉ ngơi nha, tiệm này gần khách sạn nơi tôi ở lắm.” Nói rồi anh đỡ Kerry đi ra khỏi tiệm, anh quay sang dặn cô bán hàng.

“Cô làm ơn gói cái này lại cho tôi, hôm khác tôi sẽ trở lại lấy.” Và anh vội vã đỡ Kerry đi. Khi tới khách sạn anh định muốn cho cô ấy 1 phòng khác nhưng vì khách sạn quá đông không còn phòng nữa nên anh đành để Kerry nghỉ ngơi trong phòng anh vậy. Kerry khẽ mở mắt.

“Tôi.. tôi đang ở đâu đây?”

Joseph vui mừng nói “Cô tỉnh rồi àh? Tôi định gọi điện thoại cho gia đình cô biết nhưng lại không biết số phone. Hay là cô gọi nói với họ tới đón cô về nhà đi.”

Thật ra Kerry không bị gì cả, cô chỉ muốn ngăn cản không cho Joseph đi tới chỗ hẹn với Ariel mà thôi, nghe Joseph nói vậy cô liền giả bộ nhắm mắt.

“Tôi còn cảm thấy *****ng mặt, đi không vững nữa, anh có thể để tôi nghỉ ngơi ở đây thêm 1 lát nữa không, chẳng lẽ anh thấy chết không cứu àh?”

Kerry đã nói vậy Joseph đành phải để cô ta ở lại nghỉ ngơi, anh nhìn đồng hồ “Đã 9 giờ rồi, mình đã trễ hẹn với Ariel 1 tiếng đồng hồ rồi, mong là cô ấy sẽ không giận mình, đành phải giải thích sau vậy.”

Trong khi đó Ariel ngồi tại quán ăn đợi Joseph, cô gọi đồ thì anh nói là anh đang gặp 1 người bạn cũ, chắc là sẽ tới trễ, Ariel đợi mãi mà vẫn không thấy anh. “Đã quá 10 giờ rồi, mà sao Joseph còn chưa tới nữa, bạn bè gì mà nói chuyện lâu dữ vậy, không được mình phải trở về khách sạn để xem xảy ra chuyện gì.”

Ariel chạy 1 mạch về khách sạn, cô đi tới trước cửa phòng của Joseph, vừa định đưa tay lên gõ cửa, thì bỗng cánh cửa mở ra, người đứng trước mặt cô không phải là Joseph mà là...

“Kerry? Tại sao cô lại có mặt ở đây?”

Joseph từ đằng sau Kerry bước tới, thấy Ariel anh liền bước tới toan giải thích.

“Thì ra người bạn cũ mà anh nói chính là cô đó hả?” Giọng Ariel run run hỏi.

“Ariel hãy nghe anh nói, mọi chuyện không giống như em nghĩ đâu.” Joseph nắm tay Ariel dịu dàng nói.

“Không cần đâu, như vậy còn chưa rõ ràng à. Nếu anh không muốn đi ăn cơm tối với tôi thì cứ nói thẳng đi cần gì phải làm vậy chứ.” Ariel hất tay Joseph ra, cô quay lưng lại cố che giấu những giọt nước mắt đang từ từ lăn xuống trên má.

“Không làm phiền 2 người nữa, tôi trở về phòng trước.” Dứt lời Ariel bước vào phòng và đóng sầm cửa lại.

Joseph rất đau khổ vì anh đã làm cho Ariel buồn, anh rất muốn giải thích với cô, nhưng cô lại không cho anh cơ hội. Trong khi đó người được vui nhất chính là Kerry vì kế hoạch của cô đã được toại rồi.

“Tại sao lại dẫn tôi ra bãi biển làm gì chứ?” Matt cần nhàn trong khi đó thì Joe lại rất phấn khởi nắm tay anh chạy về phía trước mặt.

“Chúng ta đi lượm vỏ sò. Tôi biết chắc là từ đó tới giờ anh chưa bao giờ chơi trò này có đúng không hôm nay tôi sẽ lượm 1 cái vỏ thật lớn để tặng cho anh. Nhưng anh cũng phải giúp tôi 1 tay đó nha.” Joe vừa nói vừa nhìn xuống dưới đất chăm chú nhìn những cái vỏ sò đầy màu sắc. Bỗng cô cầm lên 1 cái vỏ sò màu trắng thật lớn, rồi áp vào tai mình. “Ừm, cái này được lắm, nói chuyện rất dễ nghe.”

Matt tò mò “Cái gì? Vỏ sò mà biết nói chuyện à? Cái này mà cô cũng tin sao?”

Joe liền giải thích “Trên đời này, người nào cũng biết nói dối cả, chỉ duy có vỏ sò là không thôi. Nếu như những lời anh nói ngoài miệng là nói dối thì cái vỏ sò này sẽ giúp anh nói lên sự thật ở trong lòng. Không tin hả, thử đi.” Joe liền áp vỏ sò vào tai Matt. “Thế nào? Có nghe gì không?”

Matt gạt gù rồi trả lời “Thiệt là nghe được đó, cái vỏ sò nó khen cổ đẹp kìa.”

Joe mỉm cười “Lại gạt người ta rồi, là do vỏ sò nói hay là do anh nói đó?”

Bỗng Matt kéo Joe sát vào người anh “Anh nói thật mà, là cái vỏ sò này kêu anh hãy mau mau bày tỏ với em đi, nếu như không sẽ mất cơ hội đó.”

Joe đỏ mặt ấp úng “Bày tỏ cái gì? Em không hiểu.”

Lần này tới phiên Matt áp vỏ sò vào tai Joe “Em hãy yên lặng lắng nghe nhé.” Rồi anh thì thầm “Anh yêu em.”

Joe còn đang ngạc nhiên thì đã bị Matt đặt 1 nụ hôn lên môi cô, Joe chỉ còn biết đứng yên bất động mà thôi, đối với cô nụ hôn này thật là vô cùng ngọt ngào và tràn đầy hạnh phúc. Xa xa ánh hoàng hôn đang từ từ buông xuống, báo hiệu 1 ngày đã kết thúc nhưng đối với Joe và Matt, thì tình yêu của họ chỉ mới bắt đầu mà thôi.

“Tôi đã nói với cô như thế nào? Khi đi gặp cái ông họ Hạ đó thì phải mặc đồ kín đáo 1 chút, cô bắt tôi phải nói bao nhiêu lần đây.” Bi lên giọng la hét.

“Lúc mới tới đây 2 chúng ta không phải tốt lành lắm sao, tự nhiên bây giờ anh lại nạt nộ tôi là thế nào?” Kyo ngạc nhiên nhìn Bi, khi thấy đạo diễn đây anh cứ hay nổi nóng với cô.

“Tôi sẽ đối xử tốt với cô nếu như cô không đi cùng tôi tới gặp cái tên họ Hạ đó, thấy hẳn là tôi chướng mắt rồi, nhìn thấy cô cứ nhìn chằm chằm hoài.”

“Chuyện của tôi cần gì anh lo chứ?”

“Được rồi, vậy từ nay tôi không lo tới nữa.” Bi tức giận đứng dậy khỏi bàn ăn để mặc Kyo ngồi đó 1 mình. Anh đi tới quán bar dưới khách sạn, gọi cả chai rượu mạnh để uống, trong lòng anh cảm thấy khó chịu vì đã gây gỗ với Kyo, ngay cả 1 buổi tối cuối cùng 2 người cũng không thể để lại cho nhau 1 kỷ niệm đẹp nữa. Càng nghĩ càng bức cho nên Bi đã uống hết cả chai rượu lúc nào không hay. Kyo vừa từ quán ăn về thì thấy Bi đã uống say, cô bước tới gần anh.

“Hừ, thật là đáng ghét, bỏ lại tôi 1 mình ở quán ăn, thì ra là trở về đây để uống rượu, không thèm đỡ anh lên phòng làm gì, cho anh ở đây luôn.” Cô toan bước đi thì nghe giọng lè nhè say của Bi.

“Kyo àh, xin lỗi nha, không biết tại sao tôi lại nổi giận vô cớ với cô. Tôi không muốn như vậy đâu, chỉ là tôi không thích những người đàn ông khác ngắm nhìn cô mà thôi.”

Kyo cảm thấy xao xuyến khi nghe những lời nói xuất phát từ Bi, cô đỡ anh đứng dậy

“Lần sau còn dám la tôi nữa thì tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

Sáng hôm sau, Bi tỉnh dậy thì thấy anh đang nằm trên giường và Kyo thì đang đứng bên cạnh anh.

“Làm hết hồn, cô làm gì mà ở trong phòng của tôi sớm như vậy?”

Kyo liền nói “Xin đính chính lại là anh đang ở trong phòng của tôi đó, tối hôm qua anh bị say nên tôi mới đưa anh về phòng của tôi.”

“Thì ra là vậy, cảm ơn cô.” Bi dịu giọng hỏi “Chuyện hôm qua, cô đã hết giận tôi chưa, tôi.. không phải cố ý lớn tiếng với cô đâu.”

Kyo thu xếp hành lý và nói “Anh đừng có hòng, anh không biết là tôi giận dai lắm hay sao? Bây giờ anh hãy mau thay đồ đi, chuẩn bị ra sân bay, đã tới giờ rồi, anh mà làm tôi trễ chuyến bay sẽ biết tay tôi đó.” Nghe Kyo hăm dọa như thế Bi vội vàng ngồi dậy thay quần áo.

Suốt cả quãng đường từ Singapore về ĐL, Kyo không nói với anh câu nào cả. Cho tới lúc 2 người tới phi trường ĐL, khi đã check hành lý xong xuôi, Kyo bỏ đi 1 mạch, thấy vậy Bi liền chạy theo đúng lúc đó có 1 người đàn ông với nhiều hành lý trên tay từ xa chạy tới. Bi nhìn thấy vội kéo Kyo lại.

“Cẩn thận.”

Người đàn ông kia nghe tiếng Bi la lên thì vội vàng quay lại “Xin lỗi, xin lỗi, 2 người có sao không?”

“Lần sau phải cẩn thận 1 chút nha anh bạn.” Rồi anh quay sang Kyo “Cô có sao hay không? Có bị thương ở đâu không?”

“Tôi không sao.” Cô định kéo tay mình ra khỏi tay Bi vì bây giờ anh cứ nắm chặt tay cô không chịu buông “Anh làm ơn cho tôi xin lại cái tay của mình.”

Bây giờ Bi mới nhận thấy thì ra anh đang nắm tay Kyo, anh chẳng những không buông tay cô ra mà còn nói “Anh sẽ không thả tay em đi dễ dàng vậy đâu, từ nay sẽ nắm chặt như vậy hoài.”

Kyo mỉm cười e thẹn “Ai cho anh nắm tay mà anh nắm chứ?”

“Không cho anh cũng vẫn cứ nắm, làm gì được anh nào? Được rồi, đi thôi, nếu như không sẽ không kịp về nhà đó.”

“Chị họ.” Joe và Matt từ trong sân bay bước ra thì gặp Bi và Kyo, thấy vậy Joe liền chạy tới ôm chầm lấy Kyo. “Muốn ám sát chị của em àh? Làm gì mà ôm chặt dữ vậy?” Kyo vừa nói vừa đẩy Joe ra.

“Hình như là chị hơi mập ra đó nha?”

Kyo thẳng thốt la lớn “Có thiệt hay không? Thôi rồi, lần này chị phải giảm mập mới được.”

Thấy vậy Bi liền chạy tới đứng bên cạnh Song “Kô cần đâu, anh thích em như vậy hơn, con gái phải có da có thịt mới đẹp chứ em mà ốm quá mỗi lần anh ôm em lại tưởng đang ôm bộ xương nữa, anh kô thích như vậy.”

Kyo nhìn Bi cười ngọt ngào, thấy vậy Joe liền đẩy nhẹ Kyo “Coi chị nha, gió xuân đầy mặt, nhất định là 2 người đã xảy ra chuyện gì lúc đi công tác bên Singapore rồi phải kô? Cứ anh anh, em em thiệt làm cho người ta bị nhột đó.”

Kyo bỗng cầm tay Joe lên, chỉ vào chiếc lắc Joe đang đeo “Còn em thì sao? Đừng nói với chị là em tự mình đi mua chiếc lắc hình trái tim này đeo vào đó nha? Theo kinh nghiệm của chị thì nhất định là do bạn trai tặng rồi và người bạn trai đó kô ai khác chính là...” Cô quay sang nhìn Matt dò hỏi.

Thấy vậy Matt đi tới nắm tay Joe “Phải phải, chị dâu họ tương lai àh, cái gì cũng kô qua mắt được chị hết.”

Kyo cười đắc thắng “Đương nhiên rồi.” Bỗng cô nhìn thấy Joseph và Ariel đang bước ra, nét mặt của Ariel thì kô được vui, cả 2 người kô ai nói với ai lời nào cả. “Nguy rồi, 2 người họ như là kô được ổn.”

Bi nhìn về hướng tay Kyo chỉ “Phải nói rất là kô ổn mới đúng.”

“Tôi hình như nghe được mùi chiến tranh thì phải?” Joe dè dặt nói.

“Còn là cái loại chiến tranh lạnh nữa, độ lạnh này đã xuống tới âm 0 độ rồi.” Matt thêm vào.

Kyo và Joe lập tức sà tới bên cạnh Ariel “Em àh, chị 2 thiệt là nhớ em lắm, cả tuần rồi kô gặp, sao em thì ốm đi còn chị họ lại mập lên là thế nào?”

“E hèm, em còn nói tới cái chữ đó nữa thì chị kô khách sáo với em đâu. Ariel àh, đi công tác có vui hay kô?” Kyo hỏi.

Ariel guợng cười đáp “Ồ, cũng bình thường thôi chị àh, sao 2 chị có vẻ vui mừng quá vậy?”

“Làm gì có chứ, 2 đứa chị cũng bình thường mà thôi, đúng kô Joe.” Kyo đá lông nheo ra dấu ý nói Joe đừng kể chuyện 4 người họ đã cặp với nhau trong thời gian đi công tác cho Ariel nghe, vì họ kô muốn họ thì đang tận hưởng niềm hạnh phúc trong khi đó Ariel thì đang có chuyện phiền muộn.

Phía bên này thì Matt và Bi đang điều tra Joseph. Bi khoác tay lên vai Joseph “Sao hả? Chuyến đi này có xảy ra chuyện gì đặc biệt kô?”

Matt cắt ngang “Ví dụ như là em đã tìm được 1 nửa của mình hay chưa?”

Joseph hiểu ý 2 ông anh đang dò hỏi chuyện của anh và Ariel, nhưng anh chưa kịp trả lời thì đã nghe Ariel lên tiếng trước.

“Anh họ Bi àh, anh hãy làm ơn hỏi cái người đang đứng bên cạnh anh đó hỏi là có phải ngày mai anh ta sẽ đi tới khu chung cư mới để coi họ làm việc hay kô?”

Cả 4 người đều hiểu là Ariel đang muốn nói chuyện với Joseph nhưng lại giả vờ nhờ Bi chuyển lời, Bi vừa định nói với Joseph thì đã nghe Joseph trả lời lại.

“Anh họ àh, anh hãy nói với cô gái đứng bên kia là ngày mai em sẽ tự đi tới chỗ khu chung cư mới, cô ấy kô cần phải đi theo đâu.”

“Anh họ àh, anh hãy...” Bi cắt ngang lời nói của Ariel.

“Hai cái đứa này đã xảy ra chuyện gì vậy? Đứng gần nhau như thế mà còn kêu anh làm bồ câu đưa tin nữa àh. Muốn nói gì thì 2 đứa tự nói với nhau đi.”

Ariel và Joseph cùng xách hành lý trên tay và bỏ đi ra ngoài, trước khi đi Ariel còn la lớn “Em kô thích nói chuyện với những người nói dối.”

Joseph rất tức giận khi nghe Ariel phê bình anh như vậy “Tôi cũng kô muốn cãi nhau với những người kô chịu nghe người khác giải thích.” Nói xong Joseph đi về phía bên trái, còn Ariel thì đi về phía bên phải.

“Tình hình coi bộ căng thẳng rồi đây.” Kyo nói “Chúng ta phải nghiên cứu 1 chiến lược thật hoàn hảo để giúp cho 2 người họ mới được.”

“Về bên phía Ariel thì cứ giao cho 2 đứa chúng tôi, Matt àh, anh với Bi lo bên Joseph đi nhé. Điều tra được gì thì 2 người phải gọi đt cho chúng tôi biết liền đó.” Joe dặn dò.

“Cứ yên tâm giao chuyện này để chúng tôi lo, 2 cô cũng mệt rồi về nghỉ ngơi đi, sáng mai gặp lại ở công ty.”

Matt hôn nhẹ lên má Joe “Tối nay nhớ gọi cho anh đó nha, ko gọi thì anh sẽ ngủ ko được đâu.”

Joe đánh nhẹ lên vai Matt “Ko gọi, để cho anh thức trắng đêm luôn.”

Thấy vậy Kyo quay sang Bi chỉ trích “Anh đó, hãy học tập người ta đi, ko nói với em được lời ngọt ngào nào hết đó.”

“Tuân lệnh, 1 lát về anh sẽ kêu Matt truyền cho vài chiêu dụ dỗ con gái. Tối nay em hãy chuẩn bị tinh thần đi đó.” Bi nheo mắt.

“Chúng ta còn chần chừ ở đây nữa là tới tới đó, hẹn gặp lại 2 người vào sáng mai nhé.” Joe và Kyo vẫy tay chào Matt với Bi. Sáng hôm sau, tại công ty Nhật An.

“Xin chào buổi sáng, tất cả mọi người.” Ariel tươi cười nói. “Thật là xin lỗi, vì hơi bận cho nên chuyển đi công tác lần này ko có mua quà gì cả, bữa cơm trưa này tôi đãi cho, ai muốn ăn gì cứ tự nhiên.”

“Ariel àh, em đã chậm 1 bước rồi, vì phần ăn trưa nay đã có người lo rồi.” Joe vừa sắp xếp lại văn kiện trên bàn vừa nói.

“Hả? Là ai vậy?” Ariel ngạc nhiên hỏi lại.

“Thì là Joseph của em chứ ai.” Kyo trả lời. “Ko ngờ 2 người lại tâm ý tương thông như vậy, cả 2 đều đòi đãi cơm trưa bữa nay.”

Cuộc nói chuyện giữa 3 cô gái bị gián đoạn vì họ nghe tiếng 1 nhân viên trong công ty nói lớn

“Chào tổng giám đốc.”

Ariel quay lại nhìn thì thấy đó chính là ông Lương, cô vội chạy tới ôm chầm lấy ông “Ba? Ba tới đây mà ko cho tụi con biết vậy?”

Kyo và Joe kinh ngạc “Ba hả? Tổng giám đốc công ty là ba nuôi của em đó hả Ariel?”

“Sao 2 chị kinh ngạc quá vậy? Lần trước đã có gặp mặt tại nhà của ba em 1 lần rồi mà.” Rồi cô sực nhớ “Ý quên, em vẫn chưa có giới thiệu với 2 chị ba của Matt và Joseph chính là tổng giám đốc của công ty này và cũng là ba nuôi của em đó.”

Tới giờ ông Lương mới lên tiếng “Con đi công tác cả tuần rồi ba ko gặp mặt con cho nên mới tới công ty kiếm mấy đứa đi ăn cơm trưa chung nè. Con đó dạo này ko về nhà thường gì hết, má con cứ nhắc con hoài.”

Ariel lấp liếm “Dạo này con hơi bận, bữa khác sẽ đền lại cho ba má mà.”

Đúng lúc đó thì Bi, Matt cùng với Joseph từ trong phòng làm việc đi ra. Cả 3 người đều kinh ngạc nhìn ông Lương.

“3 đứa sao vậy, thấy ba tới mà ko vui àh, hay là đã làm gì sai nên sợ bị rầy đây?”

Bi chạy lại ôm ông Thiện thân thiết “Chú àh, làm gì có chứ. Cháu mừng còn ko kịp nữa là. Trưa nay chú muốn ăn gì, cháu đãi cho.”

“Chú cũng đang có ý định đó, trưa nay 6 người trẻ tụi cháu cùng đi đi nha, càng đông càng náo nhiệt mà.” Ông Thiện bước ra về, Ariel và Joseph nhìn nhau ái ngại, ko đi thì ko được vì nếu cả 4 người kia đi mà 2 người họ ko đi nhất định là sẽ bị nói này nói nọ. Bây giờ trong lòng của Joseph đã dịu lại nhiều rồi, anh cảm thấy cần phải kiểm cơ hội nói rõ với Ariel, anh bước tới đứng bên cô. Thấy vậy Ariel quay lưng bỏ đi, cô cố tình tránh né Joseph ko muốn gặp anh đó thôi.

Joseph thấy vậy thì buồn rầu quay lưng trở vô phòng làm việc của anh.

“Cần phải mở hội nghị mới được, tất cả tập trung vào phòng của tôi nhé.” Bi lên tiếng, cả 4 người đi vào phòng Bi, Joe hỏi Matt.

“Sao anh là con của tổng giám đốc lại không nói cho em biết.”

Matt đáp ứng “Anh đã định nói với em rồi nhưng chưa có thời gian đó thôi.”

“Em ghét nhất là người ta gạt em, anh cũng biết mà.” Joe giận dỗi nói.

Thấy vậy Kyo chen vào “Chị nhớ chúng ta đang mở cuộc họp bàn về cặp Joseph và Ariel, tại sao 2 người lại chọn thời điểm này để gây gỗ là làm sao? Joe àh, thật ra chuyện này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Chị cũng mới vừa biết Bi là cháu của tổng giám đốc đó thôi.”

“Kyo àh, đừng giận anh mà, anh muốn cho em biết lâu rồi nhưng mấy lần mở miệng đều bị cắt ngang khiến anh không có cơ hội đó thôi.” Bi phân bua.

“Em đâu có giận đâu, em chỉ là giải thích cho Joe hiểu mà thôi.” Cô quay sang Matt “Tại anh không hiểu tính của Joe thôi, nó với Ariel ghét nhất là bị người khác gạt đó, cho nên khi biết anh là con ông chủ Joe mới phản ứng lớn như vậy. 2 chị em nó giống nhau y chang àh.”

Matt nắm tay Joe “Xin lỗi, không nói cho em biết là lỗi của anh, đừng giận nữa mà. Anh hứa không có lần sau đâu.”

Joe im lặng không trả lời, thấy vậy Matt giả bộ đưa tay lên ôm ngực “Ui da, đau quá, em mà giận anh thì trái tim của anh cứ đập loạn xạ đây nè, đừng giận nữa mà.” Joe thấy điệu bộ của Matt thì phì cười.

Bi lắc đầu nói “Thiệt là không hiểu nổi con gái mấy người, chỉ có chuyện nhỏ như con thỏ mà cũng giận được nữa. Thôi được trở lại vấn đề chính đi, 2 người đã điều tra từ phía Ariel thế nào rồi.”

Kyo nhanh nhẹn đáp “Tối qua em thấy Ariel đi ra vườn ngồi 1 mình trên tay có cầm theo cái máy thu âm nữa, Ariel nói nhiều lắm nhưng để tôi tóm tắt khúc đầu ọi người nghe. Mấy ngày đầu khi ở bên HK thì Ariel với Joseph không có gì xảy ra hết. Nhưng tới ngày cuối cùng thì...”

“Thì sao hả?” Bi nôn nóng hỏi.

“Em đâu có biết. Em chỉ nghe được tới khúc đó thì anh gọi cho em nói chuyện, không nhớ là tối qua 2 chúng ta nói đi tới sáng luôn àh.” Kyo trả lời.

“Thiệt là sợ chị luôn. Cũng may là em đã rình nghe được khúc sau. Khi thấy chị vào phòng nói đi em liền chạy ra ngoài nghe lén Ariel nói, thì được biết nguyên nhân mà Ariel và Joseph cãi nhau là bởi vì Joseph đã không tới đúng hẹn, chẳng những vậy anh ta còn bị Ariel bắt gặp đang cùng 1 cô gái tên Kerry ở chung 1 phòng khách sạn nữa.”

Matt lên tiếng “Không ngờ Joseph còn nhanh tay hơn cả tôi nữa, dám cùng người khác ở chung 1 phòng. Làm em mà qua mặt anh thì giỏi thật.”

Joe nhéo tai Matt “Sao hả? Anh cũng muốn thử nữa àh?”

Matt cười “Anh đâu dám chứ.” “Được rồi, bây giờ chúng ta đã biết được nguyên nhân cãi nhau của họ. Nhưng theo như 2 chúng tôi điều tra được thì câu chuyện không phải là như vậy đâu, nhưng chúng tôi lại không biết lý do thật sự là gì chỉ biết là Joseph định giải thích với Ariel nhưng mà vẫn chưa có cơ hội đó thôi. Chúng ta phải tạo cơ hội cho họ giải tỏa hiểu lầm mới được.” Bi ra chiều suy nghĩ.

Kyo búng tay la lớn “Theo tôi quan sát thì Joseph cũng có ý với Ariel. Nếu như vậy thì dễ xử thôi, chỉ cần khơi dậy được tình yêu của Joseph, cũng có nghĩa là khơi dậy được sự to gan kiêu ngạo trong anh thì mọi hiểu lầm giữa 2 người họ sẽ được sáng tỏ.”

Joe gật đầu đồng ý “Chị họ àh, em không muốn khen chị thông minh cũng không được, điều này rất giống em. Em đã hiểu ý chị muốn nói gì rồi, chúng ta sẽ làm như vậy nhé.”

Bi và Matt nhìn nhau tỏ ý không hiểu, 2 người đồng thanh la lớn “Nhưng chúng tôi không hiểu.”

Kyo mỉm cười khoái chí “Từ từ rồi sẽ hiểu, hãy chờ coi màn kịch này đi.”

10. Chương 10

Matt gõ cửa phòng Joseph nhưng không thấy ai trả lời, anh gõ lại lần nữa vẫn không có tiếng người trả lời “Kỳ lạ, rõ ràng Joseph có ở nhà mà nhưng sao lại không có ai trong phòng vậy?” Bì thấy Matt cứ đứng chần chừ trước cửa phòng Joseph nên bước lại hỏi.

“Sao em đứng đây vậy? Lúc này anh thấy Joseph ở trong phòng mà, bây giờ còn sớm không lẽ nó đã đi ngủ.”

Matt không tin là Joseph lại đi ngủ sớm như vậy cho nên anh đã nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra thì thấy Joseph đang ngồi thờ người suy nghĩ.

Nghe tiếng động, Joseph quay đầu lại thì nhận ra 2 ông anh đang đứng trước cửa nhìn mình, anh liền lên tiếng

“Hai người Vô phòng mà sao không gõ cửa?”

Matt lên tiếng phân bua “Anh đã gõ thiếu điều muốn gây tay luôn mà có nghe em trả lời đâu, nên đành đẩy cửa bước vô vậy.”

Joseph nhún vai “Àh, chắc tại em không để ý đó thôi. Kiểm em có chuyện gì không?”

“Hỏi em có chuyện gì mới đúng? Từ lúc đi công tác bên HK về tới giờ, em đã trầm tĩnh hơn trước nhiều rồi, lại còn hay ngồi thiền nữa chứ. Thành thật khai mau, có phải đã động lòng với cô gái nào không?” Bì hỏi.

“Làm gì có, em từ trước tới giờ cũng như vậy thôi, đâu có gì khác biệt đâu, 2 người đừng có đa nghi quá sẽ giống con gái đó.” Joseph lãng sang chuyện khác.

“Chỉ là lo cho em mà thôi. Không biết cô gái nào lại may mắn như vậy có thể làm cho em đây chú tâm tới và còn phải suy nghĩ về cô ta nữa.” Matt chờ đợi câu trả lời của Joseph nhưng Joseph chỉ nói.

“Em còn có chuyện phải làm, bữa khác mới nói chuyện típ với 2 anh.”

Matt và Bì nhìn nhau lắc đầu, kế hoạch điều tra Joseph của họ kể như thất bại. Hai người lảng lạng rời khỏi phòng.

“Coi bộ chỉ còn đặt hết hy vọng vào kế hoạch của Kyo và Joe mà thôi.”

Bì gật đầu tán thành ý kiến của Matt. Chỉ có điều họ hoàn toàn không biết 2 cô gái kia sẽ giở trò gì để giúp cho Joseph và Ariel.

“Cô tới rồi àh?” Kerry hỏi khi thấy Ariel bước tới chiếc bàn mà cô đang ngồi.

“Có chuyện gì muốn nói với tôi thì cô nói đi, tôi không có nhiều thời gian đâu.” Ariel nhìn Kerry dò xét.

“Yên tâm, không làm mất nhiều thời gian của cô đâu. Tôi nghĩ chắc cô cũng dư biết giữa tôi và cô ngoài chuyện Joseph ra thì không có gì để nói với nhau cả.” Kerry nhấn mạnh tên của “Joseph.”

Ariel vội vã đứng dậy “Xin lỗi, chuyện của người này tôi không muốn nghe và cũng không có hứng thú để nghe, tôi bận chút chuyện phải đi trước đây.”

Kerry cũng đứng dậy nói với theo “Ngày hôm đó ở trong khách sạn...”

Ariel nghe nhắc tới 2 chữ “khách sạn” cô liền đứng lại, Kerry thấy vậy nên tiếp tục nói

“Cô muốn biết 2 chúng tôi xảy ra chuyện gì có đúng không? Để tôi nói cho cô biết, hôm đó Joseph không tới đúng hẹn được với cô là bởi vì anh ta đang bận đi mua đồ chung với tôi, sau đó tôi nói là tôi mệt và anh đã đồng ý mời tôi về phòng của anh nghỉ ngơi.”

Từng lời nói của Kerry như 1 vết dao đang cắt nát trái tim của Ariel,

“Cô hãy nên bỏ cuộc đi, Joseph không hề yêu cô, người mà anh yêu thật sự chính là tôi đây.” Đúng lúc đó thì 1 người đàn ông xuất hiện, anh ta đi tới đứng bên cạnh Ariel. Cô ngẩng đầu lên thì nhận ra người đó chính là Joseph. Anh nắm tay Ariel

“Hãy nghe anh nói, mọi chuyện không phải như vậy đâu.”

“Còn gì mà nói nữa chứ, cô ta đã nói thẳng ra như vậy rồi kô lẽ anh còn muốn làm cho tôi đau lòng thêm bằng những lời giả dối của anh nữa sao?” Ariel khóc và chạy đi.

Joseph nhìn sang Kerry “Cô thật là hạ tiện, lại dùng những cách này để chia rẽ tôi và Ariel. Tôi nói cho cô biết, cho dù xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ kô bao giờ yêu cô đâu, hơn nữa tôi sẽ kô bao giờ đánh mất Ariel 1 lần nữa.” Nói xong Joseph rượt theo Ariel, bỏ lại Kerry đứng đó với nỗi tức giận khó tả.

“Cho dù kô lấy được anh, tôi cũng kô để 2 người sống bên nhau hạnh phúc như vậy đâu.”

Lúc này Joseph đã đuổi theo kịp Ariel, anh thấy cô đang ngồi 1 mình suy nghĩ trên chiếc ghế trong công viên.

Anh tiến tới gần bên cô.

“Tại sao lại kô cho anh cơ hội giải thích? Kô lẽ em lại tin những lời mà Kerry nói hay sao?”

Ariel liền đứng dậy dậm bước bỏ đi thì Joseph kéo tay cô lại.

“Anh và Kerry thật sự kô có gì mà. Hôm đó anh tình cờ gặp cổ trong 1 tiệm bán đồ thủy tinh, trò chuyện được 1 hồi thì cổ bị ngắt xiu anh đành đưa cổ về khách sạn nhưng lại trùng hợp là khách sạn hết đã hết phòng nên anh mới để cô ấy nghỉ ngơi trong phòng mình mà thôi.”

“Nếu là như vậy tại sao anh kô nói thật với em, lúc em gọi đt cho anh thì anh lại nói là anh gặp lại bạn cũ cho nên kô thể tới được, có biết là em lo cho anh tới cỡ nào hay kô?” Ariel vừa khóc vừa nói. Thấy vậy Joseph dùng tay lau nước mắt cho cô, nhưng Ariel đẩy anh ra.

“Chính vì anh sợ phản ứng này của em cho nên mới dấu em đó. Anh định sẽ tìm cơ hội tốt mới cho em biết kô ngờ em lại bắt gặp được anh và Kerry.” Thấy Ariel vẫn còn chưa chịu tin anh, nên anh nói

“Đi theo anh.”

Ariel hỏi lại “Đi đâu vậy?”

“Đừng hỏi nhiều, chỉ cần biết đi theo anh là được rồi.” Joseph lấy đt ra gọi tới hãng máy bay “Hello, tôi cần gấp 2 vé máy bay đi HK trong đêm nay, kô biết mấy giờ thì có chuyến bay đây? Được, được, tôi biết rồi, chuyến bay 7 giờ tối phải kô. Cảm ơn cô.”

Nghe vậy Ariel càng thêm kinh ngạc “Anh định đi HK àh? Để làm gì?”

“Kô phải 1 mình anh, mà là cả 2 chúng ta cùng đi, qua bên đó để làm sáng tỏ chuyện mà em còn nghi ngờ.” Joseph nắm tay Ariel, cả 2 cùng đi taxi tới sân bay.

Họ đâu biết rằng nãy giờ mọi cử động của họ đều đã bị 1 đám người theo dõi, kô cần nói chắc mọi người cũng biết là ai rồi?

“Nè, 2 người họ đã đi HK rồi, vậy 4 người chúng ta tính sao đây?” Joe hỏi.

“Còn tính sao nữa, đương nhiên là chúng ta phải...” Bi nhìn Matt dò ý.

“Hiểu rồi, anh họ àh, chúng ta thật là biết ý nhau, quyết định như vậy đi.” Matt lấy đt ra và bắt đầu cuộc gọi.

Kyo và Joe đồng thanh nói “Nhưng 2 chúng tôi kô hiểu.”

“Cả 4 người chúng ta sẽ đi HK. Đơn giản như vậy thôi.” Bi trả lời.

Matt lên tiếng nói “Xong rồi, tôi đã đặt vé lúc 7 giờ rồi. Chúng ta lên đường tới sân bay là vừa đó.”

Joe cần nài “Nhưng em chưa chuẩn bị quần áo, hành lý gì cả.”

Kyo lên tiếng phản đối “Còn bộ trang điểm của tôi nữa.”

Bi cắt ngang “Chúng ta chỉ đi ngắn hạn thôi, hơn nữa chúng ta đi theo dõi Joseph và Ariel kô phải là đi chơi đâu, 2 cô hãy làm ơn nghiêm túc chút có được kô. Thiệt tình, theo dõi người ta mà la lớn quá trời luôn, bộ sợ họ kô biết là chúng ta đi theo àh.”

Tại HK.

Joseph dẫn Ariel vào 1 tiệm bán đồ thủy tinh, anh nhìn thấy cô bán hàng hôm nọ lúc anh nhờ cô gói dùm cặp cá heo. Thật may mắn là anh đã tới trước giờ tiệm này đóng cửa và đã để cho anh tìm được người mà anh muốn tìm. Anh bước tới hỏi.

“Chào cô, còn nhận ra tôi chứ? Hôm bữa tôi có nhờ cô gói lại dùm tôi 1 món đồ, bây giờ tôi quay trở lại lấy đây.”

Cô bán hàng nhìn Joseph 1 lúc rồi lên tiếng “Àh, tôi nhớ ra rồi, hôm đó ông có đi chung với 1 cô gái xinh đẹp khác.”

Nghe tới đó Ariel liền sa sầm nét mặt trong khi cô bán hàng kia thì vẫn típ tục nói.

“Cô bạn đó của anh hôm nọ bị ngắt xiủ, cổ đã khỏe lại rồi chứ?” Và cô đưa cho Joseph 1 cái hộp giấy nhỏ được gói ghém rất công phu.

“Món quà này đối với anh chắc quan trọng lắm, vì trước khi rời khỏi anh dặn tôi là phải giữ nó lại cho anh mà.” Cô nhìn sang Ariel “Có phải để tặng cho bạn gái hay không?”

Ariel nhìn thấy cái hộp giấy mà cô bán hàng vừa đưa cho Joseph thì không tò mò. “Thì ra hôm đó Kerry thiệt bị ngắt xiủ nên anh mới đưa cô ta về khách sạn.”

“Còn nghi ngờ anh nữa không, đã nói với em nhiều lần rồi mà không chịu tin.” Anh nhìn sang cô bán hàng “Cám ơn cô đã giữ nó lại dùm tôi.” Anh trao cái hộp cho Ariel “Mở ra coi thử đi, coi coi em có thích hay không?”

Ariel từ từ mở hộp ra trước mắt cô chính là cặp cá heo bằng thủy tinh “Đẽ thương quá.” Ariel trầm trồ. “Nhưng tại sao lại tặng cái này cho em chứ?”

Joe đáp ứng “Em.. em giả bộ không hiểu hay là không hiểu thật đó?”

Thấy mặt Joseph đỏ như trái cà chua, Ariel mỉm cười, rồi cô nhìn quanh lúc thấy trong tiệm không có ai cô mới nhẹ nhàng nhón chân lên, và... đặt lên môi Joseph 1 nụ hôn. Joseph thật sự bất ngờ vì anh không dám tin là Ariel lại to gan đến như vậy. Nhưng anh cũng kịp lấy lại bình tĩnh

“Chỉ có 1 cái thôi sao? Em hành hạ trái tim của anh mấy ngày qua mà bây giờ chỉ được đền bù lại bằng 1 nụ hôn thôi àh.”

Ariel đánh nhẹ vào vai Joseph “Tham lam quá đi.”

Joseph từ từ cúi đầu xuống nhìn thật lâu vào gương mặt ngây thơ dễ thương của người con gái đã khiến cho trái tim anh rung động, còn Ariel thì nhắm nghiền mắt chờ đợi 1 điều mà cô đã ao ước từ lâu về trước. Joe kéo sát Ariel vào vòng tay của anh, anh nâng mặt cô lên, và môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi Ariel, họ chưa tận hưởng hết sự ngọt ngào đó thì bỗng anh nghe có tiếng ai đó đang cười, anh đảo mắt nhìn quanh thì phát hiện....

Bi, Kyo, Matt và Joe đang trốn 1 góc ở bên ngoài cửa tiệm.

“Ày da, yên lặng chút, 2 cô đừng có cười nữa được không vậy? Coi chừng bị họ phát hiện bây giờ.” Bi vừa la Kyo và Joe xong thì thấy Ariel đã đứng bên cạnh anh từ lúc nào.

“4 người làm gì ở đây đây?”

Matt hoảng hồn vội lấp liếm “Hả? Àh, ờh, chúng tôi... đi dạo thôi chứ có gì đâu.”

Joe lúc này đã hết cười vội gạt đầu đồng thanh với Matt “Phải, phải, đi dạo mà thôi.”

Joseph nhìn Bi “Đi dạo từ ĐL qua tới HK àh? Coi bộ 4 người cũng rảnh rỗi quá nhỉ?”

“Hi hi hi, tụi anh chỉ muốn giúp 2 đứa mà thôi.” Bi cười nhìn sang Kyo.

Kyo lên tiếng “Nếu không phải nhờ chị và Joe thì 2 người làm sao lại giải tỏa được cái hiểu lầm to lớn đó chứ.”

Ariel ngẫm nghĩ 1 hồi rồi la lớn “Àh, nói vậy cái lá thư đó là do 2 chị gửi cho em.”

Joe mỉm cười “Không sai, không những là em, mà còn có Kerry, và Joseph nữa.”

“Chuyện là như vậy, chúng tôi biết em và Joseph đã có hiểu lầm với nhau, cho nên đã nghĩ ra 1 cách để 2 người làm hòa.” Kyo giải thích.

“Và cái cách đó chính là gọi ra tình yêu thật sự của Joseph đối với em. Chúng tôi đã gửi thư cho Kerry giả danh là Joseph và kêu cô ấy kể với em về những chuyện đã xảy ra trong khách sạn. Vốn là người nham hiểm cô ta nhất định sẽ không kể đúng sự thật. Tội anh phải mạo hiểm đi tới công ty của cô ta 1 chuyến để giao lá thư đó.” Matt cắt ngang lời Bi.

“Ariel thì nhận được 1 lá thư hẹn ra ngoài gặp Kerry, khi nghe những lời Kerry nói Ariel nhất định sẽ rất đau lòng, và trong lúc đó chúng tôi đã sắp xếp cho Joseph xuất hiện đúng lúc để nghe những lời nói giữa Kerry với Ariel.”

“Điểm then chốt chính là ở đây, sau khi biết được sự hiểu lầm càng lúc càng sau, Joseph sẽ tìm mọi cách để giải thích, và mọi chuyện xảy ra y như chúng tôi dự đoán. Tình yêu ngu ngốc của Joseph đã được đánh thức.” Kyo vừa nói vừa tựa vào vai Bi.

“Anh họ, anh 2, cảm ơn 2 anh nhiều lắm.” Joseph cảm động nói.

“Chúng ta là anh em không cần phải khách sáo.” Matt xoa tay.

“Bây giờ em mới để ý, tại sao 4 người họ lại đồng thanh đồng khí như vậy? Chị họ, nghi vấn đầu tiên là chị bình thường chị với anh họ không phải như nước với lửa sao. Nhưng bữa nay lại hợp rơ như vậy, còn chị nữa chị 2, lại đi chung với Matt. Thật là khả nghi quá, 4 người có chuyện giấu tôi phải không?” Ariel chỉ tay vào Kyo.

“Làm gì có, chỉ là chưa kịp nói với em mà thôi, chúng tôi ..đang cặp kè.” Kyo mắc cỡ cúi đầu.

“Àh, hèn gì mà lại sốt sắng đi giúp đỡ cho Joseph, vì anh ấy là em chồng tương lai của 2 chị mà.” Ariel châm chích.

“Đừng nói vậy chứ, tội chị chỉ muốn giúp em thôi mà.” Joe phân trần.

“Thoải được 6 người chúng ta đã tới HK, rồi thì hãy đi chơi 1 chuyến đi, sáng mai trở về lại ĐL.”

Cả đám đều tán thành ý kiến của Joseph, và thế là 6 người họ đi tìm thể giới của riêng mình.

“Cà phê sữa ít cà phê nhiều sữa đây.” Ariel đẩy cửa phòng làm việc của Joseph, cô bước vào với ly cà phê nóng trên tay.

“Sáng nay không phải anh đã kêu em ở nhà nghỉ ngơi hay sao mà còn đi làm nữa.” Joseph đứng dậy đi tới cầm ly cà phê trên tay Ariel. “Em... em muốn đi làm thôi, vả lại em còn 1 số công việc đang làm dở dang cho nên không thể nghỉ được.” Ariel xụ mặt xuống, vì cô nghĩ Joseph không hiểu cô chút nào, cô tới công ty chỉ là muốn được gặp anh mà thôi. “Em ra ngoài làm việc đây.”

Joseph vội kéo tay Ariel lại “Ê, khoan đã, vô phòng của anh chỉ để muốn đưa ly cà phê này đơn giản vậy àh.” Anh mỉm cười châm chọc

“Àh phải, có 1 món quà này định tặng cho em. Nhưng hôm qua vẫn chưa có cơ hội, nếu như hôm nay không đưa cho em anh sợ là không kịp.”

Ariel kinh ngạc, cô chống cằm suy nghĩ “Anh mua quà cho em bao giờ mà em lại không biết, hôm qua 2 chúng ta ở bên HK lúc nào cũng bên cạnh nhau mà, bộ anh có phép phân thân hay sao?”

“Muốn biết hả? Vậy thì nhắm mắt lại đi, bảo đảm món quà này em sẽ thích lắm.”

Ariel làm theo lời Joseph, cô nhắm mắt lại chờ đợi món quà mà anh sắp tặng cho cô.

“Chuẩn bị chưa, anh đếm tới 3 tiếng thì em mở mắt ra nhé. 1...2....., 3.....” Ariel vừa nghe Joseph đếm xong thì mở mắt ra, đúng lúc đó Joseph đã ôm chặt lấy cô, đặt lên môi cô 1 nụ hôn dài vô tận. Ariel tròn mắt ngạc nhiên, thì ra món quà mà Joseph nói chính là “nụ hôn đang dở” của 2 người ngày hôm qua. Trong lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc, vị ngọt của tình yêu dường như đang bao trùm quanh cô vậy. Đối với Joseph đây là lần đầu tiên anh hôn 1 cô gái, cảm giác của anh thật kỳ lạ, khó mà diễn tả được, anh cảm thấy trái tim mình đập mạnh hơn bình thường và có 1 cái gì đó đang len lén xâm chiếm tâm hồn anh, đây là lần đầu

tiên anh ném trái được sự kỳ diệu của tình yêu cho nên anh tự nói với mình là cái giây phút khó quên này sẽ mãi mãi ở trong trái tim anh.

“Chị họ àh, chị xong chưa vậy?” Joe cau có hỏi Kyo khi thấy Kyo vừa trang điểm vừa cầm đt.

Nghe tiếng Joe hỏi, Kyo đang ngồi trên bàn trang điểm khi nghe tiếng Joe hỏi thì cô quay sang nhìn Joe

“Vẫn còn sớm mà, em đừng có hối chị chứ.” Rồi Kyo lớn tiếng nói vào chiếc đt đang cầm trên tay, nghĩ mà cô đang nói chuyện kô ai khác chính là.... Bi. “Em kô cần biết, một lát nữa anh phải tới đúng hẹn nếu như kô thì sẽ biết tay em đó.”

“Làm gì mà bực bội vậy hả chị họ?” Ariel bước vào phòng khi nghe Kyo nói với Bi. “Một lát nữa 2 người có hẹn đi đâu mà chị nhất định bắt anh ấy phải tới vậy, bộ quan trọng lắm àh?”

“Còn đi đâu nữa, chị rủ anh ấy đi shopping, nhưng mà anh cứ kiêu cố từ chối. Kô bực sao được.” Kyo vừa nói vừa cất cây mascara vào trong hộp đựng make-up.

“Sao trùng hợp vậy, lát nữa em cũng muốn đi shopping đây, Matt cũng giống như bạn trai của chị vậy đó, viện đủ lý do kô muốn đi.” Joe cần nhen “Mấy ông này kô ai thích đi shopping hết, cho nên mới kiếm bạn này bạn kia đó. Ariel àh, lát nữa em cũng đi chung đi, chúng ta lâu rồi kô có mua sắm 1 bữa cho thật đã.” Joe nháy mắt nhìn Ariel.

“Trước khi đi, thì Joe àh, em nhất định phải bắt Matt đi với em cho bằng được, còn em nữa đó Ariel, em phải nói với Joseph đi shopping luôn. Chị bỏ mặc là 2 đứa dùng bất cứ thủ đoạn gì, hăm dọa, dụ dỗ, ép buộc... bữa nay nhất định phải bắt 3 người đàn ông kia đi theo xách đồ cho 3 đứa mình.” Kyo nghiêm mặt nói.

“Kô cần vậy chứ chị họ, lỡ mấy người đó thiệt có việc phải làm thì sao?” Ariel e dè hỏi.

“Còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện bạn gái của mình đi mua sắm chứ. Joe àh em làm thử trước cho Ariel coi đi, con bé này hiền như vậy cho nên Joseph nói cái gì cũng nghe đó.”

“Được, Ariel àh, coi chị 2 nè nhá.” Nói rồi Joe bấm số trên đt, đầu dây bên kia là tiếng của Matt “Một lát nữa em muốn đi shopping, anh nhớ tới đó nha.” Matt kiêu cố thoái thác “Nhưng mà hôm nay anh bận rồi, kô thể đi được. Bữa khác sẽ đi chung với em nha.”

Joe lớn tiếng “Kô được, em muốn đi bữa nay, nếu như anh kô tới thì đừng bao giờ tới nữa. Em sẽ đi chung với chị họ và Ariel cho nên anh kô cần tới đón em, hẹn gặp ở quán nước lúc 5 giờ đó.” Nói xong cô kô cho Matt cơ hội trả lời thì đã cúp máy ngang.

Kyo vỗ tay “Như vậy mới đúng là con gái của Thiệu gia chứ, làm tốt lắm.” Kyo nhìn sang Ariel “Tới phiên em đó, coi em có cách nào có thể kêu Joseph đi shopping chung đây.”

Ariel chắc chắn nói “2 chị yên tâm đi, em nhất định sẽ bắt Joseph đi cho bằng được mà.” Và Ariel gọi cho Joseph.

“Àh kô có chuyện gì, chỉ là muốn rủ anh chiều nay đi shopping chung mà thôi.... Hả? Anh bận àh? Có hẹn với khách lúc 4 giờ?” Ariel nhìn sang Kyo và Joe dò hỏi. Kyo thì thầm nói “Nói là anh nhất định phải tới kô thì em giận đó.”

Ariel vừa định mở miệng nói với Joseph như vậy thì đã bị anh cắt ngang, nghe anh nói xong cô chỉ cười buồn mà nói “Kô sao, bữa nay kô được thì hẹn hôm khác vậy, làm việc quan trọng hơn. Kô làm phiền anh nữa. Tối về mới gọi cho anh.”

Kyo chồm người tới Ariel hỏi “Có phải là anh ta kô đi được hay kô? Vậy mà lúc nãy còn lớn tiếng nói là em nhất định sẽ bắt anh ta đi được nữa.”

“Thôi kô sao, nếu như anh ta kô đi được thì cùng lắm tại chị sẽ xách đồ dùm cho em vậy, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, đúng kô chị họ.” Joe nháy mắt hỏi Kyo.

“Đương nhiên là 2 chị phải xách đồ cho em rồi, em chỉ đi có 1 mình còn 2 người thì đã có anh Bi và Matt lo rồi còn gì nữa. Quyết định như vậy đi, hôm nay em sẽ làm kỳ đà 1 bữa, em biết 2 chị kô ngại đâu.” Ariel châm chọc.

“Tại chị ngại lắm chứ.” Kyo trả lời “Nhưng nghĩ tình em là em út cho nên bỏ qua đó thôi.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi mà họ còn chưa tới nữa chứ. Trễ gần cả tiếng rồi, thiết tình có phải là 2 người họ đang trả thù mấy lần trước chúng ta tới trễ hay không?” Joe liếc nhìn đồng hồ nhún nhó.

“Vừa nhắc thì đã tới rồi.” Kyo và Joe cùng nhìn về hướng Matt và Bi đang vội vã đi tới, trong khi đó thì Ariel vẫn ngồi yên trên ghế, nhìn 2 người chị của cô có đôi có cặp nghĩ tới mình cô đơn nên cô hơi buồn. Bỗng cô nghe 1 tiếng nói thủ thủ bên tai

“Làm gì mà buồn vậy? Đang nhớ tới anh à?”

Mãi lo suy nghĩ Ariel không để ý tới là Joseph đã đứng ngay bên cạnh cô, cô giật mình nhìn sang

“Sao... sao anh lại ở đây, không phải nói là anh đang bận sao?”

“Dù bận cách mấy cũng phải nhún thời gian ra đây với em chứ, hơn nữa cứ bị 2 cái ông anh kia làm phiền suốt buổi anh không muốn đi cũng không được.”

Ariel xịu mặt “Thì ra là bị ép đó hả, vậy thì anh về đi, tới đây làm gì, anh không phải thường nói công việc quan trọng hơn đó sao?”

Joseph biết Ariel giận cho nên thừa dịp trêu chọc cô “Phải, công việc thì quan trọng thật nhưng mà em quan trọng hơn nhiều.”

Ariel mỉm cười

“Tha cho anh đó.” Cô tát yêu vào má Joseph.

“Tội nghiệp quá, đang ở ngoài đường đó, 2 người hãy làm ơn đừng có ngọt ngào như vậy. Cả thế giới đang nhìn đó không phải chỉ có 2 người không đâu.” Matt nói xong nhìn sang Joe “Bây giờ chúng ta đi đâu trước.”

Kyo nhanh nhẹn đáp “Chúng ta chia nhau ra đi nhé, ai thích tiệm nào thì đi tiệm đó, 2 tiếng sau hẹn gặp lại tại quán nước này rồi chúng ta mới nghĩ tiếp xem là phải đi đâu nữa.”

Mọi người đều đồng ý với lời đề nghị của Kyo, cho nên sau đó thì đường ai nấy đi. 3 cô gái dĩ nhiên là người vui nhất rồi vì bữa nay đi mua sắm đã có người xách đồ dùm, còn 3 anh chàng kia thì không vui chút nào. Đối với họ đi shopping là 1 chuyện nhàm chán nhất, nhưng không hiểu sao các cô lại thích tốn thời gian và tiền bạc vì quần áo và đồ trang điểm như vậy.

Tại 1 tiệm quần áo nổi tiếng,

“Bi à, anh coi bộ đồ này như thế nào?” Kyo bước ra từ phòng thử đồ. Bi gật gù “Em mặc đồ như vậy làm gì đi chơi với anh không cần phải mặc đồ sang trọng vậy đâu.”

“Ai nói là em mặc đi chơi, đây là đồ đi làm mà.” Kyo vừa soi kiếng vừa trả lời Bi.

“Đi làm?” Bi ngạc nhiên la lớn “Em chỉ là thư ký thôi, có cần mặc đẹp vậy không?”

Kyo chống nạnh nhìn Bi “Bộ anh sợ người ta không biết em làm thư ký cho công ty anh sao mà la lớn vậy. Anh không nhớ là ngày đầu tiên đã có người nói với em là làm thư ký cũng quan trọng lắm không được coi thường đâu, và cái người đó chính là anh. Em vào thử thêm 1 bộ nữa.” Kyo tươi cười quay vào trong, 1 lát sau cô trở ra với 1 bộ đồ cũng sang trọng không kém gì bộ trước.

Cô tự soi gương rồi nói “Người đẹp thì mặc gì lên cũng đẹp cả, thôi được quyết định lấy 2 bộ này.”

Bi tròn mắt hỏi “Không hỏi coi anh có thích bộ này không mà đã tự quyết định rồi à.”

“Chỉ cần em thích là được rồi, hỏi anh cũng đâu có trả lời đâu.” Kyo kênh mặt đáp.

“Em thiết tình...” Trong lúc Kyo vào trong thay đồ thì ở ngoài này Bi đã kêu người bán hàng lấy 2 bộ đồ lúc này mà Kyo đã thử đem ra tính tiền. Lúc Kyo trở ra thì thấy trên tay Bi đã xách 1 bịch đồ rồi.

“Đi thôi.” Anh nắm tay Kyo nói.

“Khoan đã, em vẫn chưa mua đồ mà.”

“Anh đã mua cho em rồi, kô thôi em lại nói là anh kô quan tâm tới em nữa.” Bi đưa cái túi nhỏ có đựng 2 bộ đồ của Kyo cho cô xem.

Lẽ đương nhiên là Kyo cảm thấy rất sung sướng vì ít khi Bi tỏ ra quan tâm tới sở thích của cô, đây là lần đầu tiên anh chú ý tới xem cô thích những gì và còn mua cho cô nữa.

“Anh tới gần đây, em nói cho nghe 1 bí mật này nè.” Nghe Kyo nói thế Bi liền đi tới gần và nghiêng đầu về phía Kyo. Còn Kyo thì kiễng chân lên, liếc nhìn xung quanh biết là kô có ai, cô vội vàng đặt 1 nụ hôn lên má Bi. Xong rồi cô mắc cỡ quay đi chỗ khác.

Bi thì khỏi cần nói cũng biết là anh vui tới mức độ nào, anh tham lam hỏi Kyo.

“2 bộ đồ mà chỉ đổi lại 1 nụ hôn thôi àh, sao ít quá vậy, kô được em phải hôn thêm má bên kia nữa mới đồng đều.”

Đúng lúc đó “Bắt quả tang 2 người đang làm gì ở trong tiệm người ta vậy?” Thật là xui xẻo lại bị Joseph và Ariel tình cờ cũng ghé vào tiệm quần áo này. Trên tay Joseph cầm tới mười mấy cái túi, nhỏ có lớn có, nào là giấy dép quần áo, đồ trang điểm mà Ariel đã mua.

“Anh họ àh, anh thật là hạnh phúc chỉ cầm có 1 túi đồ thôi, nếu vậy thì hãy cầm bớt cho em đi, em sắp xách hết nổi rồi nè.”

Bi cần nhand “2 cái đứa này sớm kô tới muộn kô tới, lại tới ngay cái khúc quan trọng của anh là thế nào vậy hả.”

Ariel le lưỡi “Là lỗi của em, kô nên tới vào cái lúc này. Vậy để 2 đứa em đi ra vậy. Coi như tụi em kô thấy gì hết.”

Kyo kéo tay Ariel lại “Đi đâu chứ, đã gặp rồi thì chúng ta đi chung đi, hơn nữa cũng sắp tới giờ hẹn rồi, chỉ còn thiếu cặp của Joe mà thôi. Hai người đó chắc là đang tung tăng rồi.” Kyo quay sang Bi khều nhẹ “Bữa khác sẽ đền lại cho anh vậy.”

Bi nghinh mặt đáp “Phải gấp đôi đó nha.”

“Ý, kô phải là chị 2 với anh Matt hay sao?” Ariel nhìn về hướng của Joe. “Anh họ àh, anh thật là phải giúp anh Matt rồi, đồ đạc mà anh xách còn nhiều hơn em gấp mấy lần đó, chị 2 thiệt là lợi hại.”

Matt và Joe vừa nhập bọn với Bi, thì Bi đã choàng vai Matt nói “Cho em biết khổ là thế nào, cũng may là Kyo lựa đồ lâu cho nên nãy giờ anh chỉ có 1 cái túi nhỏ xíu này mà thôi.”

“Joe àh, chắc là tất cả tiệm lớn nhỏ đều bị em mua hết rồi phải kô? Ở đây có tới mấy chục bịch chứ kô phải chơi đâu, có thể đem đi mở cửa tiệm được rồi đó.” Kyo vừa nói vừa chỉ vào mấy cái túi mà Matt xách.

“Kô khoe khoang vậy chứ chị họ, đâu có nhiều lắm đâu, em chỉ đi sơ sơ gần hết cả cái khu shopping này thôi, đáng lý em còn định đi tiếp nhưng thấy gần tới giờ hẹn với mọi người nên thôi vậy. Để dành tới lần sau.”

“Em coi anh là bạn trai của em hay là người xách đồ đây hả?” Matt giận dỗi nói.

“Đương nhiên coi anh là bạn trai rồi, vì bạn trai của em mới được cái vinh hạnh xách hết những túi đồ này cho em đó, nếu kô thì em rủ anh đi làm gì.” Joe nói.

Joseph khều tay Matt “Anh 2 àh, kô phải chỉ có mình anh đâu, em cũng cùng chung số phận đây nè, 2 cô gái này đúng là chị em ruột mà, mua đồ gì mà nhiều kinh khủng. Lần sau rút kinh nghiệm họ mà hẹn đi shopping nữa thì phải giả bệnh mới được.”

Matt gật gù tán thành “Nếu biết như vậy thà là ở nhà còn sướng hơn, lúc nãy anh đã cà hết mấy cái thể rồi, tháng này tha hồ mà trả tiền shopping.”

Thấy nét mặt đau khổ của Matt và Joseph, Bi cười khoái chí “Cũng may là Kyo kô có thời gian để đi mua đồ.”

Vừa dứt lời thì anh nghe Kyo lên tiếng “2 đứa mua nhiều đồ vậy mà chị vẫn chưa có cái gì, thôi kô được chỉ phải đi hết cả cái khu quần áo này, chúng ta hẹn gặp ở nhà nhé.”

Bi hoảng hốt kéo Kyo lại “Em không nói thật chứ, lại đi mua nữa àh.”

“Đương nhiên là em nói thật rồi. Chúng ta đi thôi.” Kyo vội vàng kéo Bi đi.

Ariel và Joe thấy vậy thì nói “Chị 2 àh, chúng ta không thể thua cho chị họ được, bây giờ chị em mình đi shopping tiếp nhé.”

“Ý kiến hay lắm, chị cũng còn thiếu 1 vài thứ.” Joe mỉm cười.

Matt, Bi, và Joseph cùng nhìn lên trời kêu lớn “Cứu tôi với.”

Sau khi chia tay với Kyo, Bi trở về nhà, vừa bước vào anh đã nghe ông Lương, ba Matt nói

“Cháu về đúng lúc lắm, chú vừa nhận được điện thoại của ba cháu từ bên HQ, có chuyện không may rồi.”

Bi đứng bất động khi nghe ông Lương báo tin như vậy, anh hoang mang không biết gia đình anh đã xảy ra chuyện gì.

11. Chương 11

“Ba của cháu gọi qua cho biết là công ty ông ấy làm ăn thất bại, và đang nợ của người ta 1 món nợ khá lớn, ông ấy đã bán đi căn nhà bên HQ, còn cái công ty cũng cầm cho người ta để trả nợ nữa.” Ông Lương nhìn Bi thở dài.

Bi vô cùng hoang mang khi nghe tin ba anh đã bán công ty “Tại sao ba cháu không cho cháu biết mà lại tự ý làm như vậy. Không được, ngày mai cháu phải lập tức bay về HQ để coi tình hình như thế nào đã.”

Tối hôm đó Bi cứ trằn trọc thao thức suốt cả đêm, anh không tài nào chợp mắt được. Anh đã đặt vé máy bay đi HQ vào lúc 8 giờ sáng, anh rất nôn nóng muốn gặp lại người nhà để hiểu rõ thêm về câu chuyện.

“Chị họ àh, hôm nay sao không thấy anh Bi đâu hết vậy? Bây giờ đã trễ giờ đi làm rồi, bình thường ảnh đâu có như vậy chứ?” Ariel thắc mắc nhìn Kyo dò hỏi.

“Chị cũng không biết nữa, từ sáng tới giờ gọi cho ảnh hoài mà ảnh không bắt phone. Thiệt làm cho người ta lo lắng.” Kyo trả lời với giọng thiếu nào.

Bỗng cô thấy Matt và Joseph hối hả chạy vào công ty. Kyo ngạc nhiên hỏi

“Hai người đi đâu mà sáng sớm lại gấp gấp như vậy, sợ trễ giờ làm àh.”

Joseph thở gấp trả lời “Chúng ta phải tới bệnh viện ngay, anh họ xảy ra chuyện rồi.”

Vừa nghe tới đó, Kyo đánh rơi xấp hồ sơ trên tay. Cô cùng Ariel và Joe vội vã đi theo Matt với Joseph.

Tại bệnh viện, bác sĩ đang kiểm tra vết thương cho Bi.

“Bác sĩ, anh họ của tôi thế nào rồi?” Matt hỏi.

“Àh, chỉ là bị thương ngoài da thôi, lần sau phải cẩn thận 1 chút, cũng may là lần này không có sao, chỉ cần thoa thuốc là vết thương sẽ lành.”

Ariel nói “Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm.”

Bi nhìn thấy mọi người đều đến đây để thăm mình thì vô cùng cảm động, anh nhìn thấy gương mặt lo lắng của Kyo mà xót xa trong lòng, vội lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng.

“Chà, sáng sớm mà không đi làm sao? Tối đây đông đủ như vậy. Tôi không có sao, mọi người không cần lo đâu. Chỉ là bị trầy sơ mà thôi, các người cũng nghe bác sĩ nói rồi đó.”

Kyo biết chắc là Bi có chuyện giấu cô, vì trông nét mặt của anh bơ phờ, và mệt mỏi nhất định là tối qua anh không được ngủ 1 giấc ngon rồi. “Sao em gọi cho anh cả buổi sáng mà anh lại không nghe điện thoại vậy, còn nữa tại sao lại bị thương?”

Bi biết là không thể giấu được mọi người nên đành khai thật “Gia đình của anh xảy ra chút chuyện, nên anh đã mua vé máy bay về HQ vào sáng sớm. Lúc đang băng qua đường do không cẩn thận nên mém bị 1 chiếc xe *****ng trúng cũng may là ông tài xế thắng lại kịp thời, anh bị té xuống đường và bị xây xát chút thôi, không có gì đâu.” “Xảy ra chuyện lớn vậy mà anh không nói cho tụi em hay, có phải là anh em không?” Matt hỏi.

“Đương nhiên là anh em rồi, không lẽ lại đi làm chị em với 2 đứa hay sao, thiệt tình.” Bi cười lớn.

Joe chen vào “Coi ảnh kia, đã biết chọc người khác rồi thì nhất định là không có sao, trí óc vẫn còn bình thường lắm. Chị họ àh, không cần lo đâu.”

Nãy giờ Kyo vẫn im lặng, cô mãi mê suy nghĩ không để ý tới lời của mọi người nói. Thấy Kyo thần thờ như người mất hồn Ariel liền đẩy nhẹ

“Chị họ, chị không sao chứ?”

Kyo giật mình, ấp úng nói “Chị.. chị không sao.” Cô nói với Bi “Anh cứ ở đây nghỉ ngơi, em ra hỏi bác sĩ chừng nào thì anh có thể xuất viện được.”

Bi vừa định giữ Kyo lại nhưng không kịp, cô đã nhanh chân bước ra ngoài rồi.

“Anh họ àh, kỳ này anh tiêu rồi, làm cho chị họ tương lai giận như vậy.”

Joseph lắc đầu “Đúng là không hiểu nổi lòng dạ đàn bà, rốt cuộc là Kyo giận cái gì đây?”

Sau khi từ bệnh viện trở về, Kyo trở nên ít nói, cô đi vào phòng leo lên giường nằm thần thờ suy nghĩ 1 mình.

“Có phải là tại mình đã mang những điều không may tới cho Bi hay không? Người ta cầu hôn mình 99 lần nhưng không có lần nào thành công, chẳng lẽ mình đúng là 1 cô gái xui xẻo, chỉ mang tai họa đến cho người khác thôi.”

Vì tình trạng sức khỏe của Bi không có gì đặc biệt, và vết thương của anh cũng không nặng cho nên anh đã được xuất viện vào ngày hôm sau.

Cả 4 người đều viện cớ là không rảnh cho nên không thể tới đón Bi xuất viện được, chỉ để anh Kyo đi mà thôi, họ muốn tạo cơ hội cho 2 người đó có thời gian đi riêng với nhau.

Bi bước ra khỏi bệnh viện với trạng thái khỏe khoắn, anh cần nhân “4 người đó thiệt mất đạo nghĩa, anh xuất viện mà lại không có ai tới đón anh.” Anh nhìn sang Kyo thấy cô vẫn im lặng, không nói gì cả nên anh vẫn tiếp tục nói “Vậy thì càng tốt, 2 chúng ta sẽ có thời gian đi riêng với nhau. Kyo àh, chúng ta đi công viên dạo đi.”

“Hả? Đi công viên?” Bi không trả lời mà nắm tay Kyo cất bước đi, 2 người đi tới 1 công viên gần đó và tìm 1 băng ghế trống ngồi xuống.

“Em đợi anh ở đây nha, anh đi 1 lát sẽ quay về.” Kyo còn ngạc nhiên không biết là Bi muốn đi đâu, thì 5 phút sau anh đã trở về với 2 ly nước ở trên tay. Anh đã mua nước dâu loại mà Kyo thích uống nhất, anh đưa cho cô và ngồi xuống bên cạnh.

Bi nhìn Kyo với ánh mắt lo lắng khi anh thấy từ sáng tới giờ cô không hề cười nói gì như lúc trước 2 người đi riêng với nhau. “Kyo àh?” Bi hỏi.

“Có chuyện gì?”

“Em có sao không? Tại sao từ sáng tới giờ ở bên cạnh anh mà em không nói năng gì hết vậy. Bình thường em là 1 cô gái thích nói lắm mà, thậm chí còn dành nói với anh nữa, nhưng tại sao hôm nay lại yên tĩnh đến kỳ lạ. Có phải anh đã làm chuyện gì để em giận hay không? Nếu có thì em hãy nói ra đi, chứ em đừng có im lặng như vậy, anh lo lắm.”

Kyo thấy dáng vẻ của Bi như vậy thì phì cười “Em đâu có gì đâu. Bình thường em hay dành nói với anh cho nên hôm nay im lặng 1 ngày để cho anh nói đó.”

“Anh không thích như vậy đâu, anh vẫn thích nghe em nói và nhìn thấy em nụ cười của em hơn.”

Kyo chậm rãi nói “Em... có phải là em đã mang những điều không may đến cho anh không?”

Thấy Bi mở to mắt ngạc nhiên nhìn mình, Kyo liền giải thích “Còn nhớ lúc trước em có nói với anh là mẹ của bạn trai cũ của em nói em là 1 người con gái không được may mắn, vì anh ta đã cầu hôn em hết 99 lần mà không có lần nào thành công, hơn nữa gia đình anh ấy còn gặp xui xẻo nữa. Cho nên em sợ là em đã mang những chuyện xui xẻo đó đến cho anh. Gia đình của anh đang gặp khó khăn bên HQ còn anh thì ngày hôm qua lại bị tai nạn trên đường đến sân bay.”

Bi chợt hiểu ra ý của Kyo, anh quàng tay qua ôm lấy vai cô “Đừng có suy nghĩ lung tung, đó chỉ là trùng hợp mà thôi, anh bị tai nạn đâu phải là lỗi của em, còn nữa gia đình anh vì làm ăn thất bại cho nên ba anh mới bán nhà đó thôi. Em đừng có chuyện gì cũng đổ lỗi ỉn hết có được không?”

“Anh không sợ là em sẽ mang tai họa đến cho anh à?”

Bi siết chặt Kyo trong tay anh “Không sợ, vì em chính là điều may mắn nhất của anh mà.” Kyo ngẩng đầu nhìn Bi cảm động, cô cảm thấy càng ngày cô càng yêu Bi hơn và càng không thể xa anh được nữa. Nếu như phải mất anh cô biết chắc rằng mình nhất định sẽ đau khổ lắm. Bi từ từ đưa mặt anh lại gần Kyo, anh nhẹ nhàng quàng tay qua ôm ngang eo cô và môi anh tìm môi Kyo, 2 người như hòa tan vào nhau, có phải tình yêu là như thế không, có thử được vị đắng của tình yêu mới tìm ra được sự ngọt ngào mà nó đang ẩn chứa.

Ariel bước vào nhà với bó hoa lớn trên tay, từ ngoài cửa vào tới trong phòng cô cứ cười không ngừng miệng, thấy vậy Joe liền hỏi

“Ariel à, em có bị sốt không? Bây giờ em cứ cười không khép miệng, còn tưởng là em có chuyện gì nữa đó.”

Kyo chen vào “Nhìn bó hoa trên tay thì đã biết rồi, vừa to vừa đẹp như vậy, chắc chắn là của Joseph tặng, có đúng không?”

“Không thêm nói với 2 chị, em đi lấy cái bình cắm hoa đây. Mấy ngày sau khi nào hoa tàn rồi em sẽ lấy cánh hoa đem đi ép khô. Như vậy vẫn sẽ giữ được kỷ niệm đẹp về bó hoa mà Joseph đã tặng cho em.” Nhìn sang thấy Joe đã thay 1 bộ đồ thật đẹp, Ariel hỏi “Chị 2 định đi hẹn hò với anh Matt đó hả, tối nay chị có về nhà không đó?” Ariel trêu chọc.

“Cái con nhỏ này, đừng có nói bậy, chị chỉ đi 1 lát thôi.” Thấy mặt Joe đã đỏ như người say rượu, nhưng Kyo vẫn không buông tha, cô thêm vào.

“Lúc này có người gọi điện thoại nói là..” Rồi Kyo giả giọng của Matt “Em à, anh nhớ em lắm, chúng ta ra ngoài ngắm sao đi, nghe đài khí tượng nói tối nay sao đẹp lắm.” Kyo trở lại giọng bình thường

“Chị 2 của em vừa nghe như vậy đã 3 chân 4 cẳng chạy đi thay đồ rồi.” Joe cười châm chọc và nói “Em đi đây, 2 người ở nhà vui vẻ nhé.”

“Xì, bộ có mình em mới có bạn trai hay sao, không nói với em nữa Ariel à, chị đi gọi cho anh Bi yêu dấu của chị đây.” Kyo nói rồi cầm theo cái đi chạy biến ra ngoài ban công.

Ariel nói với theo “Chị họ à, chị định nói chuyện bao lâu đây?”

Kyo trả lời “Không biết nữa.”

Ariel lầu bàu “Thiệt tình, 2 người có bỏ bỏ rơi chị em, vậy thì tôi đi kiếm người khác trò chuyện vậy. Bộ chỉ có 2 chị mới có bạn trai à, tôi không có sao.”

“Ở đây có phải là thấy rõ hay không? Em coi kìa cả bầu trời đầy sao, thật là đẹp.” Matt chở Joe lên đỉnh núi cách nhà anh 30 phút để ngắm sao, không biết tại sao anh lại nhớ Joe 1 cách kỳ lạ, anh chưa bao giờ có cái cảm giác này với những cô gái khác. Anh đối với họ chỉ là vui chơi qua đường, và Joe cũng không ngoại lệ, anh quen cô là bởi vì lời đánh cá giữa anh với Roger. Nhưng càng chung *****ng với Joe lâu anh càng cảm thấy quyến luyến, lúc không gặp thì nhớ còn gặp rồi thì bao nhiêu thời gian ở bên cạnh cô anh đều cảm thấy không đủ.

“Sao tự nhiên tốt vậy, lại hẹn em ra ngắm sao, đã làm gì có lỗi với em phải không?” Joe nhìn Matt với ánh mắt nghi ngờ.

“Em nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là anh nhớ em muốn gặp em thôi, không được àh. Hơn nữa tối nay trời tốt như vậy không đi ngắm sao thì thiệt là uổng.”

Joe mỉm cười “Coi như anh trả lời được sưng sề, tạm bỏ qua lần này.”

“Joe àh?” Matt ấp úng “Nếu như 1 ngày nào đó em phát hiện là anh đã gạt em thì em có tha thứ cho anh hay không?”

Joe sa sầm nét mặt nghiêm nghị nói “Không bao giờ. Nếu như em biết được anh đã gạt em thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu. Nè, đã làm chuyện gì rồi, mau nói cho em nghe đi.”

Matt lắp liếm “Đâu có gì đâu, anh chỉ là sưng miệng hỏi vậy thôi.” Đúng lúc đó thì điện thoại của Matt reo vang.

“Hello. Roger đó hả?” Matt vừa trả lời vừa đi qua chỗ khác nói chuyện.

“Chuyện gì? Bộ anh không muốn giữ chiếc xe đó lâu hơn àh, chưa gì đã muốn trao nó cho tôi?” Matt hỏi

Đầu giây bên kia là giọng Roger cười lớn “Hahahaah, tôi còn tưởng anh đã quên lời đánh cá của tội mình rồi chứ, cho nên chỉ gọi để nhắc nhở anh là mấy ngày sau tôi phải đi công tác rồi, tôi đã biết là anh có tài ngay cả cô thư ký xinh đẹp, lạnh lùng trong công ty mà anh cũng tới tay được nữa. Khâm phục, khâm phục.”

Matt kiêu hãnh nói “Tôi làm sao quên được lời đánh cá của chúng ta chứ, anh có nói là khi nào tôi mua được Joe thì sẽ giao quyền sở hữu chiếc xe đua đó cho tôi. Chỉ sợ là anh không nhớ mà thôi. Tôi đã ra tay thì không có ai thoát được cả, chỉ là 1 cô gái thôi mà, có thể làm khó được tôi sao?”

Đột nhiên Matt nghe tiếng động, anh quay sang nhìn thì thấy Joe đang đứng trước mặt anh, vai cô run lên vì tức giận.

“Thì ra, anh vì chiếc xe đó mà tìm mọi cách lấy lòng của tôi, anh đã đem tình cảm của tôi ra để đùa giỡn.”

Matt hoảng hốt khi anh biết Joe đã phát hiện được chuyện đánh cá giữa anh và Roger.

“Joe àh sao em lại tới đây, em hãy nghe anh nói...”

“Quá đủ rồi, anh còn lời gian dối nào để nói với tôi nữa đây? Tôi thấy anh lâu quá chưa trở về, tôi lo lắng nên mới đi kiểm, thật là ý trời đã để tôi biết được sự thật này.” Tối lúc này thì Joe không thể cầm được những giọt nước mắt đang thì nhau rơi xuống, trái tim của cô đang vỡ ra thành từng mảnh vụn khi cô biết được người mà cô đem trao cả trái tim lại nhả tâm đùa giỡn với tình cảm của cô như vậy. Joe quay mặt bỏ đi, Matt vội chạy theo, kéo cô lại

“Anh.. anh..” “Không nói được nên lời có phải không? Thật ra anh không cần nói tôi cũng hiểu bấy lâu nay anh chỉ coi tôi như 1 con khờ mà thôi, chỉ có tôi dại dột mới đi tin là anh thật lòng với tôi. Còn ngu ngốc tới nỗi trao hết cả trái tim của mình cho anh nữa.” Matt thật bất ngờ khi biết thì ra Joe lại yêu anh sâu sắc đến như vậy, còn anh thì sao, có bao giờ anh đã thật lòng đi yêu Joe chưa?

Joe dùng tay lau khô nước mắt “Từ nay tôi không muốn gặp anh nữa.” Cô quay lưng bước đi để lại Matt thần thờ đứng 1 mình với chiếc điện thoại chưa kịp tắt, tiếng Roger ở đầu dây bên kia hỏi

“Matt? Matt àh? Anh đâu rồi?”

Sáng hôm sau, Ariel thức dậy thấy Joe ngồi 1 mình trên chiếc sofa ngoài phòng khách trên gối vẫn mặc bộ đồ tối hôm qua cô đi ra ngoài.

“Chị 2, sao giờ này còn ngồi ở đây, không thay đồ đi làm àh? Hôm nay chị dậy còn sớm hơn em nữa.”

Bà Thiệu bước ra từ nhà bếp “Chị 2 con tối qua đâu có ngủ đâu, đi chơi về thì thức cho tới bây giờ luôn, thiệt tình không biết nó với Matt xảy ra chuyện gì nữa.”

Joe đứng dậy bước vào toilet “Chị đi thay đồ đây.”

Kyo vừa từ nhà tắm bước ra thấy Joe như vậy liền lên tiếng hỏi “Ariel àh? Chị 2 của em bị trúng tà àh? Sao nét mặt hốc hác vậy? Hơn nữa gặp chị lại không gây gỗ câu nào thật là hiếm thấy.”

”Em cũng cảm thấy lạ lắm, chắc chắn là tối qua chỉ với anh Matt đã xảy ra chuyện gì rồi, hơn nữa còn là chuyện rất là lớn cho nên chỉ mới để nét mặt như vậy đó. Một lát nữa vào công ty phải điều tra mới được.

“Đây là đơn từ chức của tôi.” Ông Lý - giám đốc bộ nhân sự nhìn Joe ngạc nhiên

“Sao lại từ chức, cô đang làm việc tốt lành mà, hơn nữa cô làm việc khá lắm, tôi rất thưởng thức thái độ làm việc của cô.”

Đúng lúc đó thì có tiếng người gõ cửa, ông Lý trả lời “Vào đi.”

Chính là Ariel và Kyo, 2 cô thấy Joe đi vào phòng giám đốc với lá thư trên tay nghi là có chuyện không hay cho nên nãy giờ đứng bên ngoài lén nghe cuộc trò chuyện của 2 người. Khi biết Joe có ý định từ chức, 2 cô liền xông vào. Ariel lấy lại lá thư từ chức mà giám đốc Lý đang cầm.

“Àh, giám đốc àh, chắc là chị của tôi bị nhầm lẫn gì rồi cho nên mới đưa lá thư này cho ông đó. Phải không chị hai?”

Rất điềm tĩnh Joe trả lời “Chị không có nhầm lẫn, hơn nữa chị rất là tỉnh táo.” Và cô lấy lại lá thư trên tay Ariel đưa cho Lý giám đốc.

Lần này thì tới phiên Kyo giật lại lá thư, cô làm dáng vẻ ngây thơ để nói chuyện “Chắc chắn là em bị nhầm lẫn mà, Lý giám đốc àh, ông đừng để ý tới cô ấy nha.”

Joe tức giận hét lớn “Đã nói là tôi không sao mà, 2 người đừng có xen vào chuyện của tôi có được không?”

Thấy vậy Lý giám đốc liền xen vào “Joe àh, cô hãy về suy nghĩ lại rồi ngày mai hãy trả lời cho tôi.”

Joe lấy lại lá thư trên tay Kyo “Không cần đâu, tôi đã quyết định rồi.” Cô trao lá thư cho ông Lý “Và sẽ không bao giờ thay đổi.”

Quay sang nhìn Ariel và Kyo, Joe nói “Hai người cũng đừng khuyên tôi làm gì, chuyện mà tôi đã quyết định không ai có thể thay đổi được.”

Nói xong Joe quay lưng bỏ đi, Ariel vội chạy theo “Chị 2 àh, đợi em với!”

Kyo thì quay sang nói với Lý giám đốc bằng 1 giọng hăm dọa “Lý giám đốc àh, ông cũng biết bạn trai của Joe là Matt, mà Matt lại là con trai của tổng giám đốc nữa, ông biết phải xử sao với lá thư này rồi chứ.”

“Tôi đương nhiên là biết rồi, cô yên tâm đi.” “Hello, Bi hả? Em và Ariel đã xin nghỉ phép ngày hôm nay rồi, không biết Joe với Matt xảy ra chuyện gì mà sáng nay Joe đã xin từ chức, anh hãy đi hỏi Matt đi nhé. Bên phía Joe đã có tụi em lo rồi.” Cô bỏ điện thoại vào xách tay, rồi chạy tới công viên gần nhà mà 3 chị em cô thường hay tới chơi mỗi khi có chuyện buồn. Đúng như Kyo dự đoán, Ariel và Joe đang ngồi ở 1 cái băng ghế gần hồ nước.

Ariel hỏi bằng giọng lo lắng “Chị hai àh, chị với anh Matt có phải đã gây gỗ rồi hay không? Tối qua không phải 2 người còn đang tốt lành sao? Nếu anh ấy ăn hiếp chị, em sẽ ra mặt đấm chị, chị cứ nói đi. Đừng có im lặng như vậy có được không?”

Kyo bước tới ngồi bên cạnh 2 cô em của mình, lần đầu tiên cô thấy Joe có phản ứng như thế này “Chúng ta là chị em có nên nói cho 2 chúng tôi biết đã xảy ra chuyện gì hay không. Để chúng tôi chia sẻ cùng em, 3 người cùng gánh thì vẫn tốt hơn là 1 mình em phải gánh cái nỗi đau đó.”

Nghe Kyo nói vậy, Joe không còn cầm lòng được, cô bật thành tiếng khóc. Cô gục đầu vào vai Kyo khóc ngon lành. Kyo vỗ về

“Khóc đi, hãy khóc thật nhiều. Đôi khi nước mắt chính là liều thuốc hiệu nghiệm nhất để chữa lành vết thương đó.”

Ariel thì chỉ biết im lặng ngồi nhìn Joe mà thôi, bây giờ tốt nhất là không nói gì, yên tĩnh sẽ làm người ta dễ chịu hơn.

Sau khi đã khóc xong 1 trận, Joe ngẩng đầu lên, từ từ kể lại câu chuyện tối qua. Cô kể lại cuộc đánh cá giữa Matt với Roger. Không cần nói Kyo đương nhiên là rất tức giận

“Thật là quá đáng, tình yêu là 1 thứ thiêng liêng mà anh ta lại đem ra đùa giỡn àh?”

“Khoan giận dữ, chị họ àh, biết đâu bên trong còn có uẩn khúc gì thì sao.” Ariel nói

Joe lên tiếng với giọng trầm buồn “Kô đâu, đây hoàn toàn là sự thật, tôi mới chính là con cóc bấy lâu nay đã yêu 1 người mà người đó lại kô hề yêu tôi, chỉ coi tôi như 1 món đồ mà thôi.”

Đúng lúc đó thì điện thoại của Ariel reo vang

“Cái gì? Em phải về công ty ngay bây giờ àh. Joseph àh nhưng mà.. em.. em...”

Thấy Ariel cứ ấp a ấp úng, Joe liền xua tay “Em cứ về công ty lo công chuyện đi, chị kô có sao.”

Kyo nói thêm “Phải đó, có chị ở đây với Joe rồi, em yên tâm đi.”

Ariel gạt đầu “Thôi được, em đi trước đây, nếu có chuyện gì 2 chị lập tức gọi điện thoại cho em nhé.”

“Chào mọi người, tôi là Joseph, còn đây là Ariel, chúng tôi đại diện cho công ty Nhật An đến để bàn về hợp đồng mua bán nhà của chúng ta.” Joseph bước vào căn phòng hội nghị với Ariel, hôm nay họ có 1 cuộc gặp gỡ rất quan trọng vì người khách này là 1 người rất nổi tiếng họ Chu.

“Tôi đã từng nghe nói đến công ty của các người rồi, những căn nhà mẫu rất là đẹp, tôi rất vừa ý. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Họ vừa định ký hợp đồng thì bỗng nhiên có 1 người đàn ông bên ngoài bước vào thì thầm to nhỏ gì đó với ông Chu, ông ấy đang tươi cười bỗng sa sầm nét mặt, vội vã đứng dậy thấy thế Ariel liền lên tiếng

“Ông Chu àh, chúng ta vẫn chưa ký hợp đồng mà?”

“Kô cần nữa, vật liệu mà các người sử dụng đã có vấn đề hại người khác phải vào bệnh viện mà còn muốn tôi mua nhà của các người nữa àh.”

Joseph hết sức ngạc nhiên khi nghe ông Chu nói như vậy “Tuyệt đối kô thể nào. Công ty chúng tôi lâu nay xài toàn vật liệu tốt kô bao giờ có những chuyện như vậy xảy ra.”

Nghe Joseph nói vậy, ông Chu cầm tờ báo mới ra lò sáng hôm nay đưa cho anh.

“2 người hãy tự đọc đi.” Rồi ông giận dữ đi ra ngoài.

Đúng lúc đó thì điện thoại Joseph reo vang “Anh họ hả? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng Bi nghiêm trọng “Tình hình kô xong rồi, căn nhà mà chúng ta mới bán ngày hôm qua kô biết tại sao lại bị sập làm cho 2 người bị thương, cũng may là họ kô sao. Anh vừa mới tới bệnh viện thăm họ đây.”

“Kô thể nào, vật liệu chúng ta tốt lắm mà sao lại như vậy được.” Joseph bực tức nói. “Anh đã tới căn nhà đó xem xét lại, quả thật là có chút vấn đề, những thanh cây ở đó đã bị mục nát hết, kô biết ai đã làm chuyện này nữa.”

“Nếu chuyện này giải quyết kô xong, công ty chúng ta sẽ bị mất uy tín từ nay kô thể đứng vững được nữa. Hộ khách lớn của chúng ta là ông Chu đã bỏ đi, ổng nói là sẽ kô hợp tác với mình. Anh họ àh, hãy tiếp tục điều tra, àh phải anh 2 có đi chung với anh kô?”

Bi nói “Có, nhưng mà Matt kô được tập trung cho lắm, cứ làm sai chuyện hoài, cho nên anh đã kêu nó về nhà trước rồi.”

“Lần này công ty chúng ta tổn thất rất lớn, số tiền mà mình phải bồi thường cho những công ty khác ước tính lên đến 10 tỷ. Vì bọn họ đồng thời đều hủy hợp đồng với chúng ta, trong hợp đồng có giao kết là nếu trong thời gian ký hợp đồng chúng ta có những lời đồn về vật liệu gì gây ảnh hưởng tới khách thì mọi chi phí sẽ do mình chi trả.” Joseph giải thích với Bi, Matt, và Ariel.

“Nếu nói như vậy, chúng ta sẽ kô có khả năng trả số nợ này, đi đâu mà kiếm được 10 tỷ chứ.” Ariel thở dài ngao ngán.

“Đành phải điều tra cho rõ ai đã gây ra cái chuyện này, làm công ty mình bị mất uy tín như vậy.” Bi nói.

“Anh họ nói đúng lắm, em sẽ đi lo. Àh phải, chiều nay ba má của anh sẽ tới ĐL, anh cứ đi đón họ đi, mọi chuyện đã có em và anh 2 rồi.” Joseph nói xong thì nhìn Matt dò ý, nhưng Matt cứ thờ ơ không nghe gì cả. Joseph phải gọi lớn

“Anh 2? Không sao chứ? Từ sáng tới giờ anh làm gì mà cứ như người mất hồn vậy?”

Matt giật mình “Àh, đâu có gì đâu, anh sẽ giúp em 1 tay lo chuyện công ty mà.”

“Giờ này mà vẫn còn chưa chịu về àh?” Ariel choàng tay qua ôm cổ Joseph khi thấy anh vẫn mãi mê làm việc trong phòng.

Anh nắm tay Ariel “Anh đang đọc lại những văn kiện liên quan tới chuyện căn nhà bị sập, làm sao mà về được. Nếu như không giải quyết xong, thì công ty của mình chắc sẽ đóng cửa đó.”

Ariel nhìn Joseph với ánh mắt tràn trề lòng tin “Chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết mà. Anh đừng lo quá, thấy anh như vậy, em đau lòng lắm.”

“Thôi được, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn tối đi.” Joseph đứng dậy nắm tay Ariel đi ra ngoài, nhưng cô ngăn lại.

“Chắc là không được rồi, chị 2 đang buồn, tối nay em phải về nhà sớm. Không thể ra ngoài với anh được. Àh mà bên Matt, anh cũng nên để ý 1 chút nha, 2 người họ đang có chuyện không ổn đó.”

Joseph cười “Anh biết rồi, lại đây anh nói nhỏ cho em nghe chuyện này nè.” Ariel bước tới gần anh, Joseph thì thào vào tai cô “Anh yêu em.”

Ariel mỉm cười hạnh phúc, cô nhìn sâu vào mắt Joseph “Em cũng yêu anh nhiều... nhiều lắm.

Joseph trở về nhà thì thấy ở nhà đang ồn ào, anh nghe tiếng mẹ của Bi nói

“Con phải lập tức chia tay với cô ta, nếu như con chọn cổ thì mẹ sẽ từ con.”

Tiếng Bi bức dọc nói “Mẹ àh, Kyo đâu có lỗi gì trong chuyện này, tại sao mẹ nhất định bắt con phải chia tay với cô ấy chứ?”

“Tại con không biết đó thôi, mẹ có 1 người bạn bên HQ bà ấy nói Kyo là 1 cô gái xui xẻo, chỉ toàn mang tới những tai họa mà thôi, mẹ tin chắc chuyện gia đình mình làm ăn thất bại nhất định là do cô ta gây ra rồi, tại sao con lại còn chưa tỉnh giấc, không chịu chia tay với cô ấy, con muốn gia đình mình tan nát có phải không?” Nói rồi mẹ của Bi sụt sùi khóc. Bà vốn là người rất mê tín, cho nên bà tin tưởng chuyện gia đình bà làm ăn thất bại nhất định có liên quan tới Kyo, 1 cô gái hay mang tới tai họa cho người khác.

Nghe vậy Joseph bước vào phòng khách để phá vỡ không khí căng thẳng

“Chào bác, bác mới tới hôm nay nhưng cháu bận quá không đi đón bác được, bác có khỏe không?”

Ba của Bi lên tiếng “Chà, Joseph đã lớn như vậy rồi àh, bây giờ đã là 1 thanh niên đẹp trai rồi nhất định là có nhiều cô tương tư vì cháu rồi có đúng không?”

“Tôi đi về phòng trước.” Mẹ Bi rời phòng khách đi lên lầu với vẻ mặt không vui. Sau đó Bi cũng bước lên phòng, Joseph và Matt thì ở lại trò chuyện với ba của Bi.

“Kyo hả? Là anh đây, em đang làm gì đó?” Bi gọi điện thoại cho Kyo, hiện giờ anh rất bức tức muốn kiểm tra Kyo để tâm sự, nhưng chưa kịp nói nhiều thì mẹ anh bước vào phòng tiếp tục nhắc lại chuyện lúc nãy.

“Bi àh, mẹ hỏi con lần cuối, con có chịu chia tay với Kyo hay không? Tại sao con không chịu hiểu, cô ấy là 1 người con gái xui xẻo.”

Bi lập tức quay đầu lại, và trả lời không cần suy nghĩ “Cho dù xảy ra chuyện gì, con cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi cô ấy.”

“Được nếu như con đã quyết định như vậy, thì từ nay đừng gọi ta là mẹ nữa.” Bà đi ra ngoài đóng cửa phòng lại 1 cái “Rầm.”

Bi thở dài náo ruột, làm sao anh có thể chọn được giữa bên tình và bên hiếu đây, cả 2 thứ đối với anh đều quan trọng cả. Mãi lo gây gổ với mẹ anh đã quên là mình vẫn chưa tắt phone, và cuộc đối thoại của anh vô tình đã để cho Kyo nghe được.

Tại công ty Nhật An, Matt, Bi, Joseph cùng với ông Lương đang bàn cách để trả số nợ 10 tỷ.

“Cháu đã điều tra mấy ngày nay rồi, nhưng vẫn không có đầu mối gì cả.” Bi lắc đầu chịu thua.

“Chuyện này chắc là có người muốn hại công ty chúng ta đây. Nhưng từ đó tới giờ mình đâu có kẻ thù gì đâu. Rốt cuộc thì ai là chủ mưu đây?” Matt tự hỏi.

Ông Lương thở dài lên tiếng “Nếu như không điều tra ra được chuyện gì, thì chúng ta phải đền số nợ 10 tỷ đó cho những công ty kia. Trong tay mình làm gì có số tiền lớn như vậy chứ? Chắc là ba phải bán công ty này thì mới có thể xoay sở được.”

“Không được đâu ba àh, công ty này là tâm huyết của ba, đâu có thể bán cho người khác được.” Joseph nghiêm nghị nói.

Nhảy giờ đứng ngoài cửa Ariel đã nghe hết cuộc đối thoại của 4 người họ rồi, cô cũng không kém gì mọi người đều rất lo lắng cho công ty. Cô không muốn ông Lương bán đi cơ đồ mà ông đã cực khổ tạo dựng được.

Tiếng chuông điện thoại reo vang khiến Ariel sực tỉnh

“Hello? Phải, tôi là Ariel đây? Kerry? Tại sao cô biết được số điện thoại của tôi? Cô muốn gặp tôi àh, vậy hẹn chiều nay 4 giờ tại nhà hàng Endless love.”

Ariel tới nơi thì thấy Kerry đã ngồi chờ sẵn.

“Tôi không vòng vo nữa, đi thẳng vào vấn đề của 2 chúng ta. Tôi biết công ty Nhật An đã xảy ra 1 số chuyện, hiện giờ họ đang cần 10 tỷ để trả nợ cho người khác.”

Ariel thắc mắc “Chuyện này có liên quan gì tới cô chứ?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi, vì vậy tôi mới hẹn cô ra đây chứ.” Kerry mỉm cười kiêu ngạo “Bây giờ chỉ có tôi mới giúp được cho Nhật An mà thôi. Trong tay tôi hiện đã nắm được 1 số bằng chứng hữu hiệu có thể chứng minh chuyện sập nhà không liên quan gì tới Nhật An cả.”

Ariel vui mừng “Cô nói thật hả, vậy lần này Nhật An được cứu rồi.”

Kerry cười “Đừng vội mừng, muốn tôi giúp cũng được nhưng mà tôi có điều kiện”

Ariel vội vàng gật đầu “Chỉ cần chuyện này tôi làm được thì tôi nhất định sẽ làm.”

“Chuyện này đơn giản thôi, cô có thể làm được mà.”

Sau khi nghe xong điều kiện mà Kerry đề ra, Ariel buồn bã từ tốn trả lời “Tôi hứa với cô, nhưng mà cô phải bảo đảm là Nhật An không sao.”

“Chuyện đó đương nhiên rồi. Sau khi cô thực hiện lời hứa của cô thì công ty Nhật An của Joseph cũng sẽ vô sự.” Dứt lời, Kerry đứng dậy bỏ đi để lại Ariel ngồi đó với tâm trạng thần thờ.

Cô đang hồi tưởng lại khoảng thời gian mà cô và Joseph đã tới đây, đó là những kỷ niệm thật đẹp biết bao, cho dù xảy ra chuyện gì cô cũng sẽ giữ mãi những kỷ niệm đó.

12. Chương 12

“Sao hôm nay nhà mình im lặng thế này?” Bà Thiệu hỏi khi thấy Ariel, Kyo, và Joe ngồi suy nghĩ băng quơ trên chiếc sofa. “Ba đứa bị bệnh àh? Có cần đi bác sĩ không?”

Ariel không muốn làm bà Thiệu lo lắng nên trả lời “Con không có gì, bình thường nói nhiều quá, cho nên bữa nay nghỉ không nói 1 ngày thôi. Mẹ đừng có bận tâm.”

Kyo cười nhẹ trả lời “Phải đó dì àh, tụi cháu đâu có sao đâu. Vẫn khỏe mạnh đó thôi, bây giờ có thể đánh chết 10 con cọp nữa kìa.”

“Chị họ àh, không khoe khoang vậy chứ, 1 con không biết chị có chống lại nổi không chứ đừng nói gì 10 con.” Joe châm chích.

Ariel cắt ngang “Em vào phòng trước, có chút chuyện phải làm.”

Kyo và Joe cũng đứng lên theo “Hai đứa con cũng vào phòng đây, dì àh, tối nay tụi con không ăn cơm đâu, dì không cần nấu đồ ăn.”

Trong phòng 3 cô gái nằm trên giường gác tay lên trán. Kyo mở lời trước “Joe àh, thật xin lỗi, chuyện của em e là chị sẽ không giúp được gì. Vì ngay cả chuyện của mình chị còn lo chưa xong nữa.”

“Chị họ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Mà em thấy chị cứ trầm ngâm suy nghĩ, chị và anh Bi lại gây gỗ nữa àh?” Joe hỏi.

Kyo cười buồn “Không phải gây gỗ, mà là chị đã quyết định sẽ trở về Hàn Quốc.”

“Trở về Hàn Quốc?” Ariel ngồi dậy hỏi với giọng kinh ngạc “Tại sao vậy?”

“Chị không muốn Bi vì chị mà gây ảnh hưởng tới tình cảm gia đình, cho nên chị đã quyết định sẽ xa anh ấy. Trở về HQ sống với mẹ của chị, chúng tôi sẽ đi tới 1 nơi thật xa để mãi mãi Bi sẽ không kiếm được chị.”

Joe cảm thấy thương cho Kyo, mặc dù là 2 người hay gây gỗ với nhau nhưng tình cảm chị em của họ rất tốt, thấy Kyo gặp tình cảnh này, Joe rất xót xa. “Chị họ àh, chị đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Chị đã nghĩ kỹ rồi mới đi đến quyết định này. Thôi bỏ qua chuyện của chị đi, Ariel còn em thế nào, nhìn nét mặt của em cũng không được vui đó. Có tâm sự gì thì nói với tụi chị đi, biết đâu sẽ giúp được cho em.” Kyo lay nhẹ vào vai Ariel.

“Em.. em đã hứa với Kerry chỉ cần cô ấy chịu giúp cho Joseph giao ra bằng chứng là chuyện căn nhà bị sập không liên quan tới công ty Nhật An thì em sẽ chia tay với anh ấy, và...” Ariel cúi mặt, cô không còn can đảm để tiếp tục nói nữa “Và sẽ đi thật xa để anh ấy không gặp được em nữa.”

Kyo thẳng thốt “Cái gì? Em đã hứa với Kerry rồi àh? Sao lại đại dốt như vậy, chuyện này không thể hứa ẩu được đâu.”

“Chị họ àh, em cũng giống chị, đã suy nghĩ kỹ rồi mới hứa với người ta như vậy. Nếu như hy sinh 1 mình em có thể giúp được công ty, như vậy cũng xứng đáng lắm.” Ariel nói với giọng buồn bã.

“Còn Joseph thì thế nào? Nếu như biết được chuyện này, anh ấy nhất định không để em làm như vậy đâu.” Joe hỏi.

“Em không có cho anh ấy biết, 2 chị cũng đừng nói với ai nhé.” Ariel căn dặn. “Em định là sẽ nói với mẹ là em chuyển công tác đi làm xa, em không muốn mẹ biết được lý do thật sự.” 3 cô gái lại chìm vào im lặng, không ai nói với ai lời nào, mỗi người đeo đuổi 1 ý nghĩ riêng của mình. Sau cùng Joe lên tiếng

“Nếu có đi thì chúng ta đi chung. Ariel àh, chị và mẹ sẽ đi cùng với em.”

“Hả? Chị 2 chị nói gì? Sao chị lại muốn đi chung với em.”

“Là chị muốn chạy trốn. Chị muốn trốn khỏi những kỷ niệm tình yêu với Matt, muốn quên anh ta, muốn quên hết mọi thứ ở đây. Hơn nữa khó khăn lắm chị em mình mới gặp lại nhau sau hai mươi mấy năm xa cách, chị đâu thể để em đi 1 mình như vậy được.”

Kyo thở dài “3 chúng ta thật là khổ mạng, cứ bị tình yêu dày vò như vậy không biết tới bao giờ mới có thể tìm được tình yêu của riêng mình nữa.”

Joe cười an ủi “Chị họ àh, chị và Ariel đã may mắn hơn em nhiều rồi. Ít ra 2 người đã kiếm được người thật lòng yêu mình, và còn vì người đó mà hy sinh lớn như vậy. Còn em, đã trao hết tình yêu của mình cuối cùng lại phát hiện được thì ra người đó vốn chưa hề yêu em.”

“Thôi được rồi, chúng ta hãy quên hết những chuyện không vui đi, khi chị về tới HQ 2 đưa nhớ viết thư cho chị đó nha, vì chị sẽ đổi số phone mới đó, nhưng vẫn ở căn nhà cũ lúc trước cho nên chúng ta sẽ không bị thất lạc đâu. Đợi khi 2 đưa tìm được nơi ở mới rồi thì báo cho chị biết, chị sẽ wa thăm có biết chưa?”

Ariel gật đầu “Em biết rồi, 3 chị em mình liên tâm với nhau mà, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không bao giờ xa nhau cả.”

“Hôm nay là ngày cuối cùng 3 đứa mình có thể ngồi đây tâm sự, qua ngày mai thì đường ai nấy đi rồi.” Joe quàng tay ôm chầm lấy Kyo.

“Cái con nhỏ này, chúng ta chỉ là tạm thời xa nhau mà thôi, làm như là không bao giờ gặp lại vậy đó. Thiết tình.” Kyo ký vào đầu Joe. “Đêm nay là đêm cuối rồi, ai còn tâm nguyện gì chưa làm xong thì hãy đi làm đi, gặp người mà mình muốn gặp, nói lời mà mình muốn nói để khi chia tay rồi không còn ân hận nữa.”

Ariel lập tức nghĩ tới Joseph, cô còn nhiều lời muốn nói với anh lắm, e rằng không bao giờ có thể nói hết được. Còn Joe, cô rất muốn gặp Matt nhưng gặp rồi thì có ích lợi gì chỉ gọi lên nỗi đau trong lòng cô mà thôi, 1 nỗi đau mà cô đang cố gắng tìm cách chôn vùi mãi mãi.

Bi bước vào phòng làm việc của anh thì thấy Kyo đang ngồi nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, anh rón rén bước tới gần choàng tay wa ôm cô.

“Chuyện gì mà nhìn em có vẻ đắm chiêu quá vậy?” Bi hỏi

“Không có gì, em chỉ là cảm thấy bầu trời hôm nay đẹp lắm, có thật nhiều sao. Ánh trăng đêm nay cũng đẹp đặc biệt nữa.”

“Đến giờ anh mới phát hiện, thì ra em cũng lãng mạn lắm, thích ngắm sao với trăng nữa àh.” Bi cười trêu chọc.

“Em còn có nhiều ưu điểm mà anh chưa biết đó thôi.” Kyo lên mặt.

“Không sao, anh sẽ từ từ tìm hiểu những ưu điểm đó của em, chúng ta còn nhiều thời gian mà, lo gì chứ.”

Kyo cúi đầu xuống lầm bầm “Không còn nhiều thời gian như anh nghĩ đâu.”

Bi hỏi lại “Hả, em nói gì?”

Kyo lắc đầu “Không gì, có biết tại sao em tới kiếm anh hay không?”

“Đương nhiên là biết rồi, có phải nhớ anh nên ngủ không được mới chạy tới chỗ này chứ gì?”

Kyo phì cười “Đừng có hòng, chỉ là em cảm thấy, trời tốt như vậy mà có thể cùng anh vừa ngắm sao vừa trò chuyện thì thật là hay lắm.”

Bi nhẹ nhàng kéo Kyo ôm vào lòng “Nếu em thích, mỗi ngày anh sẽ cùng em đi ngắm sao.” “Bi àh, nếu như mai này em... em không còn ở bên cạnh anh nữa thì anh phải biết tự lo mình, có biết chưa?” Kyo dặn dò.

“Em muốn đi đâu àh, sao lại nói như vậy?” Bi ngạc nhiên trở mắt nhìn Song.

Kyo lắc đầu chối phăng “Em đâu có đi đâu chứ, chỉ là dặn dò anh trước mà thôi.” Bỗng cô không nghe tiếng Bi trả lời mà chỉ nghe tiếng anh thở nhẹ nhàng mà thôi, nhìn lên thì thấy Bi đã ngủ rồi. Cô nhìn anh mỉm cười triu mến, thủ thỉ nói với chính mình “Đây có lẽ là lần cuối cùng em có thể ngắm anh ngủ như bây giờ. Em nhất định sẽ không quên cái khoảnh khắc này đâu. Hãy ngủ đi anh nhé.”

Nói về Ariel thì cô hẹn Joseph ăn tối tại nhà hàng Endless love, quán ăn mà 2 người có nhiều kỷ niệm với nhau nhất.

“Hôm nay em muốn ăn gì?” Joseph hỏi.

Ariel nhìn vào thực đơn rồi nói “Em muốn ăn cơm phần tình nhân?”

“Hà? Em không cần phải như vậy chứ. Ăn cơm tình nhân? Ở đây đông người lắm như vậy không được tiện đâu, 2 chúng ta chỉ có 1 phần hình như không tốt lắm.”

Ariel giận dỗi “Không cần biết, nếu như anh không chịu thì em đi về đây.”

Joseph nắm tay Ariel lại “Khoan, khoan đã, thôi được rồi, tùy em vậy.”

Ariel mừng rỡ “Bồi bàn, làm ơn cho chúng tôi 1 phần cơm người tình.”

Khi ăn xong, Ariel còn hỏi giám đốc của quán ăn “Chúng tôi muốn chụp hình làm kỷ niệm không biết có được không?”

Rồi cô quay sang nắm tay Joseph “Lại đây mau, chúng ta chụp hình làm kỷ niệm.” Rồi cô đứng phía trước để Joseph choàng tay qua ôm eo cô.

“Chuẩn bị..1,2,3...Xong rồi, hình của 2 người đây.”

“Cảm ơn anh nhiều lắm.” Ariel trầm trồ nhìn tấm hình “Thiệt là dễ thương quá, em sẽ giữ nó đó nha.”

2 người rời khỏi quán ăn, Joseph liền hỏi Ariel “Tối nay em có chuyện gì vậy?”

Ariel ngạc nhiên “Đâu có gì đâu chứ. Em vẫn tốt mà.”

“Còn nói là không? Sao tự nhiên lại đòi ăn cơm người tình rồi còn chụp hình nữa, bình thường em đâu có như vậy.”

“Tại hôm nay em thích, không được sao? Anh hỏi nhiều quá, àh chúng ta đi tới tiệm cheesecake nổi tiếng ăn đi, em muốn ăn đồ ngọt tráng miệng quá àh.” Nói rồi cô nắm tay Joseph kéo anh đi.

Hai người mua 2 miếng cheesecake rồi ra ngoài công viên ngồi, Ariel lầm bầm.

“Cái tiệm đó thiệt là đông khách tới nỗi không có chỗ để ngồi, cũng may là có thể mua được bánh cheese này.” Cô xắn 1 miếng nhỏ bỏ vào miệng, trầm trồ khen “Wa, ngon quá, strawberry cheesecake là số 1. Từng miếng cheese như hòa tan trong miệng vậy đó, thật là ngon quá.”

Joseph nhìn Ariel phì cười, cô cứ giống như 1 cô bé vừa được mẹ mua kẹo cho vậy “Ăn ít thôi, ăn nhiều sẽ bị mập đó.” “Không sợ, cho dù em có như thế nào thì em biết anh cũng sẽ yêu em mà. Có đúng không?” Cô ngừng ăn quay qua hỏi Joseph với giọng ập úng “Nếu có 1 ngày em xa anh, thì anh có nhớ tới em không?”

“Không nhớ.” Joseph bình thản trả lời. Câu nói của anh khiến Ariel cảm thấy nhói trong tim, thì ra đối với anh, cô không có quan trọng như là mình đã tưởng. Đột nhiên Joseph nói tiếp.

“Anh không nhớ em là bởi vì anh sẽ không bao giờ để cho em xa anh, em phải ở bên cạnh anh suốt cả cuộc đời.”

Ariel gục đầu vào vai Joseph, cô thì thầm “Nếu như thời gian có thể ngừng lại em mong là nó sẽ ngừng lại vào khoảnh khắc này.”

Đã mấy ngày rồi, Matt không gặp Joe, mấy lần anh muốn đi tìm cô nhưng vì công ty xảy ra nhiều chuyện quá nên anh không có thời gian. Đến tối nay anh mới có thể xả hơi được 1 chút, anh lái xe chạy vòng vòng không biết sao 1 lát xe của anh lại dừng trước cửa nhà Joe. Anh nhìn lên lầu thấy trên phòng cô còn sáng đèn, anh chỉ muốn đứng đó hồi tưởng lại những kỷ niệm của 2 người mà thôi. Còn Joe thì sao? Cô đang nằm trên giường nghĩ tới ngày mai phải xa nơi này, cái nơi mà cô đã ở từ lâu lắm về trước, cô không muốn xa căn phòng của cô, nó đối với cô đã trở thành 1 phần không thể thiếu trong cuộc sống rồi. Nhưng nếu không đi, cô sẽ mãi mãi không thể quên được Matt, chỉ đành để mọi chuyện xui theo tự nhiên mà thôi. Chợt cô thấy ánh đèn xe từ bên ngoài hắt vào, cô vội bước xuống giường nhìn ra cửa sổ thì thấy 1 chiếc xe vừa bỏ đi. Cô hơi thất vọng 1 chút.

“Thật là đại, không lẽ Matt lại tới kiểm mình hay sao?”

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào làm Bì giật mình tỉnh dậy, anh nhìn xung quanh phòng thì không thấy Kyo đâu nữa. Anh vươn vai đứng dậy, chợt nhìn thấy trên bàn có 1 lá thư, nhìn nét chữ thì anh đã biết là của Kyo, anh vô cùng ngạc nhiên vội vàng mở lá thư ra đọc:

“Mau thức dậy đi, trời đã sáng rồi. Em đã nói với anh là đừng có ngủ dậy trễ quá, sẽ không kịp giờ đi làm đó. Bì àh, đây có lẽ là lần cuối cùng mà em đánh thức anh dậy. Từ nay em sẽ không thể đánh thức anh vào mỗi

buổi sáng và không thể chúc anh ngủ ngon vào mỗi buổi tối được nữa. Mong anh đừng trách em ra đi mà không giả từ, em không muốn làm anh khó xử, không muốn anh vì em mà phải làm cái quyết định khó khăn là chọn lựa giữa tình và hiếu. Anh hãy tha lỗi cho em vì đã thay anh chọn lựa mà không hỏi ý của anh trước. Chọn lựa của em đó chính là rời xa anh. Anh đừng nghĩ em xa anh nghĩa là em đã hết yêu anh, trái lại nó càng làm cho em yêu anh nhiều hơn nữa. Hứa với em, hãy quên em đi, đừng đi tìm em làm gì nữa, cố gắng tìm 1 hạnh phúc khác nhé. Em sẽ mang theo tất cả những kỷ niệm của chúng ta, bởi vì nó chính là nguồn sống của em, nếu không có nó em sợ là mình sẽ không thể sống được. Thời gian qua ở bên cạnh anh là khoảng thời gian hạnh phúc nhất, đối với em được yêu anh và được anh yêu như vậy đã quá đủ, anh coi như vì em mà cố gắng sống 1 cuộc sống thật tốt nhé. Còn nữa, từ nay nhớ là có chuyện buồn gì cũng không được uống say, có biết chưa, bởi vì... bởi vì em không còn bên cạnh để đưa anh về phòng mỗi lần anh uống say đâu.”

Bi đánh rơi lá thư xuống sàn, anh vội vàng chạy đi kiếm Kyo. Trong lòng của anh lúc này rất hỗn độn, anh không biết phải đi đâu để mà kiếm cô “Kyo, Kyo! Em đang ở đâu vậy, hãy ra đây đi.”

Joseph đang vui mừng vì anh vừa đọc được bài báo sáng nay nói là chuyện nhà sập không có liên quan tới công ty Nhật An mà là có người đã vu khống cho công ty anh, trên tờ báo còn đăng lời xin lỗi gửi tới công ty Nhật An nữa. Joseph lập tức gọi điện thoại báo cho Ariel biết, nhưng số điện thoại của cô đã bị đổi rồi. Anh liền lái xe tới nhà cô báo cho cô tin mừng này, khi anh tới nơi thì thấy nhà của Ariel vắng lặng như tờ, anh thấy cửa mở nên đẩy cửa bước vào “Kỳ lạ, sao nhà của Ariel lại không khóa cửa thế này.”

Anh vào tới phòng khách nhìn xung quanh bỗng anh thấy trên bàn có 1 cuộn băng cassette, anh liền cầm lên bỏ vào máy để nghe. Trong cuộn băng chính là tiếng nói của Ariel “Joseph, khi anh ngồi nghe cuộn băng này thì em đã đi tới 1 nơi rất xa rồi. Chắc là anh đang thắc mắc muốn biết là em đi đâu phải không? Nhưng mà em không thể nói cho anh nghe được, anh chỉ cần biết em làm như vậy là vì anh vì công ty của ba. Nếu như hi sinh 1 mình em có thể giúp được mọi người, thì em sẵn sàng làm điều đó, cho dù nó có nghĩa là em sẽ mất anh mãi mãi. Quyết định này thật không dễ dàng chút nào, nhưng còn có cách nào hơn, em biết nếu như mất công ty thì anh sẽ đau lòng lắm. Thôi thì anh hãy để cho em ôm hết phần đau khổ thay anh vậy. Chỉ để lại những gì vui vẻ và hạnh phúc cho anh thôi. Hôm nay đã là ngày Valentine rồi, tiếc là em không có cơ hội để tận tay trao cho anh tấm thiệp mà em đã tự làm. Là lần đầu tiên em làm thiệp anh đừng có chê nha, em chúc anh valentine vui vẻ. Nguyên vọng của em là mỗi năm có thể cùng anh trải qua ngày lễ này, tiếc là không thể được. Thôi thì em cầu chúc cho anh sớm kiếm được 1 cô gái dịu dàng, xinh đẹp, nấu ăn giỏi, nói chung là cô ấy phải có thật nhiều ưu điểm. Nhưng mà quan trọng nhất là cô ấy phải yêu anh hơn em, và phải mang lại hạnh phúc cho anh. Duyên phận của chúng ta có lẽ đã kết thúc, em sẽ mang theo tình yêu của anh ở bên cạnh, cho dù đi đến đâu cũng mãi nhớ về anh.”

Joseph cầm lấy tấm thiệp mà Ariel để trên bàn.

Trên tấm thiệp là hình mà 2 người đã chụp chung với nhau lúc đi HK,

“Ariel, tại sao? Tại sao vậy?”

Bi chạy tới nhà Ariel để kiếm Kyo, thì anh thấy Joseph đã ngồi ở đó trên tay còn cầm 1 tấm thiệp.

“Ủa, Joseph sao em lại có mặt ở đây?”

Joseph ngẩng đầu lên nhìn Bi “Anh họ? Anh tới đây làm gì vậy?” Rồi thấy Bi nhìn xung quanh nhà, anh biết là Bi muốn hỏi mọi người đã đi đâu nên anh đã trả lời “Không cần kiếm nữa anh họ, Ariel, Joe và Kyo luôn cả bà Thiệu cũng đã đi hết rồi.”

Bi ngạc nhiên “Đi? Họ có thể đi đâu chứ? Tại sao Ariel lại bỏ đi, mọi chuyện càng lúc càng rắc rối, 3 cô gái đột nhiên bỏ đi không có lý do.” Anh siết chặt lá thư của Kyo trên tay “Kyo chỉ để lại 1 lá thư nói là không muốn anh vì cô mà gây gổ với gia đình cho nên cô đã.....” Nhìn sang Joseph, anh hỏi “Vậy còn Ariel, cô ấy có nói gì với em không?”

Nhưng Joseph không trả lời, anh lao ra ngoài, Bi vội chạy theo “Joseph à, em muốn đi đâu vậy?”

“Em phải đi tìm Ariel, cho dù có lật ngược cả Đài Loan lên cũng phải kiếm cho được cô.” Nói xong Joseph lái xe chạy mất.

Tối hôm đó anh trở về nhà đáng vẻ thất thểu, anh nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. Vừa lúc đó thì có tiếng cửa mở, người bước vào không ai khác chính là Bi và Matt. Joseph hỏi:

“Đã 2 giờ sáng rồi sao 2 người còn chưa ngủ, mà còn từ bên ngoài về nữa?”

Bi thở dài buồn bã “Anh đã đi kiểm hết những nơi mà anh và Kyo thường tới nhưng không thấy bóng dáng cô ấy đâu cả.”

“Anh cũng đã dò la tin tức từ mấy người bạn của Joe, nhưng cũng không ai biết là cô đã đi đâu.” Matt dựa vào ghế sofa, nhắm mắt suy nghĩ.

“Em cũng không khác hơn 2 anh bao nhiêu, sân bay, công viên, quán ăn, khách sạn trong thành phố mình em đã đi kiểm hết rồi nhưng không có kết quả gì.”

Bi tư lự “Nếu họ không muốn chúng ta kiểm được thì nhất định không đi tới những nơi quen thuộc đâu. Anh nghĩ Kyo có lẽ đã trở về Hàn Quốc, ngày mai anh sẽ mua vé máy bay đi qua bên đó.”

“Anh họ àh, anh nói đúng, em sẽ đi những chỗ khác để kiểm Ariel.” Rồi anh khều Matt nói “Trách nhiệm kiểm Joe giao lại cho anh đó, chúng ta phân công nhau làm việc, như vậy sẽ dễ dàng hơn. Chỉ có điều em thật không hiểu lý do gì mà Ariel lại đột ngột bỏ đi như vậy, ở trong cuộn băng âm cô ấy có nhắc tới công ty của chúng ta mà thôi. Nhất định là có chuyện gì bên trong rồi. Hơn nữa đúng lúc mà phía nhà báo đăng bản Cáo lỗi thì cũng là lúc Ariel biến mất. 2 người không thấy trùng hợp hay sao?”

“Vậy thì sáng mai, em hãy tới phía nhà báo dò la coi như thế nào, ai đã đưa tin cho họ nói là công ty của chúng ta không liên quan tới chuyện nhà sập.” Matt nói và nhìn sang Bi với Joseph “2 người thì đỡ rồi, ít ra trước khi 2 cô gái kia bỏ đi có nhắn lời lại còn tôi ngay cả 1 lá thư cũng không có nữa. Joe thật là tuyệt tình.”

Bi quàng tay qua vai Matt “Nè, nên nhớ cái người làm cho Joe đau lòng là em, cô ấy vẫn còn chưa hết giận làm sao có thể viết thư cho em được chứ. Mà anh nhớ em có nói đây chỉ là đánh cá mà thôi, sao em lại quan tâm cho Joe như vậy không lẽ....”

Joseph nhìn Matt nghi ngờ “Không lẽ có người đã động chân tình, lỡ yêu người ta thật sự rồi.”

Matt im lặng suy nghĩ lời Joseph vừa nói “Có phải mình đã yêu cô ấy rồi?”

Tại Hàn quốc, trong 1 căn nhà khang trang. “Mẹ àh, con gái yêu dấu của mẹ đã về rồi đây.” Kyo bỏ hành lý xuống đi nhà bếp. Mẹ cô nghe tiếng thì vội vàng chạy ra, bà ôm chầm lấy Kyo.

“Con đã về rồi àh? Mẹ thật nhớ con lắm?” Kyo chưa kịp trả lời thì đã bị mẹ cô đánh vào vai

“Ui da, sao lại đánh con chứ?”

“Hừ, mẹ còn tưởng con ở bên ĐL vui quá quên mất người mẹ này rồi.”

Kyo cười “Hi hi, làm sao dám quên mẹ chứ, chỉ là con hơi bận không có thời gian về đây mà thôi. Mẹ yên tâm lần này con ở lại HQ luôn để chăm sóc ẹ, không có đi đâu nữa.”

Mẹ cô mừng rỡ “Thật chứ? Con đừng có gạt mẹ đó nha.”

“Con nói thật mà, sẵn nhà mình có 1 cái quán nước, bây giờ con sẽ tu bổ nó lại khang trang hơn và sẽ khai trương trong mấy ngày tới.”

“Con về đây mẹ mừng lắm, cái quán của ba con để lại mẹ vẫn mở cửa làm ăn, bây giờ có con về phụ mẹ chăm sóc thì tốt quá. Thôi, trời tối rồi, con vào phòng nghỉ ngơi trước đi. Mọi chuyện đợi sáng rồi hãy tính.”

Kyo xách hành lý đem về phòng, căn phòng của cô vẫn y như xưa không có gì thay đổi, tiếc là bây giờ trái tim của cô đã không còn được lành lặn như xưa nữa, nó đang âm thầm rỉ máu. “Không biết bây giờ Bi đang làm gì? Anh có nhớ tới mình không?”

Đài Loan, 7 giờ tối.

“Mẹ àh tối nay chúng ta sẽ ngủ lại đây. Chỗ này là nhà của bạn con, nhưng bắt đầu từ bây giờ nó sẽ là nhà mới của chúng ta.” Joe vừa giải thích cho Ariel và bà Thiệu vừa mở cửa bước vào trong. “Vừa đủ chỗ cho

gia đình 3 người mình. Ariel àh, từ nay 2 chị em mình đều có phòng riêng rồi, chị không sợ bị em đá lăn xuống giường nữa.”

Ariel chối phăng “Người đá chị đâu phải là em mà là chị họ mới đúng.”

Nhắc tới Kyo thì cả 3 đều im lặng, thấy vậy bà Thiệu lên tiếng “Chỗ này cũng khá lắm, chỉ có điều mẹ cảm thấy 2 đứa hình như có chuyện đâu mẹ phải không? Tại sao đột nhiên lại dọn tới 1 nơi xa thành phố như vậy?”

Để xua tan những nghi ngờ của bà Thiệu, Ariel vội giải thích “ Mẹ đừng có nghĩ nhiều quá, thật ra 2 đứa tụi con không có làm cho công ty Nhật An nữa, nên mới dọn tới đây để đỡ không khí, ở cho thanh tịnh 1 chút.”

“Cái gì? 2 đứa đã nghỉ việc rồi àh? Tại sao vậy? Bà Thiệu tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

Joe vội cướp lời “Không có gì đâu mẹ àh, chỉ là công việc mà thôi, không làm chỗ này thì làm chỗ khác. Mẹ đừng lo quá, miễn là tụi con biết cách xử lý chuyện của mình mà.”

“Bây giờ con đi xuống bếp nấu mấy món đây, từ sáng tới giờ không ăn gì, cái bụng cứ sôi ầm ầm đây nè.” Joe vội ngăn Ariel lại

“Tối nay ăn tạm mì ly đi, sáng mai chúng ta ra chợ mua đồ ăn sau.”

“Hiện giờ giá của căn biệt thự này có thể nói là rất mắc, nhưng tôi cảm thấy nó thích hợp với thân phận và địa vị của ông lắm...” Bi đang trình bày giá cả và bản mẫu của căn nhà cho 1 ông khách vừa từ nước ngoài về, bỗng có tiếng gõ cửa. Bi vội nói “Xin lỗi ông.” Anh đứng dậy ra mở cửa xem là ai.

“Anh họ, em đã điều tra ra được người cung cấp tài liệu cho cánh nhà báo rồi.” Người vừa nói không ai khác chính là Joseph. Bi nghe xong thì trả lời

“Em đợi anh 1 lát, để anh bàn chuyện với ông khách này xong, sẽ ra ngoài gặp em, nhớ gọi luôn cả Matt tới đó.”

15 phút sau, cả 3 người đã có mặt đầy đủ tại phòng làm việc của Bi.

“Phóng viên của nhà báo cho em biết là sáng hôm qua đã có 1 cô gái tới tòa soạn, trên tay cô ta là những bằng chứng về vụ sập nhà. Cô ấy nói là đã báo với cảnh sát để bên đó điều tra, và yêu cầu tòa soạn phải đăng tin Xin lỗi công ty mình.” Joseph thuật lại tường tận những gì anh đã điều tra được.

Bi thắc mắc “Vậy em có biết người con gái đó là ai không?”

Joseph mỉm cười “Các anh đoán coi là ai?”

Suy nghĩ 1 hồi, Matt đành chịu thua “Em nói đi, anh thiệt nghĩ không ra cô gái nào lại chịu giúp công ty mình như vậy.”

Joseph từ tốn nói “ Cái người này bảo đảm khi 2 người biết được sẽ rất bất ngờ. Không ai khác chính là Kerry.”

Bi sợ là mình nghe nhầm cho nên hỏi lại “Kerry? Không thể nào.”

“Lúc mới đầu em cũng rất bất ngờ, nên đã hỏi lại anh phóng viên đó, anh ta khẳng định cô gái đó chính là Kerry bởi vì anh có tới phỏng vấn cô ấy về tiến triển công ty ông nội cô ta rất nhiều lần.”

Matt lên tiếng “Khẳng định chuyện Ariel đột ngột bỏ đi có liên quan tới cô ấy, 2 người còn nhớ lần trước cô ta đã nói sai sự thật khiến Joseph và Ariel hiểu lầm với nhau, chuyện lần này do cô ta làm cũng không có gì là lạ. Tôi cam đoan nhất định cô đã đặt điều kiện với Ariel bắt buộc cô ấy phải bỏ đi.”

“Đừng có vu khống người khác khi không có bằng chứng trong tay. Joseph àh, anh nghĩ em hãy đi kiểm Kerry đi, hỏi cô ấy cho rõ ràng, để xem chuyện này có liên quan tới cô ta hay không?” Bi can đảm.

“Em định là sau khi nói cho 2 anh biết, thì em sẽ đi kiểm cô ta. Àh phải, anh họ, anh định chừng nào đi HQ kiểm tin tức của chị Song đây?” Joseph hỏi Bi.

“Chiều nay. Anh đã có mua vé máy bay rồi. Matt àh mọi chuyện của công ty giao lại hết cho em và Joseph đó nha.”

Matt gật đầu “Yên tâm đi, có 2 đứa em ở đây, sẽ lo cho công ty đang hoảng hốt.” “Nghe thư ký nói là anh có chuyện kiếm tôi?” Kerry mời Joseph ngồi xuống chiếc ghế đối diện trong phòng làm việc của cô.

“Phải, tôi có chuyện quan trọng muốn xác thực.”

Kerry cười “Có gì cứ nói thẳng.”

“Có phải cô là người đã tới tòa soạn và kêu họ đăng tin xin lỗi công ty chúng tôi hay không?”

Kerry gật đầu “Không sai.”

“Tôi muốn biết giữa cô và Ariel đã xảy ra chuyện gì?” Joseph nhìn Kerry dò hỏi.

“Nói vậy là sao? Tôi không hiểu ý của anh cho lắm.”

“Tôi biết là cô hiểu mà, buổi sáng mà tôi đọc được tờ báo với bản tin đính chính cho công ty tôi cũng là ngày mà Ariel bỏ đi. Cô không thấy trùng hợp lắm sao? Tôi và Ariel rất khăng khít tại sao cô ấy lại đột ngột ra đi như vậy?”

Biết là không thể che giấu được nữa, Kerry đành thú nhận “Đúng vậy, là cô ấy hứa với tôi chỉ cần tôi giúp cho công ty của anh thì cô sẽ tự nguyện rời khỏi anh. Joseph, không lẽ anh vẫn còn chưa hiểu là em rất yêu anh hay sao, nên em mới dùng mọi cách để chiếm bằng được trái tim của anh.”

Joseph cười khinh miệt “Cô đừng tưởng là Ariel đi rồi thì tôi sẽ yêu cô. Lúc trước không, bây giờ không, và sau này cũng không. Trái tim của tôi chỉ yêu 1 mình Ariel mà thôi. Vĩnh viễn không ai có thể thay thế được cô ấy. Bỏ mặc là cô dùng thủ đoạn gì, tôi chẳng những không yêu cô mà còn căm ghét cô nhiều hơn. Tôi nhất định sẽ kiếm lại được Ariel.”

Dứt lời Joseph quay đầu bỏ đi, Kerry không thể nói được lời nào chỉ biết đứng đó mà tức giận thôi.

“Cái bảng tên treo cao hơn 1 chút, phải rồi, phải rồi, treo ngay chính giữa đó.” Kyo đang nói với mấy anh thợ về việc đổi tên cho quán nước của cô, công việc sửa chữa quán đã sắp xong rồi. Thật ra không cần sửa gì nhiều vì mọi thứ trong quán vẫn còn tốt lắm, việc cần thiết là đổi tên quán mà thôi. Cô đã đổi tên cái quán tên là “Un4gettable”

Cô rất thích cách trang trí trong tiệm, vừa lịch sự lại vừa tao nhã, rất thích hợp cho những cặp tình nhân đến đây trò chuyện. “Ngày mai là có thể khai trương rồi, mình nhất định sẽ làm tốt cái quán này.”

Tại 1 tiệm quần áo Joe và Ariel đang xin việc làm ở đó, 2 người đã thành công trở thành nhân viên bán hàng ở đây rồi. Ariel vui vẻ nói

“Chị 2 àh, chúng ta đã kiếm được việc làm rồi, tối nay có nên ăn mừng hay không?”

“Cũng được, lát nữa chúng ta đi chợ mua đồ về nấu 1 bữa cho đã. Nhưng mà không được uống bia đó, sáng mai còn phải đi làm, lỡ như cả 2

đứa mình đều bị say thì không được đâu.”

“Em biết rồi. Nói thật chứ, em cũng có phần thích công việc mới của mình, bởi vì bán quần áo cũng giống như là bán nhà thôi. Cần phải biết ý của khách hàng.”

Joe ôm vai Ariel “Từ nay 2 chúng ta quên đi những chuyện buồn lúc trước, bắt đầu làm lại từ đầu. Có được không?”

Ariel bỗng nhớ tới Joseph, cô cười buồn “Em không biết là mình có làm nổi hay không, nhưng em sẽ cố gắng.”

Bi tới HQ vào lúc 7 giờ tối, anh lập tức gọi điện cho 1 người bạn thân của anh ở đó để anh ta ra đón Bi ở sân bay. Vừa gặp lại được Danii -bạn thuở nhỏ của Bi, 2 người liền ôm nhau.

“Chà, lâu quá mới gặp lại anh, tôi còn tưởng anh cưới vợ bên ĐL rồi chứ cho nên không thèm về lại HQ luôn?”

Bi cười vui vẻ “Đáng lẽ tôi cũng sắp lấy vợ bên đó rồi nhưng mà xảy ra chút chuyện cho nên mới về lại đây nè.”

Danii ngạc nhiên “Bây giờ anh về nhà tôi ngủ tạm đi, từ từ kể lại cho tôi nghe mọi chuyện nhé.”

Bi theo Danii ra xe, lái về nhà anh. Tới nơi, Danii sắp xếp cho Bi vào căn phòng rộng rãi thoáng mát.

“Được rồi kể cho tôi nghe đã xảy ra chuyện gì mà anh lại đột ngột trở về HQ vậy?” Bi thở dài “Bạn gái của tôi đã bỏ đi rồi, tôi nghĩ là cô ấy có thể đã trở về đây cho nên mới vội vã qua đây kiểm nè.”

“Bỏ đi? Tại sao vậy?”

“Chuyện này mai mốt có thời gian mới kể cho anh nghe chi tiết, trước mắt tôi muốn nhờ anh đi tìm cô ấy dùm tôi. Anh quen biết rộng có anh giúp thì tôi không cần phải lo nữa.” Nói rồi Bi lấy từ trong túi áo ra tấm hình của Song trao cho Danii “Đây là hình của cô ấy, anh nhớ là đừng có đăng báo để tìm nhé, vì tôi không muốn chuyện này đồn tới tai mẹ của tôi, bà ấy mà biết được thì không xong đâu.”

Danii nhìn tấm hình của Song rồi trả lời “Cô gái này xinh đẹp lắm, hèn gì mà anh phải bỏ công lặn lội đi kiếm cô ấy về. Được rồi, chuyện này giao cho tôi đi, bảo đảm không làm anh thất vọng đâu.”

Bi gật đầu “Cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Chúng ta là bạn bè không cần khách sáo. Khi nào đám cưới thì phải cho tôi làm rể phụ đó.”

Ngày hôm sau, vừa thức dậy là Bi lập tức cùng Danii đi khắp nơi trong thành phố để tìm kiếm tung tích của Kyo, nhưng vẫn không có kết quả. Mà sáng mai thì Bi phải về lại ĐL rồi, anh không thể đi lâu quá nếu không mẹ của anh sẽ nghi ngờ và sẽ tìm cách ngăn cản anh, hơn nữa chuyện công ty còn bừa bộn làm sao anh có thể nán lại HQ lâu được.

Tìm kiếm cả ngày rồi nhưng vô vọng, thấy Bi có vẻ ảo não, nên Danii dẫn anh tới 1 quán nước mới mở. Khi tới nơi Bi vô cùng ngạc nhiên khi thấy cái tên quán nước là:

“Un4gettable? Cái tên này...”

Danii vội giải thích “Quán này lúc trước tôi thường tới lắm, nhưng không có được đẹp giống như bây giờ đâu, nghe nói bà chủ quán mới tới đã sửa sang lại căn tiệm đó, đổi tên quán này thành Un4gettable. Cái tên nghe thật hay, có phải không? Làm cho người ta cảm thấy lưu luyến 1 cái gì đó.”

Cả 2 cùng bước vào trong quán, và gọi 2 ly rượu nhẹ. Danii lén lả nói chuyện với cô gái pha rượu.

“Quán nước của em hôm nay làm ăn khá quá chứ?”

Cô gái pha rượu tên Kathy mỉm cười “Phải, từ sáng tới giờ làm mỗi cả tay luôn. Quán của em có bán đủ thứ, vừa có rượu vừa có nước giải khát cho khách bởi vậy quán mới đông đó.”

“Anh nghe nói ở đây có 1 bà chủ mới tới có đúng không?”

Kathy liếc xéo anh “Đúng vậy, nhưng mà gọi bằng bà chủ thì không đúng vì cô ta còn trẻ lắm chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi thôi. Rất là xinh đẹp, quán nước này cũng nhờ vậy mà làm ăn khá khá đó vì khách tới đây đều muốn ngắm thử dung nhan của cô chủ mới.”

Bi vẫn im lặng uống rượu bỏ ngoài tai những lời trò chuyện của Kathy và Danii. Nhưng có 1 câu nói của cô gái làm anh phải chú ý.

“Bà chủ mới này rất kỳ lạ, quy định mỗi người khác chỉ được uống có 3 ly rượu mà thôi. Không được uống hơn số đó, bởi vì theo bà ta nói thì rượu sẽ làm người ta dễ say, khi say tức là đang chạy trốn hiện thực cho nên bà ấy không thích cho khách uống quá nhiều rượu.”

Bi cảm thấy ngạc nhiên tại sao trên đời lại có 1 bà chủ kỳ lạ như thế, không đành lòng nổi, anh lên tiếng “Bà chủ của cô cũng thật kỳ lạ chứ? Bộ bà ấy không muốn buôn bán hay sao?”

Kathy mỉm cười “Tiền đối với bà ta không quan trọng, bởi vì gia đình của bà ấy cũng thuộc dạng khá giả bà ấy mở quán rượu là vì sở thích thôi.”

“Cái tên quán này thật đặc biệt, tôi rất muốn gặp mặt bà chủ cô để xem thế nào.” Bi uống cạn ly rượu và nói với Kathy.

Cô gái nhanh miệng đáp “Vậy để em gọi bà chủ ra cho 2 anh gặp mặt, giờ này chắc là bà ta đang tính toán sổ sách mà thôi.” Kathy vội đi vào trong, cô gõ cửa phòng làm việc của Kyo.

“Vào đi.” Ngạc nhiên khi thấy Kathy tới tìm mình, nên Kyo hỏi “Ừa, sao em lại vào đây?”

“Ở bên ngoài có 2 ông khách muốn gặp chị, cho nên em mới vào kiểm chị mời chị ra ngoài ấy. Ông ấy đang thắc mắc về cái tên của quán này đó chị.”

Kyo liền đứng dậy “Chị ra ngay đây, em đi làm việc đi.”

“Hello? Phải, tôi là Bi đây.” Bi quay sang nhìn Danii tỏ ý cho Danii biết là anh phải ra ngoài trả lời điện thoại.

Bi vừa bước đi thì Danii cũng có cuộc gọi khẩn, cho nên cũng bỏ ra ngoài. Đúng lúc thì Kyo đi ra, nhìn quanh không thấy ai, Kathy liền nói “Lạ chưa, 2 anh đó vừa mới ở đây mà, sao bây giờ đi đâu mất tiêu rồi.”

“Không có sao đâu, bên kia có người kêu rượu kìa, em đi pha đi, để chị đi coi có ai cần gì không nhé.” Kyo từ tốn trả lời. Cô bước tới 1 cái bàn nhỏ đặt trong góc, ở đó chỉ có 1 anh thanh niên đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ mà thôi.

“Rượu tối nay mà anh uống như vậy là đủ rồi, không được kêu thêm nữa đâu.” Nghe giọng nói ngọt ngào của 1 cô gái, anh ta liền ngẩng lên thì thấy Kyo, anh lúng túng

“Tôi biết rồi. Cô có muốn uống 1 ly hay không?”

Kyo lắc đầu “Tôi không thích uống rượu. Bởi vì khi say rồi sẽ không nhớ được gì nữa. Và cũng không thể được bản thân.”

Chàng thanh niên đó mỉm cười “Quên được không phải là càng tốt hay sao. Tôi thật không hiểu sao cô lại đặt tên quán này là Un4gettable. Cô không muốn người ta quên hay sao?”

Kyo buồn bã trả lời “Nếu như không thể quên được thì cố gắng quên làm gì. Hơn nữa có nhiều chuyện không phải mình muốn là được. Un4gettable chính là tôi muốn nói với chính mình là tôi không bao giờ quên được anh ấy cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, thì mãi mãi tôi cũng sẽ không bao giờ quên được những kỷ niệm của chúng tôi.”

“Coi bộ cô cũng có nhiều tâm sự lắm, có thể nói cho tôi nghe được hay không?”

Kyo đứng dậy “Hôm khác nói chuyện tiếp với anh, bây giờ tôi có chuyện phải đi.” Chàng thanh niên kia chỉ biết nhìn theo bóng Kyo mà thôi “Không ngờ 1 cô gái xinh đẹp như cô ấy lại chung thủy với người yêu như vậy, bây giờ người như cô ta thật khó gặp.”

”Roger àh, hẹn tôi tối đây sớm có chuyện gì vậy? Matt bước vào phòng làm việc của Roger.

“Không gì, chỉ là muốn đưa chìa khóa của chiếc xe đưa mà anh hằng ao ước cho anh mà thôi.” Roger thấy chiếc chìa khóa cho Matt. Matt nhanh nhẹn chụp lấy, Roger nghĩ là Matt nhất định sẽ phấn khởi lắm nhưng sự thật lại không phải vậy.

“Anh sao vậy? Có vẻ không được vui, bộ anh không thích chiếc xe này àh, chúng ta đã đánh cá với nhau là nếu anh của được Joe thì tôi sẽ tặng chiếc xe cho anh, không lẽ anh quên rồi sao.”

Matt trả lời “Tôi không quên, nhưng mà bây giờ tôi không cần chiếc xe nữa.” Matt trả lại chìa khóa cho Roger. “Bởi vì tôi đã kiếm được rất là quan trọng đối với tôi.”

Roger nhìn Matt ngạc nhiên “Anh không sao chứ? Đối với anh, không có gì là quan trọng nhất cả, sao bây giờ lại...”

“Lúc đầu tôi chỉ muốn quen chơi với Joe mà thôi để thực hiện cuộc đánh cá giữa 2 chúng ta, nhưng bây giờ khi không còn cô ấy ở bên cạnh nữa, tôi cảm thấy mình đã mất đi 1 thứ không thể thiếu trong cuộc sống của tôi.” Matt nhìn Roger “Có lẽ tôi đã yêu cô ấy thật rồi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mất mát và cô đơn, sau khi có cơ hội tìm hiểu Joe nhiều hơn thì tôi càng ngày càng yêu thích cô. Ngay cả bản thân cũng chưa nhận ra nữa, tiếc là tới khi bắt được điều đó thì mọi chuyện đã quá muộn rồi.”

Roger nhìn Matt thông cảm “Tôi hiểu được mà, bây giờ anh có cần tôi giúp gì không?”

“Anh hãy điều tra dùm tôi, xem cô ấy có kỷ lục xuất cảnh không nhé, còn có cả Ariel nữa, 2 cô gái đó là chị em nhất định sẽ đi chung với nhau.”

Roger gật đầu “Yên tâm đi, tôi có bạn làm ở ty xuất nhập cảnh, sẽ điều tra dùm cho anh.”

Tối hôm đó, Matt, Bi và Joseph mở hội nghị bàn bạc với nhau. Matt nói trước.

“Tôi đã nhờ Roger điều tra về bên phía xuất cảnh rồi, kết quả cho thấy là Ariel và Joe đều còn ở tại ĐL họ không có đi đâu hết.”

“Vậy thì chúng ta chỉ cần điều tra ở trong nước là được rồi.” Bi nói.

“Như vậy cũng đã rất khó khăn vì cả ĐL đâu phải là nhỏ, nhưng mà bất cứ giá nào cũng phải kiếm cho ra 2 người họ, em sẽ liên lạc bạn bè của em nhờ họ giúp 1 tay.”

“Quyết định như vậy đi, về bên HQ anh cũng đã nhờ Danii giúp rồi, anh ấy quen biết rộng mong là sẽ sớm kiếm ra được Kyo.”

“Chị 2 àh, tới giờ cơm tối rồi, mau ra đây ăn đi.” Ariel bước vào phòng Joe, thì thấy cô đang suy nghĩ về mặt tư lự Ariel liền lại lay vào vai Joe “Chị 2, chị không sao chứ?”

Joe gạt mình “Là em hả? Kiếm chị có chuyện gì?”

“Tối giờ cơm tối nên em vào gọi chị ra mà thôi. Sao đây? Vẫn nhớ tới anh Matt hả?”

Joe thở dài “Không có gì, chỉ là lúc này ra ngoài bãi biển, chị có lượm được 1 cái vỏ sò, đột nhiên nghĩ tới lúc chúng tôi đi Trung Quốc chị có tặng cho anh ấy 1 cái. Bây giờ thấy cái vỏ sò này thì kỷ niệm lại theo nhau ùa về làm cho chị....”

Ariel thấy vậy liền tìm cách an ủi “Không phải chỉ có 1 mình chị mới buồn đâu, em cũng nhớ Joseph lắm. Rất muốn gặp được anh, nhưng lại không thể được. Em còn nhớ có người đã nói Nếu như quên không được thì đừng quên, cứ tiếp tục nhớ cho tới khi nào nhớ không nổi nữa thì thôi.”

Joe mỉm cười nhẹ nhàng “Chị hiểu rồi, chị sẽ không ép buộc bản thân mình để quên anh ấy nữa đâu, mong là thời gian có thể giúp chị chữa lành vết thương. Cả em cũng vậy, đừng nhớ tới Joseph và những chuyện không vui nữa.”

“Em thì hết thuốc chữa rồi chị àh, suốt cuộc đời này cũng không cách gì quên được anh ấy. Àh phải, hôm bữa em có viết thư cho chị họ, và chị ấy đã nhận được, còn trả lời cho chúng nữa. Ngoài ra chị họ còn cho số cell phone của chị ấy nữa, hôm nào rảnh 3 chúng ta có thể tâm sự với nhau.”

“Cô làm việc kiểu gì đây? Tại sao lại đánh sai bảng giá cả là thế nào?” Trong phòng làm việc, Joseph đang giận dữ la cô thư ký mới tới chỉ vì cô ấy sơ ý đánh sai 1 số trong hợp đồng mà thôi.

“Xin lỗi giám đốc, tôi sẽ sửa lại.” Rồi cô khép nép đi ra khỏi phòng anh. Mọi người trong công ty thấy vậy thì xúm lại bàn tán xôn xao.

“Nè, các người có để ý dạo này 3 ông giám đốc của mình kỳ lạ lắm hay không?”

“Các người không nói tôi cũng không để ý, Joseph dạo này hay nổi giận lắm, dù làm sai chuyện nhỏ gì anh cũng la hét đó.”

“Phải, còn giám đốc Bi thì suốt ngày không nở 1 nụ cười, chỉ biết làm việc, tan sở xong thì đi liền. Còn Matt thì càng chết, chỉ cần nhìn người khác thôi giống như là muốn ăn sống người ta vậy.”

“Công ty của mình tình hình thật là căng thẳng, hình như không có Kyo, Joe và Ariel ở đây chỗ này đặc biệt yên tĩnh, tôi có thể nghe được tiếng ruồi bay luôn đó.”

Nói rồi cả đám người đều thở dài, họ rất yêu thích 3 cô gái, vì khi 3 ấy làm việc ở công ty thì nơi này giống như là có sức sống hẳn lên từ khi 3 người họ đi rồi thì 3 ông giám đốc họ Lương thay đổi hẳn tính tình khiến mọi người trong công ty lúc nào cũng dè chừng cả.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, mới đây mà đã 1 năm rồi. Hôm nay công ty Nhật An có tổ chức 1 bữa tiệc ăn mừng để kỷ niệm các nhân viên trong sở

“Nè, lại đây, mau chào bà nội đi.” Joseph dẫn theo 1 đứa bé trai đang tiến tới gần bàn của ông bà Lương. Đứa bé rất là kháu khỉnh, mọi người nhìn thấy đều thương. “Mẹ àh, mẹ coi con dẫn ai tới nè. Mau, chào bà nội đi.”

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía Joseph, trong khi đó thì anh không hay biết gì vẫn vui vẻ cười nói.

13. Chương 13

Thằng bé thấy Joseph cứ thúc giục mãi cuối cùng cũng chịu mở miệng nói “Chào bà nội.”

Bà Lương, mẹ Joseph ôm thằng bé vào lòng “Ngoan, ngoan lắm.”

Đúng lúc đó thì Matt và Bi xuất hiện “Ý, sao Tony lại ở đây? Còn đi chung với Joseph nữa?”

Roger vừa đến nghe Bi hỏi thì trả lời “Vừa đúng lúc gặp Joseph ngoài bãi đậu xe, anh ấy nói là muốn dẫn thằng bé vào trong gặp ông bà nội nuôi trước cho nên tôi để anh ấy dẫn Tony đi.” Và Roger quay sang ông bà Lương “Chào 2 bác, 2 bác vẫn khỏe chứ? Tony àh, con đã chào ông bà nội nuôi chưa?”

Bà Lương xua tay “2 bác vẫn như vậy thôi con àh. Đã mấy tháng rồi không gặp Tony, nó lớn hơn nhiều rồi, đã được 1t phải không Roger?”

Roger gật đầu “Dạ phải, Tony thật hạnh phúc có tới 2 ông bà nội thương nó lắm, làm cho người khác phải ganh tỵ. À phải Joseph àh, thấy anh thích con nít như vậy, hay là mau mau lập gia đình để 2 bác được vui đi.”

Joseph lảng sang chuyện khác “Anh và Tony ở đây vậy còn chị nhà đâu, sao không thấy?”

“Bà ấy đang vô tới đó. Lúc này gặp lại 1 người bạn cho nên còn nấn ná nói chuyện ở đằng kia kia.” “Bi, Matt, Joseph àh, tới đây để ba giới thiệu ấy đứa quen biết.” Ông Lương ngoắc tay ra hiệu cho 3 anh chàng đi theo ông.

“Đây là Tina con gái của nhà buôn đồ cổ Nghiêm Tổng. Các con trò chuyện với nhau 1 chút đi.” Nói xong ông bỏ đi, tối nay ông muốn tạo cơ hội cho 3 anh chàng đó làm quen với các cô gái khác, vì ông thấy đã trải qua cả năm rồi mà họ lúc nào cũng sống khép kín, không giao tiếp với ai cả. Suốt ngày chỉ lo làm việc mà thôi, thời gian còn lại là đi kiểm tung tích của Kyo, Joe và Ariel, mặc dù không có kết quả nhưng 3 anh chàng này không hề nản lòng chút nào. Ông nghĩ cứ kéo dài như vậy hoài cũng không phải là cách, cho nên ông quyết định lợi dụng bữa tiệc này cho họ làm quen với những người con gái khác.

“Chào cô, tôi tên Joseph.” Anh khẽ mỉm cười chào hỏi Tina.

Tina cũng đáp lại “Rất vui được làm quen với các anh.”

Bi kiểm soát đi chỗ khác “Thật xin lỗi, tôi gặp được 1 số bạn bè bây giờ phải đi típ đái họ, hẹn gặp cô sau.”

Bi vừa bỏ đi thì 5 phút sau tới phiên Joseph lên tiếng, anh chỉ về hướng có Roger đang đứng “Chắc là Tony lại chạy loạn nữa rồi, tôi phải qua bên ấy để giúp Roger 1 tay coi chừng thằng bé, cô ở lại trò chuyện với anh 2 thôi nhé.”

Tina cảm thấy bị xúc phạm khi Bi và Joseph đồng loạt kiểm soát bỏ đi, “Cũng may là vẫn còn 1 người ở đây.” Cô thầm nghĩ.

Đúng lúc đó thì Matt giả bộ lấy điện thoại ra “Thật xin lỗi, tôi có điện thoại.” Anh cầm phone lên làm như là đang nói chuyện gì đó rất quan trọng và rồi cũng lảng lảng đi chỗ khác.

Tina vô cùng bức bối, cô thấy 3 người kia đã bỏ đi hết nên đành đi tìm những người bạn khác của cô. Cô bước tới hòa vào đám bạn bè con nhà giàu đang đứng ở 1 góc phòng.

“Ế, Tina, chuyện gì mà lại bức bối như vậy? Lúc này còn thấy chị trò chuyện với 3 anh chàng họ Lương mà, sao bây giờ lại đi tới đây có 1 mình vậy?”

Tina hậm hực “Đừng nhắc tới họ nữa, không biết họ có chuyện gì mà từng người kiểm soát rồi bỏ đi chỗ khác, không trò chuyện với tôi.”

1 cô gái khác chen vào “Các chị không biết gì sao? 3 anh chàng đó nổi tiếng lạnh lùng, trong ngành địa ốc không ai là không biết. Họ vừa đẹp trai, vừa giàu có lại tài giỏi, nhưng khổ nỗi trái tim của họ sắt đá lắm. Đã có rất nhiều tiểu thư con nhà giàu trồng cây si vì họ, nhưng họ chẳng thêm quan tâm tới. Thậm chí liếc mắt 1 cái cũng không có nữa đó.”

Sau khi tránh né Tina, Joseph đi ra ngoài hít thở không khí thì tình cờ bắt gặp Bi đang ngồi 1 mình, mắt thì nhìn lên bầu trời đầy sao. Joseph vỗ vào vai Bi.

“Anh họ, làm gì mà ngồi ở đây 1 mình vậy? Sao không vào trong đó trò chuyện với mấy cô gái kia?”

“Biết rồi còn hỏi nữa. Chính vì không chịu nổi bọn họ cứ quấy rầy nên anh mới trốn ra đây, em còn kêu anh đi nộp mạng nữa àh.”

Matt bước ra ngạc nhiên hỏi “Ừa, sao đông đủ vậy? 2 người chơi ác thật, bỏ tôi 1 mình trong đó với cái cô Tina kia, cũng may là tôi đủ thông minh mới chạy thoát thôi.”

Cả 3 im lặng một lúc thì Matt lên tiếng “Nếu như 3 cô gái kia cũng có ở đây thì hay biết mấy.”

Joseph gật đầu tán thành “Em thiết hoài niệm chuỗi ngày mà 6 người chúng ta sống chung với nhau. Cũng nhờ Kyo và Joe mà em mới phát hiện ra được tình yêu thật sự của mình dành cho Ariel. Nếu như không có họ thì 2 chúng tôi sẽ không có những kỷ niệm hạnh phúc như vậy.”

“Từ khi Kyo bỏ đi tới giờ, anh mới phát hiện cuộc sống của mình thật là buồn tẻ, cổ đã đem sức sống tới cho anh, và cũng chính cổ đã lấy đi nó.” Bi nhỏ giọng khi nhắc tới Kyo.

Còn Matt thì sao? Đã 1 năm trôi qua, anh càng khẳng định với bản thân là anh đã thật sự yêu Joe, đó là lý do mà tại sao tới bây giờ anh vẫn chưa có người yêu. Anh không muốn vui chơi qua đường như lúc trước nữa, tất cả thời gian của anh đều tập trung vào công việc và tìm kiếm Joe. Mặc dù mọi chuyện vẫn dậm chân tại chỗ nhưng anh cũng giống như Bi và Joseph đó là đều tin tưởng vào duyên phận. Duyên phận nhất định sẽ để cho họ gặp lại nhau vào 1 ngày không xa.

“Chúc anh lên đường bình an, sẽ thành công ký hợp đồng với công ty bên HQ.” Joseph nói khi tiễn Bi ra sân bay.

“Nhất định rồi, anh làm việc thì 2 người có thể yên tâm. Àh phải, anh đi vắng mấy ngày nhớ giúp ba mẹ anh lo cho công ty nhé. Em cũng biết ba anh mới mở lại công ty khác, chỉ là công ty nhỏ mà thôi cho nên còn nhiều điều cần 2 người giúp lắm.” Bi nhìn Matt và Joseph nói.

Matt vỗ vai Bi “Biết rồi, anh đừng lải nhải nữa. Tụi em sẽ chăm sóc tốt cho 2 bác mà, anh chỉ đi có mấy ngày thôi đừng có dài dòng như vậy. Bây giờ 2 bác đã dọn tới ở gần nhà tụi em rồi chạy qua chạy lại cũng được tiện lợi hơn mà. Anh đừng lo nhiều quá.” Sau khi tiễn Bi lên máy bay thì Joseph chia tay với Matt “Em phải đi mua chút đồ đây, anh hãy về nhà trước đi.”

“Đột nhiên hôm nay anh muốn đi dạo 1 chút, vậy thì hẹn gặp em ở nhà nhé.”

Đang lái xe trên đường tới tiệm bánh cheesecake, đột nhiên Joseph nhìn thấy 1 bà cụ bị té ở giữa đường. Anh vội thắng xe lại và chạy xuống.

“Bà àh, bà có sao không?” Anh nhìn thấy chân bà lão bị thương cho nên vội nói “Để cháu chở bà tới bệnh viện nhé.”

Bà lão xoa tay “Không cần đâu cậu, tôi chỉ là bị thương nhẹ thôi. Chả là tôi đang đón taxi về nhà do bất cẩn nên mới té đó thôi. Cậu không cần lo cho tôi đâu.”

Thấy bà lão đã bị thương, Joseph không nỡ để bà ấy lại 1 mình, anh đỡ bà đứng dậy và dìu bà lên xe mình “Để cháu đưa bà về nhà, nhà của bà ở đâu.”

“Thật ra tôi không có nhà cậu àh, tôi ở tại 1 căn dưỡng lão chung với những người khác mà thôi. Nhưng chỗ đó hơi cách xa đây nên không dám làm phiền cậu.”

Joseph xoa tay “Không có gì đâu, sẵn cháu đang được rảnh để cháu đưa bà về.”

Nói rồi, anh cho xe chạy. Bà cụ ngồi kế bên chỉ đường anh tới chỗ dưỡng lão của bà.

“Bà ở đó rồi người nhà có tới thăm thường xuyên hay không?”

“Cũng có cậu àh mỗi tuần mấy đứa con đều tới thăm tôi. Đặc biệt có 1 cô gái rất tốt bụng, cứ hễ có ngày rảnh là cô ấy tới làm xã công, giúp đỡ cho những người già ở trong đó. Cô ấy hay kể chuyện vui cho chúng tôi nghe lắm. Nhưng mà nụ cười của cô ấy hình như không phải xuất phát từ trái tim, tôi cảm thấy mỗi lần cô ấy cười giống như là đang cố gắng che giấu 1 tâm sự nào vậy đó. Nếu như cậu gặp được cô ấy, tôi bảo đảm cậu sẽ rất thích cô ấy.”

Joseph mỉm cười “Trong lòng của cháu, từ lâu đã có 1 người rồi. Đối với cháu, không ai có thể thay thế cô ấy cả.”

Không gian chìm vào im lặng cho tới khi xe của Joseph dừng tại 1 ngôi nhà to lớn. Anh mở cửa xe cho bà lão bước xuống.

“Cám ơn cậu, thật là phiền cậu quá.”

Joseph trả lời lễ phép “Dạ, không có gì, để cháu dìu bà vào trong nhé.”

Bà lão lắc đầu “Tới đây tôi có thể tự đi được rồi, cháu đừng lo.”

Joseph thấy vậy thì chào từ giã “Vậy cháu xin phép đi trước.”

Rồi anh đứng nhìn cho tới khi bà lão bước vào trong nhà thì anh mới lên xe đi về. Khi mở cửa xe thì anh thấy bà lão để quên cái túi tiền trên ghế ngồi. Anh vội cầm lấy chạy vào trong nhà để kiểm tra bà lão đưa lại. Khi anh vào tới nơi thì thấy căn nhà này được chia ra rất nhiều phòng không biết nên đi đâu để kiểm tra “Bà lão lúc này đi đâu mất rồi.” Anh đành phải đi từng căn phòng để kiểm tra.

“Bà àh, chân của bà bị thương hả? Tại sao vậy? Lúc này cháu đã nói là để cháu đi chung với bà nhưng bà lại không chịu.” Cô gái mà lúc này bà lão nhắc với Joseph đang xúc thuốc cho bà.

“Vì bà hơi lắm cảm cho nên sợ bị té thôi, cháu không cần lo quá. Àh phải hôm nay bà tưởng cháu không tới chứ.”

Cô gái kia cười tươi “Cháu nhớ bà cho nên tới thăm bà mà.”

Bà lão mừng rỡ “Cái con nhỏ này, thật là biết dỗ ngọt bà quá đi.”

Cô mở bóp ra lấy 1 ít tiền đưa vào tay bà lão “Bà cầm lấy cái này mua quà cho cháu bà đi.”

Bà lão xua tay “Không được, sao bà có thể nhận tiền của cháu chứ.”

Nhưng cô gái cứ khẳng định “Bà mà không nhận là cháu buồn lắm đó. Từ nay cháu cháu sẽ không tới đây nữa đâu.”

Bà lão thấy vậy liền nói “Thôi được, để bà lấy, cháu thật là tốt bụng quá. Lúc này bà gặp được 1 cậu thanh niên đưa bà về, cậu ấy cũng giống cháu rất tốt với người già. Nếu 2 người mà gặp nhau chắc cháu sẽ thích cậu ta lắm.”

Cô gái kia trả lời “Trong lòng của cháu từ lâu đã không còn chỗ cho ai khác nữa rồi. Thôi, để cháu ra ngoài lấy nước cho bà nhé.”

Cô gái vừa bước ra khỏi phòng thì Joseph kiểm tra được căn phòng của bà lão. Anh vội vã đi vào “Lúc này bà để quên cái túi tiền này trên xe cháu, nên cháu đi vào đây trả lại cho bà.”

Bỗng Joseph nhìn thấy dưới đất có 1 tấm hình “Ý, cái này có phải là do bà làm rơi hay không?” Anh cúi xuống cầm lên thì thật bất ngờ, người trong hình chính là..... Đang lúc anh còn chưa hết bàng hoàng thì cô gái lúc này bước vào.

“Cháu đã đem nước tới cho bà đây.” Joseph nghe tiếng nói của cô gái thì quay đầu lại, còn cô gái kia khi nhìn thấy Joseph thì hoảng hốt đánh rơi cả cái ly xuống sàn... Xoảng...

Cả 2 người không ai nói với nhau lời nào, chỉ đứng đó bất động mà thôi. Không biết vì quá xúc động hay bởi vì họ có quá nhiều chuyện để nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Cô gái kia kịp hoàn hồn lại nhận ra Joseph thì quay đầu bỏ chạy. Joseph lập tức chạy theo.

“Ariel!! Ariel!!”

Joseph đuổi theo Ariel ra tới bãi cỏ ngoài căn nhà, anh nắm tay cô lại. Ariel hất tay anh ra, quay đầu đi chỗ khác “Anh đã nhận lầm người, tôi.. tôi không phải là Ariel.”

Joseph bước tới gần cầm tấm hình trên tay đưa ra trước mắt “Nếu em không phải là Ariel tại sao lại có tấm hình này? Em nhận ra nó chứ?” Ariel quay lại thì nhận ra đó chính là tấm hình mà 1 năm về trước 2 người đã chụp chung với nhau tại nhà hàng Endless love. Làm sao cô có thể quên được chứ? Nước mắt của cô bắt đầu rơi, nhưng cô cố che dấu không cho Joseph thấy, cô run run nói “Anh đi đi, coi như là chưa bao giờ gặp lại em cả.”

Joseph tức giận nói “Chuyện đã xảy ra làm sao có thể coi như chưa xảy ra được chứ. Ông trời đã để cho anh tìm lại được em chứng tỏ duyên phận của chúng ta chưa dứt. Hãy theo anh về đi.”

Ariel lắc đầu “Vậy còn Kerry thì sao? Không phải 2 người đã....”

Joseph cắt ngang “Anh đã biết cuộc trao đổi giữa em và Kerry rồi. Sau khi em bỏ đi, anh có đi tìm cô và anh đã nói cho cô biết ngoài em ra anh sẽ không yêu bất cứ người con gái nào khác. Vì không lay động được anh cho nên cô ấy đã quay về Canada rồi. Bây giờ anh lúc nào cũng tìm kiếm em nhưng kết quả lúc nào cũng làm cho người ta thất vọng cả.”

Ariel im lặng nhìn Joseph, cô thật sự xúc động vì tình cảm của anh bấy giờ đối với cô không hề thay đổi. Cô cứ nghĩ là thời gian trôi qua thì tình cảm của anh sẽ dần dần giảm nhưng trái hẳn lại anh càng yêu cô tha thiết hơn nữa. Thấy Ariel im lặng, Joseph đi tới bên cạnh ôm cô vào lòng.

“Em có biết 1 năm qua anh kiếm em cực khổ lắm không? Hầu như mọi góc ngách trong DL đều có dấu chân của anh đó.”

Nghe anh nói như vậy, Ariel gục đầu vào vai anh và bắt đầu khóc. Joseph rất xót xa khi thấy nước mắt người yêu thấm qua làn vải ướt da thịt. Anh vỗ về “Mọi chuyện đã qua rồi, cuối cùng chúng ta có thể được ở gần bên nhau, em đừng buồn nữa.”

Ariel đã nín khóc, cô buông Joseph ra, ngẩng đầu nhìn anh “Em.. em rất nhớ anh. 1 năm qua không có lúc nào là em không nghĩ tới anh. Đã nhiều lần em muốn chạy đi tìm anh nhưng cổ họng không được làm như vậy.”

Joseph gõ nhẹ lên đầu Ariel “Khờ quá, từ nay lúc nào anh cũng sẽ bên cạnh em, không rời xa em 1 bước nữa.”

Ariel suy nghĩ “Làm vậy không được đâu, chẳng lẽ đi ngủ cũng đi theo em àh.”

“Cũng nhờ có bà lão đó mà anh mới tìm được em, có biết không lúc này trên xe bà ấy cứ khen có 1 cô gái hay tới đây làm nghĩa công, rất tốt bụng, bà ấy muốn giới thiệu cho anh đó.”

Ariel ngạc nhiên “Vậy àh, lúc này bà ta cũng nói cái anh chàng đưa bà ấy về rất là đẹp trai, muốn em đi gặp anh ta đó.”

“Rồi em trả lời thế nào?”

Ariel định nói nhưng cô khựng lại hỏi ngược lại Joseph “Vậy anh trả lời bà ấy thế nào, anh nói trước đi thì em mới nói.”

Joseph cúi thấp người xuống nói nhỏ vào tai Ariel “Anh nói là Trong lòng của cháu, từ lâu đã có 1 người rồi. Đối với cháu, không 1 ai có thể thay thế cô ấy cả.”

Ariel vội lên tiếng “Sao trùng hợp vậy, em cũng trả lời với bà ấy như thế.”

Joseph ôm lấy Ariel mỉm cười hạnh phúc, cả 2 người cùng ôm lấy cái hạnh phúc đang ở trước mắt họ, nâng niu từng giây phút mà họ gần nhau. “Cho dù thời gian có trải qua bao lâu đi nữa, thì anh mãi mãi yêu mình em mà thôi. Ariel, hứa với anh, từ nay đừng rời xa anh nữa.”

Ariel ôm chặt Joseph hơn “Mãi mãi không bao giờ xa anh đâu, tình yêu của chúng ta cũng giống như là Endless love vậy, không bao giờ kết thúc.”

Bỉ vừa mới bàn xong 1 bữa ăn, anh đi tới quán nước mà 1 năm trước đây anh đã ghé qua, chính là quán Un4gettable. Anh bước vào quán chọn 1 chỗ ngồi ở trong góc. Sau đó anh kêu 1 ly rượu, đang ngồi nhâm

nhì thường thức thì bỗng anh nghe tiếng 1 cô gái. “Nè, anh tới quán của tôi định làm gì đây? Uống rượu xong không chịu đi mà lại phá quán của tôi là thế nào?”

Người đàn ông say rượu kia trả lời “Nghe danh bà chủ ở đây nổi tiếng xinh đẹp, hôm nay được gặp quả là danh bất hư truyền.”

Kyo định cho tên đó 1 bài học, để hắn biết cô không phải là người dễ ăn hiếp nhưng chưa kịp ra tay thì Bi đã đi tới, anh xen vào.

“Anh là đàn ông mà lại gây sự với 1 người con gái àh?” Bỗng Bi quay sang nhìn Kyo thì nhận ra bà chủ quán không ai khác chính là cô.

Đến lúc này thì Kyo cũng đã nhìn ra Bi, phản ứng đầu tiên của cô là vô cùng kinh ngạc nhưng típ theo sau đó, cô bỏ chạy ra ngoài. Bi vội vàng đuổi theo cô, bỏ mặc tên khách say rượu đứng đó ngạc nhiên không biết đang xảy ra chuyện gì.

Kyo chạy vào 1 con hẻm nhỏ, cô trốn vào 1 góc, cứ nghĩ là Bi sẽ không kiếm ra được cô. Nhưng ai ngờ khi cô vừa quay đầu lại thì thấy Bi đã đứng đó tự bao giờ. Cô lắp bắp hỏi:

“Sao.. sao anh lại chạy tới đây nhanh vậy?”

Bi tiến tới gần bên cô “Anh cũng đã từng ở HQ, em nghĩ là anh không biết đường ở đây hay sao?” Thấy Kyo im lặng nên Bi nói “Chúng ta kiếm chỗ nói chuyện đi

Biết là hôm nay không thể tránh khỏi nên Kyo trả lời “Tới quán của em, giờ này là giờ đóng cửa chỗ đó nói chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Hai người im lặng bước về quán nước Un4gettable của Kyo, vào tới nơi thì thấy Kathy đang dọn dẹp, Kyo liền nói:

“Em cứ về trước đi, ở đây có chị lo là được rồi.”

Kathy tò mò nhìn sang Bi, đây là lần đầu tiên cô thấy bà chủ của mình đi chung với 1 người đàn ông vì từ lúc làm việc cho Kyo tới nay, Kyo luôn luôn là 1 bà chủ tốt bụng nhưng về mặt tình cảm thì cô rất khép kín, không có bạn bè và cũng không có người yêu gì cả.

Kathy rời khỏi quán để lại cái không khí yên tĩnh và căng thẳng cho Bi và Kyo. Thấy vậy Kyo mở lời trước

“Anh có chuyện gì muốn nói thì cứ nói đi.”

Bi ngập ngừng 1 lát thì trả lời “Anh chỉ muốn biết là em có còn yêu anh hay không?”

Không cần suy nghĩ Kyo nói ngay “Em không còn yêu anh nữa. Chuyện ngày xưa em đã quên hết rồi.”

Bi tiến lại đứng trước mặt Kyo “Em có dám nhìn thẳng anh lập lại câu nói lúc nãy hay không?”

Kyo im lặng quay mặt đi chỗ khác, thấy thế Bi bồi thêm vào “Nếu em đã thật sự quên anh, quên đi tình yêu của chúng ta tại sao em lại đặt tên cho quán nước này là Un4gettable? Có cái gì làm cho em không thể quên được vậy?”

“Em quên cái gì hay nhớ cái gì không liên quan tới anh.” Cô bắt đầu khóc, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt tiều tụy của cô. “Tại sao ông trời lại nhấn tâm như vậy? Em đang cố gắng quên đi anh thì lại để cho em gặp lại được anh.”

Bi nhỏ nhẹ nói “Đó chính là vì 2 chúng ta còn yêu nhau cho nên duyên phận đưa đẩy để cho anh kiếm lại được em. Em có biết không? Ngày nào anh cũng nhớ tới em, không phút giây nào anh ngừng yêu em cả.”

Kyo sụt sùi nói “Hãy quên em đi, rồi anh cũng sẽ quen với cuộc sống không có em như ngày nào mà thôi.”

Bi bước tới ôm ngang eo của Kyo “Không, anh không quen sống 1 cuộc sống không có em giống như bây giờ. Không có em, anh không còn phân biệt được ngày hay đêm nữa, bởi vì ngày và đêm đối với anh cũng giống nhau mà thôi. Thời gian như dài ra thêm, mỗi ngày trôi qua anh tưởng chừng như là hàng vạn thế kỷ vậy đó.”

“Yêu nhau không nhất thiết phải sống bên nhau. Đôi khi xa nhau sẽ làm cho người ta yêu nhau nhiều hơn.” Kyo buồn bã nói.

“Phải, yêu nhau không nhất thiết phải gần bên nhau, nhưng nỗi nhớ tương tư sẽ làm cho con người héo rũ. Kyo àh, về với anh đi. Không cần biết gặp bất cứ khó khăn gì anh cũng sẽ cùng em đi hết đoạn đường chông gai đó. Bỏ mặc là người khác nghĩ sao, chỉ cần trên thế giới này có 2 chúng ta như vậy là đủ rồi.” “Em không mong anh vì em dễ rồi gây bất hòa với gia đình, thôi thì hãy để em tiếp tục ở lại đây, lặng lẽ yêu anh như vậy là đủ rồi.”

“Em đã quên là anh vừa mới nói cho dù là xảy ra chuyện gì 2 chúng ta sẽ cùng nhau đương đầu hay sao? Cho nên em đừng suy nghĩ nhiều quá, chuyện tới đâu thì hay tới đó.” Rồi anh nắm chặt lấy tay Kyo “Cuộc đời này sẽ không buông tay em ra đâu.”

Những đau khổ mà họ trải qua cuối cùng đã được đền bù xứng đáng, tình yêu trao ra vĩ đại hơn là tình yêu nhận được, câu nói này thật tương xứng với tình yêu của Kyo.

“Hôm nay thật xui xẻo, cái xe lại bị chết máy dọc đường, bây giờ phải làm sao đây?” Joe vừa nói vừa mở nắp xe lên quan sát. Đúng lúc đó thì có 1 chiếc xe màu xám trở tới. Một chàng thanh niên bước xuống xe, tới gần bên Joe.

“Để tôi coi đèn cho.”

Nghe giọng nói quen thuộc, ánh mắt của Joe dời chỗ từ từ nhìn sang phía người thanh niên kia.

“Là anh?” Joe mở to mắt nhìn.

Matt cũng bất ngờ không kém “Joe?” Trong lòng anh rộn lên 1 niềm vui khó tả, từng ngày từng phút anh luôn mong muốn gặp lại Joe, nhưng anh không dám tin là cái ngày đó lại tới nhanh như vậy.

Joe lên tiếng cắt đứt dòng suy tư của Matt “Tôi có thể gọi điện thoại nhờ Ariel tới giúp, không dám làm phiền anh đâu, anh có thể đi trước.”

Trong giọng nói của Joe có phần lạnh lùng và hờ hững, cô vẫn còn giận anh chuyện ngày hôm đó. “Trời tối rồi, để em ở đây 1 mình anh không yên tâm, để anh đưa em về trước rồi kêu người tới coi xe đèn cho em.” Matt tiếp tục nói vì anh sợ nếu bây giờ anh không nói thì sẽ không có cơ hội để nói nữa.

“Thời gian qua em bỏ đi, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh thừa nhận là lúc trước anh quả thật là muốn đùa vui với em mà thôi, chỉ vì muốn lấy được chiếc xe mà mình yêu thích nên anh đã bỏ mặc cảm giác của em. Tới khi biết được là anh đã thật sự yêu em thì đã quá muộn, cảm giác mất đi em khiến anh chơi vơi hụt hẫng như vừa đánh mất 1 vật gì đó rất quan trọng.”

“Tôi không còn là Joe của ngày xưa nữa, những lời nói của anh đối với tôi đã không còn ý nghĩa gì. Trái tim của tôi đã chết, cõi lòng cũng đã băng giá từ rất lâu rồi. Cho nên anh hãy quên những lời nói đó mà đi nói với những cô gái khác đi.” Joe lạnh lùng nhìn Matt.

“Anh biết là mình đã tạo cho em 1 vết thương mãi mãi không bao giờ có thể chữa lành được. Nhưng anh mong là em có thể cho anh 1 cơ hội cũng như là hãy cho tình yêu của chúng ta 1 cơ hội. Không lẽ em muốn tình yêu của mình kết thúc như vậy sao?”

“Tình yêu?” Joe cười mỉa mai “Matt àh, có lẽ anh đã nhớ sai Tình yêu của chúng ta chưa có bắt đầu thì làm sao mà có kết thúc được.. Thật xin lỗi vì đã làm phiền anh, bây giờ tôi đi trước đây.” Joe quay đầu bỏ đi, để lại Matt đứng đó

“Joe, em vẫn giống như 1 năm về trước, không có gì thay đổi cả. Còn nhớ khi em phát hiện được chuyện anh đánh cá với Roger thì em cũng đã quay lưng bỏ đi để mặc anh đứng lại nhìn theo bóng em cho tới khi em đi thật xa. Anh tin rằng trái tim của em cũng giống như xưa, anh nhất định sẽ cứu vãn lại cuộc tình của mình.

Tại nhà hàng Endless love. “Đã lâu rồi, em không tới chỗ này.” Ariel nắm tay Joseph bước vào quán ăn kỷ niệm của 2 người, cô đảo mắt nhìn xung quanh “Cảnh vật vẫn không có gì thay đổi.”

Joseph dẫn cô tới cái bàn mà 2 người vẫn hay ngồi, anh kéo ghế để Ariel ngồi xuống “Anh biết là em thích quán ăn này cho nên cố tình dẫn em tới đây đó.”

Ariel chưa kịp trả lời Joseph thì bỗng cô nghe 1 tiếng nói quen thuộc mà đã lâu rồi cô chưa được nghe

“Cũng tại anh đó, lúc nào cũng chậm chạp hết, đã tới trễ 1 phút rồi nè.”

Chủ nhân của giọng nói đó không ai khác chính là..

“Chị họ?” Ariel vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Kyo, và quan trọng hơn nữa là cô đang đi chung với Bi.

Kyo cũng đã nhìn thấy Ariel, cô chạy nhanh tới 2 người ôm chầm lấy nhau “Ariel àh, chị thật là nhớ em lắm. Để chị coi coi, tội nghiệp quá, em đã ốm đi nhiều rồi đó.”

“Chị họ, chị cũng đã đẹp hơn xưa.” Ariel nheo mắt nhìn Kyo “Con người khi có tình yêu thì đẹp đặc biệt mà.”

Kyo mỉm cười “Lâu rồi không gặp, cái miệng của em vẫn ngọt như ngày nào. Àh phải, Joe đâu, sao không thấy. Thôi chị biết rồi, em ra đây cặp kè để 1 mình Joe ở nhà phải không?”

Đúng lúc đó thì Joe xuất hiện “Đang nói xấu gì tôi đó.” Cô nhìn sang thì thấy Kyo, liền la lớn “Chị họ? Không thể nào chị họ đang ở bên HQ mà, tôi nhớ là chị họ đâu có chị em sanh đôi nào đâu.”

“Cái con nhỏ này, chị họ của em mà cũng không nhận ra nữa àh?”

Vừa dứt lời thì Matt từ đằng xa đi tới nhìn thấy mọi người đều có mặt đông đủ ở đây khiến anh vô cùng ngạc nhiên, anh hết nhìn sang Ariel rồi lại quay sang nhìn Kyo “Không phải là Ariel và Kyo sao?”

Ariel và Kyo đồng thanh trả lời “Chính xác.”

Matt nhìn sang Joseph và Bi ngụ ý dò hỏi là vì sao lại kiếm được 2 cô gái này nhưng anh thấy 2 người đó đang ngồi im bất động vì vậy giờ mọi người cứ thi nhau nói chuyện, làm Bi và Joseph không có dịp xen vào. Thấy 2 người đó ngồi im bất động, Matt đánh nhẹ vào vai Bi “Anh họ, hôm nay đổi tã àh, sao im lặng vậy?”

Joseph ngắt lời “Thì tại 3 cô gái này nè, vậy giờ cứ mãi mê nói chuyện, chúng tôi có chen chân vào được đâu.”

Bi nói “Thôi, thôi, mọi người ngồi xuống trước đi, có chuyện gì từ từ rồi nói, chẳng lẽ cả đám cứ đứng như vậy hoài sao?”

Sau đó Bi kéo ghế cho Kyo, anh đương nhiên là ngồi kế Kyo rồi, Joseph thì ngồi bên cạnh Ariel. Còn Joe thì phân vân không biết nên ngồi ở đâu, thấy Joe và Matt không đi chung với nhau thì 4 người kia đã hiểu là 2 người họ vẫn chưa làm lành. Thấy vậy Bi kéo Matt ngồi kế bên cạnh anh, còn Kyo thì đẩy Joe xuống chiếc ghế kế bên Matt. Bi nói nhỏ vào tai Matt

“Chuyện này dài dòng lắm, bữa nào rảnh anh sẽ kể cho em nghe cái công cuộc tìm kiếm Kyo đầy gian nan và vất vả của anh. Còn em với Joe sao rồi, anh thấy tình hình của 2 người sao mà căng thẳng quá vậy?”

Matt trả lời “Có chuyện gì về nhà 3 anh em chúng ta sẽ nói sau.”

Joseph gật đầu “Phải đó, anh họ àh anh đã quên là không được nói chuyện lúc đang ăn àh?”

Kyo kêu 1 phần cơm tình nhân cho cô và Bi, còn Ariel thì gọi 1 ly nước trái cây tình nhân và 2 phần beef steak cho cô và Joseph. Matt thì kêu 1 phần hải sản, còn Joe thì chỉ ăn salad. Tới khi đồ ăn được bưng ra phải nói là khung cảnh vô cùng khủng khiếp vì Bi và Kyo cứ ngồi liếc mắt tình tứ, trong khi đó Joseph và Ariel cũng chẳng vừa gì vì Ariel cứ ngồi dựa vào Joseph, 2 người cứ thủ thỉ thì thầm với nhau rồi lại khúc khích cười khiến Joe vô cùng tức giận. “Các người đủ rồi nha, 1 cặp thì liếc mắt, 1 cặp thì âu yếm với nhau. Bộ các người không thấy là ở đây còn người thứ 5 cô đơn lẻ loi là tôi hay sao mà các người lại làm như vậy, thiệt tình hết nói nổi.”

Kyo mỉm cười dịu dàng “Em àh, không phải là chúng tôi muốn chọc tức em đâu, thật ra bên cạnh em có 1 người đàn ông đang mở rộng vòng tay sẵn sàng che chở cho em mà em không chịu đó thôi.”

Ariel cũng hòa theo “Phải đó chị 2 àh, chị nên quý người trước mắt mới đúng, bây giờ chúng tôi đều có đôi có cặp thấy chị chỉ có 1 mình em cũng thương chị lắm, chị có nên suy nghĩ lại về anh Matt hay không?”

Joe nghe nhắc tới Matt thì đỏ mặt ấp úng “Nếu biết trước như vậy, lúc này tôi đã ở nhà rồi, không tới đây làm gì, thấy 2 cặp các người triền miên như vậy thiệt khiến cho tôi ganh tỵ.” Joe đứng dậy “Thôi tôi về trước đây, các người ở lại vui vẻ, Ariel tối nay đừng về khuya quá. Àh phải chị họ àh, tối nay chị ngủ ở đâu vậy?”

“Thì ở nhà của anh.” Kyo chỉ sang Bi, cô cảm thấy ngượng khi sơ ý nói ra câu nói đó “Àh không, ý của chị là ngủ ở nhà em chứ ở đâu, chị đâu còn chỗ nào để đi nữa.”

“Yên tâm đi, 1 lát nữa em sẽ đưa chị họ bình an về nhà của chúng ta mà.” Ariel nói với Joe.

Khi thấy Joe vừa bước ra khỏi nhà hàng Bi quay sang khều Matt “Đi theo mau, đây là cơ hội tốt đó.” Hiểu ý Matt liền đứng dậy bước đi theo Joe. Ariel mỉm cười tình quái

“Chị họ, cái chiêu chọc tức của chị thiệt là linh nghiệm.”

Kyo ngênh mặt “Đương nhiên rồi, chị biết là khi Joe nhìn thấy 4 người chúng ta có đôi có cặp thì nhất định sẽ cảm thấy cô đơn, và rất cần 1 người để che chở. Lúc này chính là lúc mà trái tim yếu đuối nhất, cho nên nếu Matt ra tay dỗ ngọt thì sẽ làm cho trái tim băng giá của Joe tan chảy.”

Joseph lắc đầu “Thật là báỉ phục 2 người luôn.”

Bi thêm vào “Đàn bà đúng là có nhiều kế thật, cho nên mới nói chỉ có đàn bà mới bít được đàn bà nghĩ gì thôi. Chứ còn chúng tôi là chịu thua rồi. Không bao giờ hiểu được tâm ý của các người.”

Ariel mỉm cười high five với Kyo “Thành công rồi.”

Nói về Matt thì anh có chạy ra kiểm Joe nhưng mà đã trễ 1 bước cô đã đi taxi về nhà rồi. Mặc dù có hơi thất vọng 1 chút nhưng anh không nản lòng chút nào, anh đã chuẩn bị xong kế hoạch đeo đuổi Joe rồi.

Mấy ngày sau thì Joe, Kyo và Ariel dọn về lại căn nhà mà lúc trước 3 cô đã ở chung với nhau. Kyo quyết định đón mẹ cô sang DL sống chung với cô, Ariel cũng muốn bà Thiệu có bạn trò chuyện cho nên ngỏ ý mời mẹ Kyo tới ở chung. Không cần nói thì mọi người cũng biết là sau đó 3 cô gái này đã về làm việc lại tại công ty Nhật An. Và thế là cái không khí yên tĩnh này kể từ nay sẽ không còn nữa. Ariel và Kyo phải nản nỉ mãi, tốn biết bao nhiêu là lời nói thì Joe mới chịu quay về công ty làm việc chung với 2 người. Vì 3 cô gái là 1 vật không thể tách rời được, cho nên bất chấp mọi giá Ariel và Kyo phải chiêu dụ Joe cho bằng được.

Joe đang ngồi làm việc thì bỗng có 1 chàng thanh niên đem thật nhiều bông hồng tới nói là trao cho cô. Chẳng bao lâu sau trên bàn của cô đã được bao trùm 1 bởi 1 rừng bông hồng trông thật đẹp mắt, số lượng của bông hồng của từng bó đều không giống nhau. Còn đang suy nghĩ không biết người tặng bông là ai thì Matt xuất hiện.

“Em có thích không?”

Joe nhìn anh “Đều là của anh tặng đó àh. Tôi không lấy, anh hãy đem đi đi.”

Matt mỉm cười từ tốn nói “Em có biết ý nghĩa của từng bó bông này hay không?”

Joe lạnh lùng đáp “Tôi không biết và cũng không có hứng thú để biết.”

Matt nhẹ nhàng cầm 1 bó lên giải thích “Đây là bó bông có 4 cây bông hồng. Ý nghĩa là Tình yêu của anh dành cho em không thay đổi.”

Joe im lặng không trả lời, Matt tiếp tục cầm 1 bó khác lên “Cái này thì có 144 cây bông ý nghĩa là yêu em ngày ngày, tháng tháng, đời đời, kiếp kiếp.”

“Còn bó này thì có 19 bông ý nghĩa nói anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi em cho tới khi em tha thứ cho anh.” “Cái này thì có 999 cây bông ý nghĩa nói là tình yêu của anh dành cho em thiên trường địa cửu.”

“Bó này thì có 30 cây bông nghĩa là anh tin 2 chúng ta có duyên với nhau. Còn cái này thì có 7 cây bông có nghĩa là anh sẽ lặng lẽ yêu em không cần biết là em có yêu anh hay không.”

Đột nhiên anh đưa ra trước mặt Joe chỉ có 1 cây bông hồng, Joe còn đang ngạc nhiên thì Matt giải thích “Ý nghĩa của 1 cây bông tức là anh chỉ yêu mình em mà thôi.”

Joe đứng dậy rời bàn làm việc vì cô không muốn bị những lời nói của Matt làm cảm động, cô đang cố gắng vùi lấp tình yêu của mình nhưng Matt lại xuất hiện làm cho nó sống dậy, cô đang rất phân vân không biết phải làm như thế nào. Những lời nói của Matt đều đã bị Kyo và Ariel nghe thấy, 2 người vô cùng xúc động khi biết được rằng Matt lại yêu Joe đến như vậy.

Kyo nói “Nếu như có 1 người đàn ông nói với chị những lời đó chắc là chị sẽ đồng ý làm vợ anh ta mà không cần suy nghĩ.”

Ariel gật đầu “Còn em thì chắc là sẽ ôm chặt lấy anh ta không buông đâu. Nhưng không hiểu sao chị 2 lại không có chút phản ứng nào cả.”

Bi cắt ngang “Lần này Matt thật đã tốn nhiều tâm tư lắm đó, nếu Joe mà không cảm động thì tôi chịu thua cô ấy rồi.”

Joseph nhìn Ariel và Kyo “Nè, 2 người cũng về khuyên Joe 1 chút đi, dù gì thì chuyện cũng đã qua lâu lắm rồi, anh 2 cũng đã bị trừng phạt thích đáng. Tại các cô không biết mà thôi, 1 năm qua anh 2 thay đổi nhiều lắm đó, không còn giống lúc trước nữa đâu.”

Kyo quả quyết “Vì mối tình si của Matt tôi nhất định sẽ về khuyên Joe.”

“Chuyện này cứ giao cho 2 chúng tôi đi, bảo đảm thành công mà.” Ariel trả lời

14. Chương 14 End

Joe đang đứng suy nghĩ ngoài ban công, thì bỗng Ariel từ phía sau đi tới đập tay lên vai cô.

“Chị 2, làm gì mà thần thờ vậy?”

Joe thở phào “Cái con nhỏ, làm giết mình àh. Bị em hù vài lần như vậy chắc chị sẽ bị bệnh đau tim đó.”

Kyo bước ra cầm theo 3 lon bia trên tay, cô đưa cho Ariel và Joe mỗi người 1 lon. Ariel kinh ngạc “Chị họ àh, chị cũng biết em mà uống bia xong sẽ làm những chuyện không bình thường đâu, chị không sợ àh?”

Kyo cười lớn “Hahahaha, đừng lo 3 chúng ta uống xong đều bị xỉn hết, sau đó lăn ra ngủ đâu còn biết gì nữa đâu chứ.”

Joe mở nắp lon uống 1 hơi. Kyo vội can “Nè, nè, uống vừa vừa thôi, chị không phải muốn tống say em đâu.”

“Nhiều khi em cảm thấy, ông trời thật trớ trêu.” Joe tâm sự trong khi đó Ariel và Kyo đứng im lắng nghe. “Nếu đã biết trước, em và Matt không thể nào thì tại sao còn để cho 2 chúng tôi gặp lại nhau chứ.”

Kyo nói “Joe àh, trên đời này không có chuyện không thể nào đâu, chỉ coi là em nghĩ sao mà thôi. Cũng giống như chị và Bi, trải qua bao nhiêu sóng gió chị cũng nghĩ là chúng tôi sẽ không thể nào ở bên cạnh nhau vậy mà bây giờ rốt cuộc cũng được gặp lại nhau.”

“Cho nên mới nói mỗi người đều có duyên phận và tình yêu của mình, chị 2 àh chị coi bây giờ em và Joseph rất là hạnh phúc. Thật ra cái hạnh phúc mà chị chờ đợi đang ở bên cạnh chị đó chỉ là không biết chị có chịu cho bản thân mình 1 cơ hội hay không thôi.”

Joe cầm lon bia uống cạn, cô suy nghĩ lời nói của Ariel và Kyo thật là đúng, nhưng cô không dám thử chấp nhận lại Matt cô còn lo sợ mai này cô sẽ 1 lần nữa bị đau khổ giống như 1 năm về trước. Chợt cô nhớ tới lời của Matt đã từng nói với cô “Em hãy cho anh 1 cơ hội cũng như là cho tình yêu của chúng ta 1 cơ hội.” Joe nghĩ là Matt nói đúng, cô sẽ cho tình yêu của 2 người thêm 1 cơ hội nữa, cho dù kết quả lần này là đau khổ hay hạnh phúc cô cũng đều chấp nhận cả.

Sáng hôm sau, Joe, Ariel, và Kyo cùng đi tới 1 tiệm tạp hóa để mua đồ.

“Chị 2, em có mua khăn giấy để trong xe rồi nè, như vậy đã đủ chưa?” Ariel cầm 1 hộp tissue trên tay đưa cho Joe.

“Được rồi, đã đủ rồi, chị cần mua mấy cây viết nữa là xong.”

Bỗng Joe bị 1 tiếng nói làm gián đoạn “Tiếng nói đó không phải là của Matt hay sao?” Cô từ từ đi tới gần nơi phát ra giọng nói của Matt, bỗng cô nhìn thấy 1 cô gái đang gục đầu vào vai anh khóc lóc sụt sùi, còn Matt thì đang ôm cô ta mà vỗ về. Joe tức giận đánh rơi cả hộp khăn giấy xuống đất. Matt nghe tiếng động thì quay sang nhìn, anh thấy gương mặt tức tối của Joe, anh lên tiếng gọi nhưng Joe đã bỏ chạy ra ngoài “Joe, Joe!!”

Kyo thấy Joe chạy đi thì ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đúng lúc đó thì cô lại thấy Matt và đằng sau có 1 cô gái đi theo anh nữa. Kyo chặn Matt lại “Không ngờ anh là người như vậy? Uống công tôi và Ariel đã nói tốt cho anh suốt đêm hôm qua, Joe đã bị cảm động bây giờ thì chắc là hết cơ hội rồi.”

Ariel khi tính tiền xong thì đi tới bên chỗ Kyo “Ừ? Chị 2 đi đâu mất rồi, sao không đợi luôn em?”

Kyo hất đầu nhìn Matt “Có người đã chọc tức chị 2 của em cho nên Joe đã đi trước rồi, chúng ta cũng đi thôi, còn đứng lại đây chị sợ là chị không kèm được, tới lúc đó xảy ra án mạng thì không tốt.”

“Lạ chưa, chị họ nói ai vậy ta?” Lắm bầm 1 mình xong rồi Ariel cũng đi theo Kyo, cả 2 trở về công ty Nhật An, còn Matt thì đang phân vân không biết phải đi đâu để kiếm Joe mà giải thích, anh sợ nhất là có thể Joe sẽ trở về công ty cho nên vội vàng lái xe bỏ đi.

Đúng như lời Matt đoán Joe đang ngồi làm việc với cái máy puter, chăm chú tới nỗi không nhìn thấy Matt đi vào. Matt lần la tới gần Joe, nhưng anh chưa kịp lên tiếng thì Joe đã đứng dậy bước đi ra ngoài. Tình cảnh này đương nhiên không thể nào thoát khỏi 4 cặp mắt đang theo dõi cặp Matt và Joe.

“Coi bộ lần này chị 2 không bỏ qua cho anh Matt đâu.” Ariel lắc đầu thở dài.

Kyo giận dữ nói “Ai kêu hần dám làm chuyện có lỗi với Joe chứ, tại các người không biết mà thôi, sáng nay Matt đã ôm 1 cô gái trước bao nhiêu con mắt đó.”

Bi trợn mắt “Thôi nguy nhất định là Joe đã nhìn thấy cho nên mới phản ứng lớn như vậy.”

“Theo như em biết thì từ hơn 1 năm nay anh 2 đâu có bạn gái đâu, tại sao tự nhiên lại chạy ra 1 cô như vậy, trong đây nhất định có ẩn tình.” Joseph lắm bầm.

“Joseph àh, 2 chúng ta đi điều tra cho rõ chuyện này, còn 2 cô làm ơn đừng có châm dầu vào lửa nữa đó nha, nhất là em đó Kyo, hãy nói tốt cho Matt trước mặt Joe đó. Sau khi chúng tôi điều tra rõ ràng thì mới kiếm cách giải quyết sau, chứ đừng để bị hiểu lầm giống như Joseph và Ariel lúc trước, mọi người còn nhớ chuyện của Kerry chứ?”

Kyo xụ mặt xuống “Biết rồi, biết rồi, chúng tôi làm việc thì 2 người cứ yên tâm đi.”

Tối hôm đó, tại nhà của Ariel “Chị 2 àh, sáng nay sao vội vàng bỏ đi về công ty trước mà không đợi em và chị họ vậy?”

Joe đáp ứng “Àh, tại chị chợt nghĩ ra là có chuyện cần phải làm đó mà.”

Kyo bước vào phòng chen vào cuộc nói chuyện giữa Joe với Ariel, cô ra dấu cho Ariel biết là đã điều tra ra được chuyện của Matt rồi.

“Joe àh, em với Matt...”

Joe cắt ngang “Em không muốn nhắc tới tên người này nữa, chị và Ariel cũng đừng phí công sức khuyên em tha thứ cho Matt làm gì, em và anh ấy không thể cứu vãn được nữa đâu.”

Ariel nghe như vậy thì đưa mắt nhìn Kyo dò hỏi, 2 cô len lén đi ra ban công gọi điện thoại cho Bi.

“Lần này không xong rồi, thái độ của Joe rất là khó thuyết phục.”

Đầu dây bên kia Bi trả lời với giọng lo lắng “Vậy bây giờ phải làm sao đây, rõ ràng là Matt vô tội mà, con gái mấy người sao không bao giờ chịu nghe người ta giải thích là thế nào nhỉ?”

Ariel suy nghĩ 1 lúc rồi trả lời “Chị họ àh, em có ý kiến thế này.” Rồi cô nói nhỏ cho Kyo nghe.

“Ừh, được đó, chị ủng hộ ý kiến của em. Nếu kế hoạch A không thành thì chúng ta sẽ áp dụng kế hoạch B.”

Nãy giờ lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Kyo và Ariel mà Bi không hiểu gì hết, anh hỏi lại “2 người có kế hoạch gì vậy? Sao không nói cho chúng tôi biết để cùng tham khảo.”

“Bi àh, chuyện này cần tới sự giúp đỡ của anh, hãy liên lạc với Roger bạn thân của Matt nhé, chúng ta sẽ cần anh ấy giúp 1 tay đây.”

Nói xong Kyo mỉm cười bí ẩn.

Sáng hôm sau, Kyo và Ariel hẹn Joe đến quán ăn gần nhà để mua đồ ăn sáng nhưng đột nhiên 2 cô bỏ hẹn, để 1 mình Joe tới quán ăn đó 1 mình. Joe cứ cần nhằn mãi về chuyện 2 cô gái kia bỏ hẹn, khi bước vào quán thì bỗng cô thấy Matt từ đằng xa đi tới.

“Joe àh, anh nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.”

Joe quay mặt đi “Tôi và anh không có gì để nói cả, tôi đã biết đây nhất định là kế của chị họ và Ariel mà. Hai người đó sẽ biết tay tôi.” Dứt lời Joe tức giận bước đi, Matt vội chạy theo

“Joe! Joe!”

Bỗng cô nghe tiếng xe thắng gấp đằng sau lưng mình, đang còn bàng hoàng thì thấy người tài xế trên xe hối hả chạy xuống, như là anh ta đã *****ng trúng 1 người nào đó thì phải. Vừa lúc đó thì Joe thấy Kyo từ đâu chạy tới “Không xong rồi, Joe àh, Matt đã bị... đã bị chiếc xe đó *****ng trúng.”

Joe nghe lỗ tai lùng bùng khi Kyo nhắc tới Matt, cô vội vàng chạy tới chỗ mà có chiếc xe hơi màu xanh đang dừng ở đó, cô thấy Matt nằm yên bất động, chung quanh toàn 1 màu đỏ. Còn người tài xế thì đã bỏ đi đâu mất tiêu rồi.

“Matt, Matt! Anh sao vậy? Anh đừng có chuyện gì nha, để em gọi cấp cứu.” Matt đưa tay ngăn lại “Không cần đâu, anh hy vọng có thể nói chuyện với em vì anh sợ lát nữa đây sẽ không còn cơ hội nữa.”

Joe ngồi xuống bên cạnh Matt, cô bắt đầu khóc, cô thật sự cảm thấy hoang mang cô sợ hãi như Matt có chuyện gì thì cô phải làm sao đây, bây giờ cô mới biết thì ra bản thân mình còn yêu Matt nhiều lắm, chỉ là bấy lâu nay cố tình che giấu lại mà thôi.

“Không, anh đừng nói gì cả, anh nhất định sẽ không sao đâu, mai này chúng ta còn nhiều cơ hội để nói chuyện với nhau mà, em không muốn nghe bất cứ lời gì vào lúc này cả.”

Matt từ từ lấy trong túi ra cái vỏ sò mà Joe đã tặng cho anh lúc 2 người đi Trung Quốc, anh nhỏ nhẹ nói

“Còn nhớ cái vỏ sò này không, lúc 2 chúng ta đi dạo chơi ở bãi biển, chính tay em đã tặng nó cho anh đó. Bấy lâu nay anh vẫn luôn giữ nó ở bên mình, thấy nó giống như là nhìn thấy em vậy.”

Những giọt nước mắt hạnh phúc bắt đầu rơi trên má Joe, cô nắm lấy tay Matt “Từ nay anh không cần nhìn nó mà nhớ tới em nữa, từ bây giờ em sẽ luôn ở bên cạnh anh mà.”

Matt mỉm cười “Cô gái ngày hôm qua mà em nhìn thấy thật ra không có quan hệ gì với anh cả, cô chỉ là 1 người bạn cũ mà thôi vì đang có chuyện buồn nên khi gặp anh cô ấy mới khóc lóc thấy như vậy anh mới an ủi cô ta thôi em đừng có hiểu lầm nha.” Thấy Joe im lặng với vẻ suy nghĩ, Matt hỏi “Em không tin anh àh?”

Joe lắc đầu “Em tin, em tin mà, bây giờ anh đừng nói gì nữa, để em lấy xe đưa anh đi bệnh viện.”

“Joe àh! Em.. em có tha thứ cho anh không? Chúng ta có thể làm lại từ đầu được chứ?”

Joe lau nước mắt nhìn Matt trìu mến “Chỉ cần anh không sao, 2 chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Mọi chuyện lúc trước em sẽ bỏ qua hết.”

Joe vừa dứt lời thì Kyo và Ariel từ đâu xuất hiện “Cảm động quá, chị họ àh em thật là muốn khóc.”

Joe ngẩng đầu lên “Sao các người còn đứng đó, mau giúp tôi đỡ Matt lên xe đi.”

Joseph ngồi xuống bên cạnh Matt “Coi bộ không cần nữa, bởi vì 1 lời nói của chị Joe đã là liều thuốc tốt nhất dành cho anh 2 rồi. Thôi được, vở kịch đã hạ màn, anh 2 àh anh có thể đứng dậy được rồi.”

Matt liền đứng dậy giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, anh quay sang Joe trong khi cô đang nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên “Joe àh, xin lỗi em chuyện này là do anh cùng với họ thông đồng đóng 1 vở kịch mà thôi. Chỉ vì em không chịu nghe lời anh nói cho nên mới phải dùng tới hạ sách này.”

Kyo vội vàng lên tiếng “Joe àh, em đừng giận nha, không phải lúc này em đã nói là sẽ bỏ qua mọi chuyện hay sao?” Rồi Kyo giả giọng của Joe lặp lại những lời mà cô nói

“Chỉ cần anh không sao, 2 chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Mọi chuyện lúc trước em sẽ bỏ qua hết.” Rồi Kyo nhắm mắt nhìn Bi tình tứ, cô trở lại giọng nói bình thường của mình “Bi àh, I love you.”

Ariel liếc Kyo nhắc nhở “Chị họ, cái câu I love you không có ở trong kịch bản.”

Còn Bi cũng đáp trả lại bằng 1 câu tình tứ không kém “I love you, too.”

Tới phiên Joseph nhắc nhở “Anh họ àh, anh lạc đề trầm trọng rồi đó.”

Trong khi mọi người cười nói vui vẻ thì Joe đã lẳng lặng bỏ đi, Bi kêu Matt “Nè, chạy theo mau, chúng tôi chỉ có thể giúp cho 2 người tới đây mà thôi, chuyện còn lại phải do em tự đi tranh thủ lấy đó.” “Sao anh lại đuổi theo em làm gì?” Joe đang thả bộ dọc bãi biển, không biết tại sao hôm nay cô muốn nghe tiếng sóng biển vỗ rì rào, có phải cô muốn nhớ tới 1 kỷ niệm nào đó hay không?

“Lúc trước em luôn luôn đuổi theo anh, nhưng mà từ bây giờ mọi chuyện sẽ thay đổi. Anh nhất định đuổi theo em cho tới chân trời góc biển, không cần biết là em đi đâu anh cũng sẽ theo bên cạnh. Trong thời gian 1 năm qua không có em bên cạnh, anh đã từ từ nếm trải được cái vị đắng của tình yêu. Em còn nhớ không lúc trước em có nói là làm người ai cũng biết nói dối cả duy chỉ có vỏ sò này là không mà thôi. Chúng ta có thể nghe được vỏ sò này nói cái gì, lúc đầu thì anh không tin. Nhưng mà bây giờ anh hoàn toàn tin tưởng chuyện này là có thật, bởi vì lúc anh áp tai vào vỏ sò để nghe thì nó đã nói với anh rằng...” Matt ngừng 1 lúc rồi hỏi Joe “Em có biết nó nói gì với anh không?”

Joe mỉm cười “Làm sao em biết được.”

“Anh nghe được cái vỏ sò nói là Hãy đi kiếm em trở về đây, thật lòng nói lên cái câu Anh yêu em, thì em nhất định sẽ tha thứ cho anh.” Matt nắm lấy tay Joe “Anh sẽ không để mất em nữa đâu, nhất định sẽ không để lịch sử tái diễn. Những chuyện mà em không thích thì anh sẽ không làm.”

Joe nhìn Matt dò xét

“Có thật không đó hay chỉ là nói suông mà thôi?”

Matt gật đầu lia lịa “Đương nhiên là thật rồi.”

Joe vòng tay ôm lấy Matt, 2 người cùng hướng mắt nhìn về phía biển, đằng xa tiếng sóng vỗ rì rào như chúc mừng cho tình yêu của 2 người họ. Mong là từ nay sóng gió giữa 2 người sẽ không còn nữa để họ có thể trọn vẹn tận hưởng niềm hạnh phúc vô hạn.

Joe dĩ nhiên là không bỏ qua dễ dàng chuyện mà 4 người kia đã thông đồng với Matt để gạt cô, khiến cô 1 phen hồn vía lên mây khi tưởng rằng Matt thật sự bị xe *****ng.

“Chị họ, thành thật thì được tha, các người làm cách nào mà qua mặt được tôi vậy, làm cho cảnh tượng lúc đó giống y như là thật vậy đó.”

Kyo cười lớn “Cũng không có gì, người tài xế của chiếc xe đó chính là Roger bạn thân của Matt đó. Chúng tôi đã nhờ anh ấy đóng 1 vai trong vở kịch này.”

Ariel gật đầu tán thành “Không sai, tuy Roger chỉ đóng vai phụ mà thôi nhưng đã hoàn thành rất xuất sắc, nhất định phải ban giải Nam diễn phụ hay nhất cho anh ấy mới được.”

Joe nhăn mặt suy nghĩ “Nếu chỉ là tai nạn giả vậy ở đâu mà có máu vậy?”

Ariel choàng tay qua vai Joe “Đơn giản thôi, chị còn nhớ cái lúc mà chị nhìn thấy người tài xế đó bước xuống xe đi tới bên chỗ Matt chứ, lúc đó anh ta đã kịp đổ mấy chai thuốc đổ chung quanh anh Matt rồi còn nhả cơ hội cho thêm 1 chút vào trên người anh Matt nữa tạo ra cảnh tượng như là 1 tai nạn thật sự vậy.”

“Thấy 2 chúng tôi có thông minh không, Joe àh không cần cảm ơn đâu, chúng ta là chị em mà. ” Kyo nhìn Joe cười.

Còn Joe thì tức giận hết lớn “2 người có biết làm như vậy đã làm cho tôi 1 phen hết hồn hay không còn tưởng Matt thật sự xảy ra chuyện gì nữa.”

“Nếu không làm vậy thì sao có thể gợi ra được tình yêu của em được chứ. Phải không Ariel?” Kyo hát hăm.

“Được, 2 người hợp ý như vậy, có phước cùng hưởng có họa cùng chia mà, vậy tối nay cả 2 người ở ngoài phòng khách đi nhé.” Nói rồi Joe đẩy Kyo và Ariel ra ngoài, cô khóa cửa lại không cho ai vào.

Kyo đứng bên ngoài đập cửa “Nè, em làm thiệt đó hả?”

Joe mở cửa ra, Kyo cứ tưởng là Joe thay đổi ý định ai dè Joe đưa cái gối và mền cho Kyo “Chị họ, Ariel, ngủ ngon.”

Ariel liếc nhìn Kyo “Chị họ, làm sao đây, tối nay 2 chúng ta thành kẻ vô phòng rồi.”

“Hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?” Ariel nhìn 5 người kia dò ý.

“Đi picnic đi.” Joe lên tiếng.

Kyo liền phản đối “Thôi đừng, chị không muốn bị phơi nắng đâu, chị đề nghị đi shopping.”

Cả 3 chàng trai cùng lên tiếng “Tôi phản đối.”

Bi nói trước “Thứ nhất, shopping rất tốn thời gian.”

Matt tiếp lời “Thứ 2 lại rất tốn tiền.”

“Thứ 3, là chúng tôi phải kiêng đồ cho các cô, vì ý lại là đã có người xách đồ cho nên các người mua đồ vô tội vạ. Cho nên tóm lại chuyện đi shopping bị loại bỏ.” Joseph nhấn mạnh câu cuối.

Ariel đi đến bên Joseph “Phản đối vô hiệu, em đồng ý với chị họ. Chị 2 àh, chị nghĩ sao?”

“Được đó, lâu rồi 3 chị em mình không có dịp đi với nhau, hôm nay phải đi cho đã mới được.”

Bi nhìn Kyo lâu lâu “Cũng là tại em hết đó.”

Kyo liếc xéo “Anh nói gì hả? Nếu như không ai phản đối thì chúng ta quyết định như vậy nhé.” Matt nhìn Bi và Joseph “Chúng tôi phản đối chỉ là các cô không chịu nghe mà thôi. Hình như là 3 chúng ta ở đây không có quyền quyết định thì phải?”

Bi và Joseph chỉ biết lắc đầu thở dài. Thế là ý định đi shopping của các cô đã được toại nguyện. Họ mua sắm hăng say, và rất nhiệt tình không hề nghĩ tới 3 anh chàng kia đang âm thầm đau khổ vì phải cả thẻ trả tiền trong khi trên tay thì xách không biết bao nhiêu là túi nhỏ túi lớn. Sau 3 tiếng đồng hồ ngộp lặn trong mall, cuối cùng 3 anh chàng cũng có cơ hội ngồi nghỉ chân trong 1 quán nước, họ tình cờ gặp phải Roger. Ba cô gái kia thì đang đứng chọn nữ trang trong 1 tiệm trang sức. Thấy nét mặt bơ phờ của Matt, Roger liền hỏi

“Các người sao vậy? Bộ công ty bận rộn lắm sao mà cả 3 người trông mệt mỏi quá.”

Bi lắc đầu “Còn mệt hơn là đi làm ở công ty nữa.”

“Chúng tôi đang bị 3 cô gái kia hành hạ về tinh thần lẫn thể xác.” Matt nói.

“Không nghiêm trọng vậy chứ?” Rồi anh nhìn sang 3 cô gái thì thấy có 1 tên thanh niên đang đứng kể bên Ariel chọc ghẹo cô. “Có chuyện không xong rồi, Joseph àh, bạn gái của anh đang bị quấy nhiễu kia.” Thấy Joseph không có phản ứng, Roger tưởng anh không nghe cho nên hỏi lại “Sao anh có vẻ bình tĩnh quá vậy?”

“Không phải là tôi bình tĩnh, nếu như Ariel đi 1 mình thì tôi sẽ cho tên kia 1 bài học nhưng anh không thấy là bên cạnh cô ấy còn có 2 người nữa àh?” Joseph hất đầu về phía Joe và Kyo.

Bi thở dài “Tên nào mà không biết chết như vậy, dám *****ng tới 3 người họ chắc là không muốn quay khỏi ngày hôm nay rồi.”

Matt lắc đầu “Thật tội nghiệp cho tên đó quá.”

Roger cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy phản ứng này của Matt, Bi và Joseph, đúng lúc đó thì anh nghe tiếng Kyo:

“Nếu như anh còn tiếp tục làm phiền chúng tôi nữa thì đừng trách sao tôi độc ác nhé.”

“3 cô đều xinh đẹp cả, nhưng tại sao chỉ đi có 1 mình vậy, hay là để tôi đi chung làm bạn nha.” Gã thanh niên kia định nắm lấy tay Ariel thì đã bị Joe nhanh tay hơn lấy ra chiếc giấy cao gót mà cô mới mua đánh tới tấp lên người tên đó.

“Dám *****ng tới em gái tôi hả, cho anh biết chết nè.”

Ariel thấy vậy vội ngăn lại “Chị 2 àh, coi chừng xảy ra án mạng đó.” Cô quay sang tên đó “Còn kô chịu đi, bộ muốn ở đây ăn đòn nữa àh.”

Tên thanh niên kia hoảng hốt bỏ chạy có cờ.

Nãy giờ chứng kiến sự việc từ đầu tới cuối, Roger lau mồ hôi quay sang nhìn Matt

“Bạn gái của 3 người thiệt là cao tay quá, tôi đây thật sự báỉ phục.”

“Cho nên mới nói 3 cổ mà đi chung với nhau thì kô ai ăn hiếp được cả, anh thấy rồi đó, bọn họ kô phải là những cô gái bình thường đâu.” Bi vừa nói xong thì Kyo đi tới

“Nói xấu gì chúng tôi đó?”

Bi cười “Làm gì có, anh đang khen là bữa nay em đẹp đặc biệt.”

Matt cầm ly nước đưa cho Joe “Có khát kô? Anh đã mua nước cho em rồi nè.”

Joe mỉm cười “Thấy anh dễ thương như vậy em quyết định kô đi shopping nữa.”

Matt hớn hở “Thật àh?”

Joe gật đầu “Chỉ là tạm dừng hôm nay thôi, ngày mai đi tiếp.” Matt đau khổ nhìn lên trời kêu cứu. Trong khi đó Joseph đưa khăn giấy cho Ariel.

“Có mệt kô? Nãy giờ thấy em đi shopping cực khổ như vậy, anh đau lòng lắm.”

Ariel kiss nhẹ lên má Joseph “Tha cho anh đó, còn biết quan tâm tới em. Tối nay về nhà em sẽ thưởng cho.”

Joseph liền hỏi “Thưởng cái gì vậy?”

Ariel suy nghĩ “Ừm.. àh có rồi, 2 chúng ta cùng nhau coi lại bộ fim mà em thích nhất đó là bộ It started with a kiss.”

Joe ôm đầu “Kô chứ hử, bộ fim đó em đã coi đi coi lại nhiều lần rồi. Nếu như anh kô làm thì ít nhất cũng đã có 100 lần, tới nỗi anh thuộc lời thoại fim luôn rồi nè.”

Ariel nhăn mặt “Anh nhớ sai rồi, chính xác là mới có 99 lần thôi, tối nay coi thêm 1 lần nữa mới chẵn 100 lần mà. Quyết định như vậy đi.”

Ba anh chàng chỉ biết lắc đầu ngao ngán mà thôi, Roger quan sát thấy tuy bên ngoài ba anh chàng họ Lương lúc nào cũng than thân trách phận nhưng sự thật thì ba người họ rất yêu 3 cô gái kia. Cũng chính nhờ sự vui vẻ, lạc quan của 3 cô ấy mà đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của 3 chàng công tử khó tính.

“Hôm nay em muốn ăn gì hử?” Bi nắm tay Kyo rảo bước trên con đường đầy hoa nở, mặc dù bây giờ đã là mùa hè nhưng kô khí vẫn chưa tới nỗi oi bức lắm. Những cặp tình nhân vẫn có thể tay trong tay đi dạo trên con đường nắng ấm và nhiều hoa này.

Kyo ra chiều suy nghĩ 1 lúc rồi nói “Ừm.... hay là ăn đồ Nhật đi, đã lâu rồi kô có ăn mấy món Nhật.”

Bi mỉm cười dễ dãi “Chỉ cần em thích là được rồi.” Hai người còn đang trò chuyện vui vẻ thì bỗng 1 cô gái xinh đẹp đi ngang *****ng trúng Bi.

Cô ấy vội rú rít xin lỗi, và cô nhận ra người mà cô vô tình *****ng phải chính là Bi.

“Ủa? Anh Bi, kô ngờ lại trùng hợp như vậy. Mấy ngày nay sao em liên lạc với anh kô được vậy, em muốn hỏi anh khi nào thì được rảnh để chúng ta đi chụp hình cưới.”

Nghe tới đây Kyo cảm thấy đầu óc trống rỗng “Có phải mình đang nghe lầm hay kô? Bi đi chụp hình cưới với cô gái này àh?”

Bi vội tránh né “Lindsey àh, anh... anh có chuyện muốn nói với em. Thật ra...”

Lindsey nhìn thấy Bi đi chung với Kyo thì ngạc nhiên ngắt lời “Cô gái này là...”

Kyo tức giận hét nhìn sang Bi lại quay sang Lindsey, cô lên tiếng “Kô làm phiền 2 người nữa, tôi đi về trước đây.”

Nói xong Kyo quay lưng bước đi, Bi vội vàng chạy theo “Kyo! Kyo!” Anh quay lại nói với Lindsey “Mai một anh sẽ giải thích với em sau.”

Anh đuổi kịp được Kyo và nắm tay cô lại “Hãy nghe anh nói. Thật ra cô gái lúc này tên là Lindsey, là do mẹ của anh sắp xếp muốn anh đám cưới với cô ấy.”

Kyo tức giận đẩy Bi ra “Vậy tại sao anh không nói cho em biết, còn nhớ ở quán nước Un4gettable anh đã nói gì với em hay không? Anh nói là cho dù xảy ra chuyện gì 2 chúng ta cũng sẽ đi đường đầu vậy mà bây giờ anh lại dấu em 1 chuyện quan trọng như vậy.”

Bi thở dài “Anh định là sẽ kiếm 1 cơ hội tốt để giải thích với em. Lúc kiếm lại được em, anh thật sự rất vui mừng cho nên đã không để ý tới chuyện của Lindsey. Thật ra 1 năm qua mẹ anh cứ hỏi thúc chuyện đám cưới của anh, lúc đầu thì anh còn phản kháng lại mẹ nhưng qua 1 thời gian không tìm được em, anh từ từ đã bị mẹ thuyết phục đám cưới với người mà mẹ anh đã chọn cho anh.”

Kyo nhún mày “Em biết mà, khi không có em bên cạnh nhất định là anh sẽ thay lòng đổi dạ, đi yêu thích người con gái khác.”

Bi cười nhẹ “Hoàn toàn ngược lại, anh càng ngày càng yêu em hơn và không thể nào quên được em. Sở dĩ anh chấp nhận đề nghị của mẹ anh là bởi vì không muốn làm cho bà ấy buồn. Hơn nữa nếu như không thể lấy được người mình yêu thích thì cho dù lấy ai đi chăng nữa cũng không có quan trọng.” Kyo cảm động khi nghe những lời Bi nói, từng lời nói của anh khiến cho trái tim cô xao xuyến. “Anh khờ quá, tại sao có thể lấy 1 người mà mình không yêu kia chứ, như vậy chẳng phải sẽ làm cho cả 2 đau khổ à?”

Bi choàng tay ôm ngang eo Kyo “Thì anh đã nói rồi mà, nếu như không được sống chung với em thì đám cưới với người nào đi nữa cũng không có quan trọng mà.”

Kyo gục đầu vào vai Bi sung sướng, cô thật sự hạnh phúc khi biết rằng cuối cùng cô đã có thể tìm được 1 người yêu cô thật sự, 1 người mà cô có thể nương tựa suốt cả cuộc đời.

“Ý, chị họ à, tối nay đi đâu chơi với anh Bi mà ăn mặc đẹp vậy?” Ariel vừa trang điểm vừa hỏi Kyo.

“Chị họ của em lúc nào mà chẳng đẹp chứ, em mới phát hiện ra điều này à.”

“Nhìn chỉ tươi rói như vậy là biết đang hạnh phúc rồi, khi con người hạnh phúc thì sẽ đẹp đặc biệt mà.” Joe vừa trả lời vừa mang giấy chuẩn bị ra ngoài.

“Hình như tối nay không phải chỉ có mình chị là đẹp đâu, coi 2 đứa kia, 1 đứa thì ngồi trang điểm, 1 đứa thì đang mang giấy, có hẹn phải không?”

Kyo nhìn Ariel và Joe bằng ánh mắt ngờ vực.

Ariel rời khỏi bàn trang điểm, đứng ngắm mình ở trong chiếc gương lớn treo trên tường “Joseph hẹn em ăn tối ở quán Endless love mà thôi. Đâu có gì đặc biệt đâu.”

“Còn Matt thì rủ em đi ngắm sao, tối nay có sao nhiều lắm.”

“Chị với Bi thì lát nữa đi tới công viên dạo mát.” Dứt lời thì Kyo cảm thấy có chỗ không ổn cho nên hỏi lại 2 cô em họ của mình “Nè, 2 đứa không cảm thấy lạ sao? Đột nhiên cả 3 người lại hẹn chúng ta ra ngoài ở mỗi địa điểm khác nhau, quan trọng là những chỗ đó đều là nơi chúng ta có nhiều kỷ niệm nhất. Như là quán ăn Endless love, nơi yêu thích của Ariel, lên núi ngắm sao là sở thích của Joe, còn đi dạo công viên là ý thích của chị.”

Ariel gật đầu “Chị họ không nói, em cũng không cảm thấy. Sao bọn họ hành động kỳ quặc như vậy? Không lẽ đã làm chuyện có lỗi với chúng ta.”

Joe cướp lời “Nhất định là vậy rồi, khi không sao lại tốt bụng như vậy chứ?”

“Khoan suy đoán đã, chúng ta đi tới chỗ hẹn để coi bọn họ giở trò gì.” Thế rồi 3 cô gái rời khỏi nhà, trước khi đi các cô không quên chào tạm biệt bà Thiệu, vì bà đang cùng mẹ của Kyo thu xếp lại đồ đạc cũ trong phòng cho nên không nghe thấy lời chào của các cô gái. Trong lúc dọn dẹp lại di vật của ông Thiệu - ba của Joe và Ariel, thì bỗng nhiên từ trong chiếc túi xách rơi ra 1 tờ giấy, bà Thiệu ngạc nhiên cầm tờ giấy lên đọc, đó chính là di chúc mà ông Thiệu để lại trước khi qua đời, bà Thiệu cảm thấy lạ là lúc trước sao bà không thấy

tờ giấy này nhưng bây giờ nói lại đột ngột xuất hiện là thế nào. “Chắc là lúc đó mình vì bất ngờ trước sự ra đi của ông cho nên không để ý dọn dẹp đồ đạc, mà sao ông không nói mình biết về tờ di chúc này nhỉ?” Bà mở tờ giấy ra thì mới biết bên trong là lời dặn dò của ông về lời nguyện của 100 năm về trước với dòng họ Thiệu. Và người phải gánh chịu những hậu quả đó không ai khác hơn chính là 3 cô con gái còn sót lại của dòng họ. Bà Thiệu vô cùng hoang mang, lập tức gọi điện cho Joe, nhưng điện lại không thông, bà liền bấm số của Ariel, nhưng cô đã tắt phone. Cuối cùng không còn cách nào khác, bà gọi cho Kyo tức là lại không thông. “Làm sao bây giờ, chuyện lời nguyện của gia tộc rất là quan trọng mà lại không liên lạc được với tụi nó.” Bà nghĩ ngay tới nhà họ Lương vì bà biết thế nào 3 cô gái kia cũng đi chung với 3 anh chàng họ Lương. Nghĩ vậy bà liền bấm số gọi điện tới nhà xin gặp 1 trong 3 chàng, nhưng bà Lương trả lời là 3 cậu công tử đều đã ra ngoài rồi. Thất vọng bà Thiệu đành phải ngồi đợi cho tới khi các cô gái về nhà thôi.

“Sao hôm nay tốt vậy? Đã tới chỗ hẹn đúng giờ còn tới sớm hơn cả em nữa?” Kyo đi tới công viên thì đã thấy Bi ngồi trên băng ghế đá chờ cô.

“Đợi bạn gái của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà. Anh muốn nói cho em biết 1 tin, đó là anh đã nói rõ với Lindsey rồi, người mà anh muốn đám cưới không phải là cô ấy, mong là cô ấy có thể hiểu cho anh.”

“Thì ra là vì chuyện này cho nên mới hẹn em ra đây đó hả?” Kyo cười nhẹ “Không có sao đâu, bây giờ đã hiểu được trái tim của anh nghĩ gì em sẽ không ghen với những cô gái khác đâu.”

“Kyo àh?”

“Có chuyện gì?” Kyo nhìn thấy Bi cứ ngập ngừng không dám mở miệng nói khiến cô ngạc nhiên vô cùng, bỗng từ trong túi áo, anh lấy ra 1 cái hộp nhỏ màu đỏ. Anh mở nắp hộp ra, chiếc hộp từ từ hé mở để lộ ra bên trong là 1 chiếc nhẫn trơn màu trắng.

Kyo mở to mắt nhìn Bi “Tự nhiên khi không tặng nhẫn cho em làm gì?”

Bi ấp úng “Bằng lòng với anh nha.”

“Anh... anh nói gì?”

“Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta trải qua bao nhiêu sóng gió mới có thể ở bên cạnh nhau, anh không muốn phải sống cái cuộc sống không có em nữa. Cho nên anh quyết định kết hợp 2 cuộc sống của chúng ta trở thành 1.” Kyo cúi đầu mặc cỡ “Bộ anh không sợ là em dữ quá mai này sẽ control anh hay sao chứ? Bây giờ anh hối hận cũng vẫn còn kịp mà.”

Bi thở dài “Phải, anh hối hận rồi.”

Khi nghe như vậy Kyo có hơi thất vọng 1 chút nhưng Bi không để cho cô thất vọng lâu vì anh đã nhanh nhẹn nói thêm 1 câu nữa “Anh hối hận sao không cầu hôn em sớm hơn.”

Kyo mỉm cười, trong lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc, cuối cùng điều mà cô mong đợi bấy lâu nay đã có thể trở thành sự thật. Mặc dù Kyo vẫn chưa trả lời là có đồng ý hay không nhưng nhìn nét mặt cô Bi cũng có thể đoán ra được là cô đang nghĩ gì. Thừa cơ hội đó, anh lấy chiếc nhẫn ra, từ từ đeo vào tay cho cô. Kyo vẫn để yên cho Bi đeo nhẫn. Bỗng dưng cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, cô không còn nhìn thấy gì nữa, từ từ ngã xuống đất. Thấy vậy Bi vội vàng đỡ lấy cô, anh la lớn “Kyo! Kyo!!”

Chiếc nhẫn từ trên tay Bi rơi xuống đất, như báo hiệu có chuyện chẳng lành đã xảy ra.

Nói về Matt và Joe thì cả 2 đang đi dạo trên sườn núi, không khí tối nay thật dễ chịu, trên bầu trời muôn ngàn vì sao đang chiếu lấp lánh. Matt chỉ lên bầu trời nói:

“Em có nhìn thấy 3 cái ngôi sao đang đứng sát bên nhau hay không?”

Joe đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của Matt “Thật là đẹp quá.”

“Có biết nó tượng trưng cho cái gì hay không?” Matt hỏi.

Joe lắc đầu “Tượng trưng? Ngôi sao mà cũng có ý nghĩa đặc biệt nữa àh?”

“Đương nhiên rồi, 3 ngôi sao đứng sát bên nhau ý muốn nói là....” Anh nhìn Joe cười bí ẩn “Ý nói là anh yêu em..”

Joe đánh nhẹ vào vai anh “Hứ, chỉ có anh nói mà thôi, em không có tin đâu.”

Matt hái 1 cành hoa hồng ở bên cạnh sườn núi trao cho Joe “Tặng cho em nè.”

Joe cầm lấy cây bông bỗng cô thấy ở trên đó có 1 vật gì đang chiếu sáng lấp lánh, cô từ từ cầm vật đó lên thì nhận ra đó là 1 chiếc nhẫn có đính 1 hạt kim cương nhỏ trên đó. Cô ngẩng đầu nhìn Matt

“Ngạc nhiên lắm hả? Cái nhẫn này là thay cho lời cầu hôn của anh đó.”

“Hả? Cầu hôn? Tại sao lại đột ngột như vậy?”

“Không đột ngột chút nào, 1 năm trước anh đã tự nói với mình là khi tìm lại được em, thì anh sẽ đích thân đeo chiếc nhẫn này vào tay em.”

Joe đáp ứng “Khi trở thành vợ của anh, em.. em.. nhất định sẽ rất là nghiêm khắc đó, anh không sợ là mất hết tự do hay sao?”

Matt ôm Joe vào lòng “Anh còn muốn được như vậy nữa, mà nè em vẫn chưa trả lời là có bằng lòng với anh không đó?”

Joe lí nhí nói “Em... em.. bằng....”

Cô chưa kịp nói dứt câu thì đã nằm yên bất động trên vai Matt.

“Em... thế nào hả?”

Matt nhìn Joe thì thấy cô đã nhắm nghiền mắt, bỏ mặc anh đánh thức thế nào cô cũng không mở mắt ra. Hoảng hốt, anh vội bỗng cô đặt lên xe, chở tới bệnh viện.

Ariel nhìn khung cảnh xung quanh quán ăn hôm nay thật đặc biệt, cả cái quán đều được thắp nhiều cây nến xung quanh, ở trên bàn của cô thì có 1 cặp đèn cây màu hồng đang tỏa sáng.

“Kỳ lạ, tại sao tối nay trong quán lại vắng tới như vậy? Chỉ có 2 chúng ta mà thôi.”

Joseph nở nụ cười bí ẩn nhìn Ariel “Là bởi vì anh đã bao hết cả cái quán này, cho nên tối nay chỉ có 2 chúng ta mà thôi.”

Dứt lời thì Ariel nhìn thấy có 1 đám người đi tới trước mặt cô, trên tay họ cầm 1 cái bảng ghi chữ khác nhau. Ariel ghép những chữ đó lại thì cô đọc ra được cái câu “Will you marry me?”

Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên liếc nhìn sang Joseph “Cái này... cái này là....”

“Em không đọc sai đâu? Đó chính là lời của anh muốn nói đó.”

Ariel lấy lại bình tĩnh nhìn Joseph chậm rãi hỏi “Muốn em đồng ý với anh cũng được, nhưng phải cho em biết lý do tại sao anh lại yêu em?”

Joseph gãi đầu suy nghĩ “Lý do? Anh.. anh không biết lý do tại sao lại yêu em nữa.”

Ariel tỏ vẻ hờn dỗi “Ngay cả lý do tại sao yêu em anh cũng không thể trả lời được mà còn nói là muốn cưới em nữa à?”

Joseph nhìn sâu vào mắt Ariel, từ tốn nói “Yêu 1 người không cần phải có lý do. Chỉ đơn giản là bởi vì anh yêu em mà thôi. Bỏ mặc là em như thế nào thì anh đây vẫn yêu em mà không cần lý do gì cả. Không lẽ em muốn nghe anh trả lời là anh yêu em vì em xinh đẹp hay sao? Nếu nói như vậy là tình yêu anh dành cho em chỉ là bề ngoài chứ không phải là tình yêu thật sự.”

Ariel cảm thấy Joseph nói đúng lắm, cũng giống như cô nếu như hỏi tại sao cô lại yêu Joseph cô cũng trả lời không được. Tình yêu là 1 thứ khó hiểu nhất, nó không bao giờ có câu trả lời cả.

Joseph lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng “Im lặng tức là em đã bằng lòng với anh rồi có phải không?”

Ariel rời khỏi ghế của mình bước tới bên cạnh Joseph, hôn nhẹ lên má anh “Em... em...” Cô thấy đầu óc choáng váng, mọi thứ trước mắt cứ quay vòng vòng, rồi thân hình cô từ từ ngã xuống đất, Joseph hoảng hốt “Ariel! Ariel! Em có sao không?”

Matt và Joseph *****ng đầu Bi tại bệnh viện khi 2 người thấy Bi đang đứng trước cửa phòng bệnh với vẻ lo lắng.

“Ủa? Anh họ? Sao lại tới đây vào giờ này, ai nằm trong phòng bệnh vậy?”

Bi chưa kịp lên tiếng thì bác sĩ từ trong phòng đi ra “Chúng tôi đã khám tổng quát cho cô Song Hye Kyo, nhưng mà vẫn không tìm ra được nguyên nhân căn bệnh của cô, mọi thứ đều rất bình thường nhưng nhịp tim đập của cô ấy hơi yếu.”

“Kyo? Cô ấy làm sao vậy?” Joseph ngạc nhiên khi nghe những lời nói của bác sĩ nói với Bi.

Đúng lúc đó thì 1 cô bác sĩ trẻ khác cũng từ phòng bệnh đi ra, cô nhìn Matt và Joseph “Tôi đã kiểm tra sức khỏe 2 cô gái kia, không có triệu chứng gì khác thường cả, nhưng không hiểu tại sao 2 cô vẫn còn hôn mê.”

Matt lo lắng “Vậy khi nào mới có thể tỉnh dậy được hả bác sĩ?”

Vị bác sĩ trẻ lắc đầu “Chúng tôi cũng không biết nữa, đành phải theo dõi típ xem sao.” “Kỳ lạ, lúc này Ariel rất là khỏe mà, đâu có dấu hiệu gì gọi là bị bệnh đâu, tại sao lại đột ngột ngất xỉu như vậy?” Joseph nhìn sang Bi và Matt mong tìm được câu trả lời.

“Kyo cũng vậy, không hiểu sao lại đột nhiên ngất xỉu làm cho anh lo lắng gần chết.”

“Còn có cả Joe nữa, thiệt tình 3 cô gái này không biết bị bệnh gì mà cả 3 cùng ngất xỉu chung 1 lúc nữa.”

Cả 3 người còn đang hoang mang thì từ đằng xa bà Thiệu và mẹ của Kyo xuất hiện với nét mặt hoảng hốt, sau khi nhận được điện thoại của Bi là 2 người lập tức chạy như bay tới bệnh viện. Bà Thiệu hơi thở dồn dập hỏi “Tình trạng của Ariel và Joe thế nào rồi?”

Matt lắc đầu buồn bã “Bác sĩ cho biết vẫn chưa tìm ra nguyên nhân tại sao 2 cô ấy lại ngất xỉu nữa.”

Còn Bi thì nhìn mẹ của Kyo “Cô ấy còn nằm trong đó, đợi bác sĩ theo dõi.”

Bà Thiệu nhìn cả 3 chàng trai hỏi “Lúc này các cậu hẹn Kyo, Joe và Ariel ra ngoài có chuyện gì vậy?”

Bi e dè trả lời “Cháu... cháu cầu hôn với Kyo.”

Joseph mỉm cười “Cháu thì cầu hôn với Ariel.”

Còn lại mình Matt, anh nhìn bà Thiệu ngại ngùng “Cháu hỏi Joe có muốn lấy cháu hay không?”

Điều mà bà Thiệu lo sợ cuối cùng đã xảy ra, nhưng tại sao phải chọn đêm nay khi bà vừa phát hiện ra lời nguyện của gia tộc từ 100 năm về trước, mọi chuyện như là đã được an bày trước “Thật là ý trời, không thể thoát được.”

Bi nhìn bà Thiệu ngạc nhiên hỏi “Bác àh, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người ta thường nói cầu hôn là chuyện hạnh phúc nhất đối với những người yêu nhau bởi vì nó chính là minh chứng cho tình yêu của họ.” Rồi bà quay sang nhìn 3 chàng trai “Nhưng đối với con gái nhà họ Thiệu thì nó chính là 1 nỗi bất hạnh to lớn vô cùng.”

Joseph ngơ ngác nhìn sang Bi và Matt, cả 3 người không ai hiểu được tại sao bà Thiệu lại cho rằng lời cầu hôn của họ đã mang tới sự bất hạnh cho các cô gái mà họ thương yêu nhất.

Tại nhà ông Lương, Bi, Matt và Joseph cùng với bà Thiệu và mẹ của Kyo đang bàn bạc về chuyện của 3 cô gái cùng lúc ngất xỉu.

Bà Thiệu - mẹ Joe lên tiếng trước, bà chậm rãi kể lại đầu đuôi câu chuyện lúc bà vô tình nhặt được tờ di chúc của ông Thiệu.

“Trong di thư, chồng của tôi có kể về 1 lời nguyện của 100 năm về trước, lúc đó tổ tiên của chúng tôi do lầm lẫn đã bán nhầm thuốc giả hại chết 1 người đàn bà đang có mang, gia đình của bà ấy do đau khổ quá đã uất ức mà qua đời. Người chồng trước khi chết đã nguyện rằng tất cả con gái đời thứ 3 của dòng họ Thiệu sẽ qua đời bất đắc kỳ tử khi nhận được lời cầu hôn thư 100.”

Ông Lương vừa nghe xong thì vô cùng kinh ngạc “Kô lẽ lại có sự trùng hợp như vậy hay sao? Nạn nhân của chuyện bán thuốc giả có phải là họ Lương hay kô?”

Bà Thiệu gật đầu “Đúng vậy! Tại sao ông lại biết được?”

Ông Lương thở dài áo não “Bởi vì đó chính là tổ tiên của chúng tôi.”

Tới lúc này thì Bi kô thể kô lên tiếng “Chú àh, chú có khẳng định như vậy hay kô?”

Ông Lương gật đầu chắc chắn “Nhất định kô sai đâu, còn nhớ có lần chú đã kể cho 3 đứa nghe về chuyện bán thuốc giả năm xưa hay kô? Bây giờ nghe bà Thiệu nói như vậy thì đúng là sự thật rồi.” Ông im lặng 1 lát rồi nói tiếp “Tổ tiên của Lương gia mình nhất định kô thể ngờ được là vô tình các con lại yêu thương 3 cô gái nhà họ Thiệu.”

Bà Lương nén tiếng thở dài “Thật là oan nghiệt, đáng lẽ lời nguyện đó là có ý muốn gây đau khổ cho dòng họ Thiệu, nhưng trời xui đất khiến thế nào lại hại luôn cả truyền nhân của Lương gia, khiến cho họ nếm trải sanh ly tử biệt.”

“Nếu nói như vậy, có nghĩa là ba cô gái kia sẽ kô cách gì tỉnh dậy, có đúng hay kô?” Mọi người đều im lặng kô ai trả lời câu hỏi của Matt.

Joseph lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng “Ngày mai chúng ta tới đón các cô ấy đem về nhà đi.” Thấy mọi người kô ai nói lời gì nên Joseph tiếp tục “Dù sao cũng kô có biện pháp gì có thể cứu được, nếu như 3 cô ấy về tới nhà biết đâu có chúng ta bên cạnh có thể sẽ có kỳ tích xuất hiện thì sao.”

Bi gật đầu tán thành ý kiến của Joseph “Kô sai, nhất định phải nuôi hy vọng bỏ mặc là hy vọng có mộng manh tới đâu đi chẳng nữa.”

Nói là làm, sáng sớm hôm sau Bi cùng Matt và Joseph đi tới bệnh viện đón 3 cô gái về nhà của họ để tịnh dưỡng. Bà Lương đã sắp xếp để 3 cô ấy ở chung 1 căn phòng rộng rãi, mỗi người đều có giường riêng của mình, làm như vậy cũng là để tiện việc chăm sóc cho các cô.

Bi tới công ty làm việc với nét mặt buồn bã, các nhân viên trong công ty cũng nhìn ra được là Bi cùng với Matt và Joseph đều có tâm sự cho nên họ rất chăm chú, cẩn thận làm việc. Nếu như có sơ suất gì nhất định sẽ bị la mắng kô thương tiếc, tình trạng này cũng giống như 1 năm về trước khi 3 chị em nhà họ Thiệu bỏ đi. Thật ra hôm nay 3 anh chàng trở về công ty là muốn giao lại những công việc họ còn đang làm dang dở trong tay cho thuộc cấp của mình, sẵn tiện họ cũng xin từ chức vì muốn có nhiều thời gian để ở nhà. Ông Lương cũng đã có mặt ở văn phòng, ông nhìn Bi với ánh mắt cảm thông:

“Cháu đã quyết định từ chức thì chú cũng kô giữ lại, bây giờ công ty đã đi vào quỹ đạo rồi chú cũng đỡ lo hơn.”

Bi ái ngại nói “Chú àh, thật xin lỗi đã phụ lòng của chú, nhưng mọi chuyện hiện giờ cháu thật sự kô còn tâm trí gì để mà làm việc cả.”

Matt thở dài khi nghe Bi nói như vậy, anh cũng mang 1 tâm tình nặng trĩu, khó giải bày được “Ba àh, con... con cũng muốn từ chức, giống như lời ba nói đó, công ty của chúng ta bây giờ đã lên quỹ đạo rồi, con có ở lại đây hay kô cũng kô phải là vấn đề lớn lao gì.”

Joseph đồng tình “Con cũng có suy nghĩ như anh 2, chuyện quan trọng bây giờ là con muốn tận tâm tận sức chăm sóc cho Ariel, ngoài chuyện đó ra, đối với con cái gì cũng kô quan trọng cả.”

Ông Lương gật đầu “Ba thông cảm được tình cảm của mấy đứa, cứ an tâm đi, công việc ở đây đã có người lo rồi.”

Nghe ông Lương nói vậy, cả 3 đều thở phào nhẹ nhõm, họ lặng lẽ bước ra khỏi phòng tổng giám đốc. “Anh 2 àh, anh kô phải nói là anh có 1 người bạn làm bác sĩ giỏi lắm hay sao? Hay là hỏi thử anh ấy về bệnh tình của mấy cô gái đó như thế nào?” Joseph liếc nhìn Matt dò ý.

“Cũng được, chiều nay anh sẽ gọi đt cho anh ấy, để anh ta tới nhà mình khám bệnh thử coi sao.”

Bi gật đầu “Bây giờ chúng ta phải thử hết mọi phương pháp, cho dù là kết quả có như thế nào đi chẳng nữa chúng ta cũng sẽ kô bỏ cuộc.”

“Sao hả? Tình trạng của 3 cô gái này thế nào?” Matt hỏi hộp chờ nghe câu trả lời của Taylor, người bạn bác sĩ mà anh đã nhờ tới khám bệnh.

Taylor tháo ống nghe xuống, quay sang nhìn Matt “Thật xin lỗi, tôi đã khám cho các cô ấy nhưng không phát hiện được nguyên nhân căn bệnh là gì. Chỉ có điều nhịp tim của các cô rất yếu, thôi e...”

Joseph bắt đầu lo sợ khi thấy Taylor cứ ấp a ấp úng như vậy “Anh nói vậy nghĩa là sao? Có thể giải thích rõ ràng hơn được không?”

“Tôi nghĩ.. mọi người trong gia đình nên chuẩn bị tâm lý sẵn, các cô có thể sẽ không qua khỏi đâu.”

Lời nói của Taylor giống như 1 con dao nhọn đã cắt đứt hết những sợi chỉ hy vọng của Matt, Bi và Joseph. Bi cố lấy lại bình tĩnh nhìn Taylor hỏi.

“Vậy các cô còn bao nhiêu thời gian nữa?”

“Sẽ không còn nhiều đâu, tôi e là chỉ còn 2 ngày nữa thôi.”

Không gian chìm vào im lặng, Taylor thấy như vậy thì lảng lảng ra về, anh không muốn làm phiền sự suy nghĩ của 3 người họ.

Tối hôm đó, tại nhà ông Lương.

“Matt àh, hồi chiều ba thấy Taylor có tới đây, chắc là tới khám bệnh có phải không? Vậy tình trạng của 3 người họ thế nào rồi?”

Matt mãi mê suy nghĩ không để ý tới câu hỏi của ông Lương, thấy vậy ông gọi lớn “Matt! Matt!”

Matt choàng tỉnh, giật mình khi nghe tiếng ông Lương, anh hỏi lại “Có chuyện gì vậy ba?”

“Phải để ba hỏi con câu đó mới đúng, từ lúc Taylor ra về tới bây giờ, cả 3 đứa con sao lại thần thờ như vậy?”

Joseph vì không muốn để ông Lương lo lắng cho nên đành làm như không có gì xảy ra “Không có gì đâu ba àh. Chỉ là mấy ngày nay tụi con thức hơi khuya cho nên không có tinh thần vậy đó mà.”

Bi cũng chen vào “Phải đó chú àh, chú đừng lo lắng gì cả, tụi con không sao đâu. Con chợt nghĩ ra, chú àh, lúc trước tổ tiên nhà mình có nói làm cách nào để phá giải được lời nguyền đó hay không?”

Ông Lương ngẫm nghĩ 1 hồi thì trả lời “Không có.”

Joseph hỏi lại “Ba chắc chắn là không chứ? Ba hãy thử suy nghĩ kỹ lại xem tổ tiên mình có để lại chút thư gì nhắc nhở tới chuyện này hay không?”

“Thật sự là không có. Gia tộc mình chỉ kể lại câu chuyện của 100 năm về trước cho con cháu biết mà thôi, còn cách phá giải lời nguyền thì hoàn toàn không có ghi.”

“Vậy là hoàn toàn không có hy vọng gì rồi.” Matt, Bi cùng Joseph ra trước sân ngồi nói chuyện.

Joseph cười buồn nhìn lên bầu trời đầy sao. “Bây giờ là mùa hè, đáng lý không khí phải nóng nực mới đúng nhưng không hiểu tại sao, em lại cảm thấy trái tim thật lạnh lẽo, cô đơn và trống trải làm sao.”

“Anh cứ nghĩ là sau khi kiểm lại được Kyo, mọi chuyện đau khổ rồi sẽ qua, chúng tôi sẽ có những ngày hạnh phúc sống bên nhau. Nhưng có ai ngờ, 1 lời cầu hôn đã mang đến nhiều bất hạnh như vậy.” Bi cảm thấy khô khốc trong cổ họng, 1 cảm giác chua chát bóp nghẹt trái tim anh, anh cảm thấy mình thật yếu đuối quá, lúc trước anh lúc nào cũng tự tin là mình luôn mạnh mẽ bỏ mặc là chuyện gì anh cũng đều có cách giải quyết. Nhưng từ khi gặp được Kyo, anh mới phát hiện thì ra anh không mạnh mẽ như anh đã nghĩ, mà trái lại anh rất yếu đuối.

“Mấy ngày qua, các cô ấy bị hôn mê cho nên không ăn uống được gì cả, nhìn thấy như vậy, tôi rất là đau lòng, nếu như có thể được tôi mong người nằm hôn mê kia là tôi chứ không phải Joe.”

Bi thông cảm cho tâm tình của Matt, thật ra cả anh và Joseph cũng mang tâm trạng như Matt vậy. Đã mấy đêm liền các anh không ai ngủ được, lúc nào cũng ngồi bên cạnh giường của 3 cô gái, vì họ sợ lỡ như các cô ấy tỉnh dậy nhất định là sẽ có nhiều câu hỏi lắm. Nhưng tiếc là...

Đêm nay đã là đêm thứ 2, theo như lời của Taylor thì đêm nay cũng là đêm cuối cùng của Kyo, Joe và Ariel. Matt bước vào phòng nhẹ nhàng đi tới gần bên cạnh giường của Joe, anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài tha thướt của cô, đôi mắt Joe vẫn nhắm nghiền, nhìn cô trong tư thế này trái tim Matt như se lại. Anh từ từ cúi xuống, bỗng cô lên. Anh muốn đưa cô trở về nơi kỷ niệm của 2 người, cái nơi mà cô thích tới nhất, coi như là việc làm cuối cùng mà anh có thể làm cho cô.

Nói về Bi, anh cũng có ý định là sẽ đưa Kyo tới công viên dạo mát, anh muốn ôn lại kỷ niệm của 2 người, ôn lại quãng thời gian hạnh phúc, tuy ngắn ngủi nhưng đối với anh nó hàm chứa rất nhiều ý nghĩa.

Joseph bỗng Ariel vào quán ăn “Endless love”, anh đặt cô xuống kế bên cạnh mình, ngồi vào đúng chiếc bàn mà 2 người vẫn thường ngồi. Tối nay anh đã bao cả cái quán lại, vì anh muốn không gian đêm nay chỉ dành riêng cho anh và Ariel mà thôi. Quán ăn được trang trí giống y như cái ngày mà anh đã cầu hôn cô. Ở trên bàn vẫn là ngọn nến lung linh mờ ảo, ngày hôm đó Joseph đã đợi Ariel ở tại quán ăn này trong tâm trạng vừa hồi hộp vừa hạnh phúc, vì cuối cùng 2 người đã có thể sống bên nhau. Đêm nay, quang cảnh xung quanh không có gì thay đổi, những ngọn nến hôm nào nhảy múa những bản tình ca hạnh phúc thì hôm nay đã đứng yên bất động, chẳng buồn nhúc nhích nữa. Joseph để Ariel ngả đầu vào vai anh, anh im lặng ngắm nhìn gương mặt cô. Anh muốn ghi nhớ thật kỹ từ đôi mắt dịu dàng cho tới cái miệng với nụ cười giận dỗi mỗi khi anh tới trễ những lần hẹn với cô. Ariel giống như là 1 cô công chúa đang say ngủ, chờ đợi hoàng tử vẫy mình tới trao nụ hôn tình yêu để đánh thức cô dậy sau 1 giấc ngủ dài.

Joseph nói nhỏ chỉ để cho Ariel nghe mặc dù trong tiệm bây giờ không có ai cả

“Ariel, em có biết không, anh từ đó tới giờ chưa hề biết yêu 1 người nào cả. Bởi vì anh nghĩ, trên đời này vốn không có tình yêu thật sự. Tình cảm nam nữ vốn là 1 thứ không có thật, mọi người chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nhưng...” Anh nhìn Ariel trêu trọc “Từ khi biết được tình cảm của em dành cho anh, thì anh đột ngột thay đổi giống như là trở thành 1 người khác vậy. Mỗi khi không gặp em thì thấy nhớ em vô cùng, trái tim anh tan nát mỗi lần em giận dỗi. Lúc biết em vì anh đã hy sinh tình yêu của mình, thì anh cảm thấy trái đất như đang ngừng quay, bởi vì em đã bước ra khỏi cuộc sống của anh rồi. Cho tới lúc đó anh mới thật sự nếm trải được cái hạnh phúc cũng như đau khổ của tình yêu. Em biết không, khi gặp lại được em, anh rất vui mừng, từ khoảnh khắc ấy anh càng khẳng định được là trong cuộc sống của anh quả thật không thể thiếu đi em. Anh thật sự mong muốn 2 chúng ta có thể sống bên nhau mãi mãi, anh cứ tưởng hạnh phúc của chúng ta chỉ mới bắt đầu khi anh cầu hôn với em. Không ngờ lời cầu hôn đó lại chính là điểm kết thúc, nhưng trong trái tim anh, tình yêu anh dành cho em không bao giờ kết thúc cả. Cũng giống như em đã nói cuộc tình của mình là “Endless love.”

Dứt lời Joseph từ từ cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên môi Ariel. Anh đeo vào tay cô chiếc nhẫn cầu hôn mà anh đã chuẩn bị từ trước “Cuộc đời này của anh chỉ yêu mình em mà thôi, nếu như em chết thì trái tim và tâm hồn của anh cũng không thể sống được.” Còn Matt, anh công Joe đi tới bãi biển mà lần trước khi cô giận anh đã chạy tới đây. Anh công cô đi lang thang trên biển, lượm những vỏ sò đầy màu sắc. Anh hoài niệm cái ngày mà Joe đã tặng cái vỏ sò cho anh, nó giống như là vật định tình của 2 người cho nên Matt lúc nào cũng trân quý giữ gìn nó thật kỹ. Đi dạo chán chê hồi lâu thì anh đặt cô ngồi xuống trên bãi cát ấm áp, anh ôm lấy Joe như sợ cô có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Em có lạnh không?” Matt cầm cái vỏ sò trên tay típ tục trò chuyện với Joe “Joe à, em có nghe được lời nói của anh hay không? Nếu như có 1 điều ước anh mong là em có thể tỉnh dậy mở mắt ra nhìn anh dù chỉ 1 lát thôi cũng đủ lắm rồi.” Anh đưa mũi người mùi thơm trên tóc Joe, mùi thơm mà anh rất thích bởi vì biết anh thích cho nên Joe mới xài loại xà bông này. “Em có biết cái vỏ sò này đang nói gì hay không? Nó kêu em hãy mau mau thức dậy để cùng đi lượm vỏ sò, ngắm mặt trời lặn và nhìn lên bầu trời đầy sao chung với anh đó. Cuộc sống thật có quá nhiều chuyện mà chúng ta không ngờ tới được. Mới mấy hôm trước em còn cười nói vui vẻ mà bây giờ.... Cũng tại anh không tốt, lúc có em bên cạnh thì không biết quý cái hạnh phúc đó bây giờ biết được em sắp rời xa anh rồi mới cảm thấy được sự quan trọng của em. Anh ước gì thời gian có thể quay ngược trở lại, lúc đó anh sẽ để cho em ngày nào cũng được sống trong tiếng cười chứ không phải là nước mắt. Anh lúc nào cũng khiến cho em đau khổ, chưa ngày nào mang tới hạnh phúc cho em cả. Vậy mà em lúc nào cũng yêu anh, sẵn sàng bỏ qua những lỗi lầm của anh trước đây. Tại sao ông trời lại bất công như vậy, chính ông ấy đã ban em cho anh vậy mà bây giờ cũng chính ông ta cướp đoạt em từ tay anh.” Những giọt nước mắt đau khổ lăn dài trên gương mặt âu sầu của Matt, vô tình đã rơi trúng chiếc nhẫn cưới anh đang cầm trên tay. Anh đeo chiếc nhẫn vào tay Joe “Em có bằng lòng làm vợ anh không?” Matt im lặng nhìn

Joe giây lát rồi cười tươi nói “Em không trả lời có nghĩa là đã đồng ý rồi đó, kể từ hôm nay em chính là vợ của anh. Em sẽ không bao giờ xa anh được đâu, có biết chưa?”

“Kyo àh, mau thức dậy đi, đừng có ngủ hoài như vậy.” Bi nhìn điệu bộ Kyo đang nhắm mắt mà khẽ cười thầm cô. Mặc dù thấy Bi đang mỉm cười vui vẻ nhưng thật ra là anh đang che dấu 1 nỗi buồn riêng ở trong lòng, anh biết Kyo rất thích cười, cho nên anh không muốn để cô biết được nỗi đau đang âm ỉ cháy trong trái tim anh. Bi đặt Kyo ngồi trên băng ghế đá dưới tàng cây trong công viên. Anh cầm 2 ly nước trên tay, 1 ly cho anh còn 1 ly nước dâu kia là để cho Kyo. Anh cầm ly nước dâu đưa lên “Em không phải thích uống nước dâu nhất hay sao, anh có mua cho em 1 ly nè.” Nói rồi anh để ly nước xuống quàng tay qua ôm ngang eo Kyo.

“Em thật là nhẫn tâm lắm, có biết hay không? Em đã bỏ anh đi 1 năm trường, bây giờ chúng ta vừa mới gặp lại thì em lại tiếp tục bỏ anh mà đi nữa. Anh vẫn chưa kịp nói cho em biết là anh yêu em tới cỡ nào, sâu sắc bao nhiêu thì em đã nhắm đôi mắt lại không thèm nghe lời anh nói.” Rồi Bi mỉm cười gượng gạo “Cho dù là em có nghe được hay không thì anh vẫn cứ nói. Em vẫn thường trách là anh không biết nói những lời ngọt ngào để làm cho em vui, không biết quan tâm cho em. Anh đã suy nghĩ rất kỹ và thấy lời nói của em đúng lắm, cho nên anh quyết định là khi gặp lại được em thì sẽ nói cho em nghe những lời ngọt ngào đó. Tiếc là bây giờ đã không còn cơ hội nữa rồi, có lẽ mãi mãi em sẽ không còn nghe được nữa. Em đã vì anh hy sinh nhiều tới như vậy mà anh thì vẫn chưa làm được chuyện gì cho em cả. Nếu như có kiếp sau, anh nhất định sẽ bám chặt lấy em, không để cho em vượt mất nữa. Mai này em có đi tới đâu đi nữa, thì hãy nhớ rằng tình yêu của anh sẽ luôn đi theo bên cạnh em, nó sẽ làm ánh sáng chỉ đường cho em mỗi khi em lạc lối. Hãy nhớ là trái tim của anh không bao giờ rời xa em cả.”

Dứt lời Bi lấy chiếc hộp màu đỏ ra, anh cầm chiếc nhẫn có khắc chữ “Kyo” ở trên đó, từ từ cầm bàn tay Kyo lên. “Chiếc nhẫn này là vật định tình của chúng ta, em hãy giữ nó thay cho lời nói yêu em của anh nhé. Thiên ngôn vạn ngữ cũng khó thể bày tỏ được tình cảm của anh dành cho em như thế nào.” Bi đeo chiếc nhẫn vào tay Kyo, anh biết là cô có thể cảm giác ra được tình yêu của anh đối với cô mà.

Sáng hôm sau, lúc Bi thức dậy nhìn lên giường thì không thấy Kyo đâu cả. Anh nhớ rõ ràng là tối hôm qua sau khi đưa cô ra công viên dạo mát thì anh đã chở cô về nhà và đặt lên giường rồi, anh còn thức cả đêm để canh chừng nữa nhưng tới gần sáng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-cau-hon-thu-100>